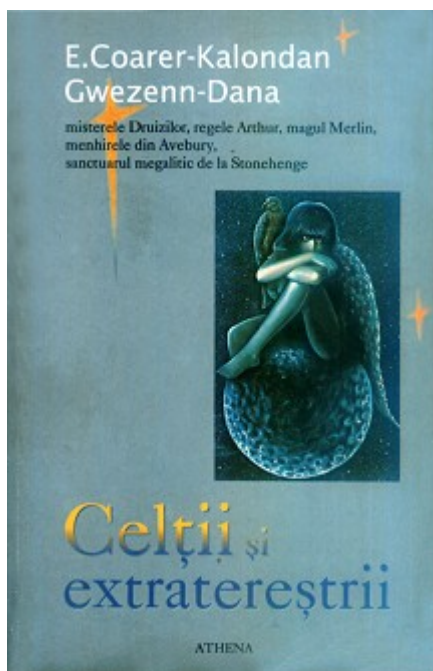

E. Coarer-Kalondan Gwezenn-Dana
CELȚII ȘI EXTRATEREȘTRII
Les Celtes et les Extra-terrestres
Colecția MAGUS 1 - 1995

- Îmi plânge sufletul când aud că tatăl meu trece drept un spirit al răului. Tatăl meu, între cer și pământ, este la fel de strălucitor ca și Luna. Tatăl meu iubește săracii și îi ajută cât poate.
Doamne, păstrează-l nemuritor în adâncul gheturilor.

Merlin (Cântul I)

(Extras din „Barzaz breiz”, culegere de cântece populare bretone, publicată în sec. XIX de Hersat de la Villemarqué)

Cunosc poveștile venite din cer.

Taliesin – bătrân galez (sec. V)
(„Cântec la moartea lui Curroy”)

INTRODUCERE

TOTUL DESPRE CELȚI

De câțeva vreme, cercetători ai scrisului și-au propus să demistifice și să demitifice personajele stranii și fabuloase care bântuie legende, tradițiile, mitologiile și chiar religiile popoarelor apuse sau prezente. Zei, giganți, îngeri, spirite ale binelui și ale răului, zâne și walkirii, au fost supuse unui examen aprofundat, printr-un raționalism perfect anticartezi-an. Spunem anticartezi-an, pentru că Descartes, el însuși, cunoscând în mare măsură aceste entități legendare, în mod sigur nu a văzut niciodată, în ciuda logicii metodei sale, sau poate tocmai din cauza asta, aceste personaje în carne și oase, care, în ciuda nemuririi lor, au trăit totuși, cândva, la fel ca muritorii obișnuiți.

Acești scotocitori ai textelor antice și ai credințelor populare au ajuns la concluzia surprinzătoare că marea majoritate a acestor creaturi, mai mult sau mai puțin divinizate, nu au fost decât, pur și simplu, un soi de coloniști veniți din cine știe ce continent dispărut: Mu, Lemuria, Atlantida etc, poate chiar extraterestre, apăruiți de pe planete îndepărtate, la bordul carelor lor zburătoare, sau a O.Z.N.-urilor, cum le numim noi astăzi.

Fără cea mai mică ezitare, fără umbră de respect pentru aceste opere de artă aflate în pericol, acești iconoclaști dau cu ciocanul, fără să se gândească, în cele mai sfinte texte, cu riscul de a surpa totul. Nu a scăpat nimic observației, pipăirii, zgârierii, mitologia greacă, egipteană, sumeriană, iraniană, Biblia ebraică, Vedele și Mahābhārata hindusă, Popol-Vuh-ul mayașilor, totul, în afară de tradiția celtică. În ciuda acestei scăpări, Tradiția celtică pare, dacă nu cea mai bogată, cel puțin cea mai

clară și mai precisă.

Serge Hutin a atins acest subiect în lucrarea sa consacrată personajelor și civilizațiilor fantastice. Depășind ținta, el a fost interesat mai cu seamă de templul solar de la Stonehenge, care este mult anterior sosirii celților în Extremul-Occident european.

Pe de altă parte, Robert Charroux, care a intuit că ar putea descoperi ceva în Tradițiile celților, ne-a scris și chiar a făcut efortul de a veni să discute cu noi. La epoca respectivă nu ne interesa decât aspectul filosofic al religiei druizilor.

Interesul său ne-a făcut însă atenți asupra aspectului, încă neexplorat până atunci, al Tradiției celtice.

La început din curiozitate, ulterior cu certitudinea de a întreprinde descoperiri pasionante, ne-am asumat riscul scotocitorilor de vestigii literare. Rezultatul cercetărilor a depășit de departe așteptările.

Astăzi, suntem în măsură să îi dăm domnului Charroux răspunsul la întrebările sale și, pentru că datorită lui am întreprins această cercetare, îi dedicăm cu mare plăcere lucrarea de față.

De asemenea, putem afirma că Tradiția celtică confirmă tot ceea ce colegii noștri au descoperit în alte tradiții.

Se fac precizări extrem de interesante asupra cunoștințelor științifice ale celor pe care strămoșii noștri îi considerau zei, asupra naturii lor stranii, uneori asemănătoare, alte ori diferită de a noastră și mai cu seamă ceva ce nu a fost găsit în nicio tradiție – asupra coordonatelor spațiale ale acelor care, acum câteva milenii au colonizat Precelția și regiunile ei de mijloc.

În virtutea regulei de înăbușire sistematică, de conspirație a tăcerii și de ostracizare a culturii celte, instaurate odată cu cuceririle lui Cezar, aproape nimeni nu a încercat să lămurească misterul ființelor civilizate ce au existat înaintea apariției omului.

În prezent, forțând barierele care încercau să instaureze uitarea și indiferența, celții se impun prin

relevarea culturii și textelor lor, excluzând coincidența și dându-ne posibilitatea de a le pune cap la cap.

Fomorii, Dagda, Lug, Nuada și Cuchulan erau voinici la fel de vajnici ca și Yhave, Auramazda, Zeus, Cronos, dervișii din India și constructorii Porții Soarelui. Emer, Derder, Scazarc **h** reprezintă încarnarea femeii eterne, asemenea Evei, Isis, Orejona și Afrodita.

Vom căuta să găsim adevărul mitologiei celtice în cuptorul lui Dagda, îl vom balansa în vârful lăncii solare a lui Lug și ne vom plimba în carul cu emanații radioactive al lui Badb.

PRIMA PARTE

PROTAGONIȘTII

Capitolul I

O PROPRIETATE DE ÎNCHIRIAT

Tradiția celtică reprezintă mina din care am extras prețioasele date ce constituie baza tezei noastre. Ca urmare este necesar să precizăm care au fost popoarele celtice din antichitate și care sunt încă cele actuale. Păcatul este că la școală copiii învață unde trăiesc patagonezii, zulușii sau kalmucii, dar se păstrează o tăcere rușinoasă în ce ceea privește celții, pentru a nu întina gloria divinului Iulius, generalul zăpăcit și pederast, care a întreprins cucerirea acestora.

Pentru a umple această regretabilă lacună este cazul să se cunoască faptul că, după ce ocupaseră cea mai mare parte a Europei, celții se găseau grupați, în epoca lui Cezar, în următoarele regiuni:

- Partea de nord a Italiei, Elveția, Galia (**ce cuprindea actuala Belgie și Olanda**);

- O mare parte a peninsulei Iberice;

— Marea Britanie, cuprinzând și Scoția și insulele Hebride;

— Insula Man și Irlanda.

În zilele noastre, partea de nord a Italiei a fost în totalitate latinizată, Elveția și Galia (cu excepția regiunii Armorique) și Iberia (cu excepția Galiciei) și-au pierdut caracterul celtic, ca urmare a invaziilor germanice și arabe, dar mai cu seamă datorită culturii latine, care le-a fost impusă, fără preget, timp de două milenii.

Parte din Elveția, Flandra și Țările de Jos au fost în totalitate germanizate. Zona Marii Britanii, cunoscută sub numele de Anglia, a fost saxonizată în aceeași măsură ca și ținuturile de jos ale Scoției.

Nu au mai rămas deci celți curați decât în Irlanda, în ținuturile Scoției de Sus și în Hebride, în țara Galilor, în Comwai-ul britanic, în Galicia spaniolă și în Bretania armoricană.

Unele regiuni, cum ar fi comitatele engleze limitrofe țării Galilor și Comwai-ului și în Franța, Auvergne, Berry, Poitou și Limousin, au păstrat un substrat relativ important din punct de vedere celtic. Costumele și tradițiile celtice s-au menținut, degenerate, la populațiile din Berrichon, Auvergne, Poitevin, Limousin, ca și la englezii din vest.

Dar Tradiția cu „T” nu este de găsit decât acolo unde a fost apărată de o limbă celtă, luptând pas cu pas contra invaziei spaniole, devenind gallego, cu franceza pentru bretonă, cu engleza pentru cronic și galeza pentru zona galică scoțiană și irlandeză.

Cu toate că a existat o Tradiție comună apreciabilă, la bretoni la cei din Cornic și la galezi, trebuie să recunoaștem – și acest lucru se va vedea în lucrarea de față – Tradiția irlandeză se dovedește a fi de departe cea mai bogată. În mod paradoxal, creștinarea precoce a interzis barzilor irlandezi, cunoscuți sub denumirea de fili, să își scrie poemele. Poate tocmai ca urmare a acestei interdicții ei au recurs la pergamente, fapt ce a permis culegătorilor de folclor accesul la tradiția neîntinată. Cea mai mare parte a acestor pergamente se găsește la British

Museum, englezii punând stăpânire pe ele odată cu ocuparea Insulei Verzi de către trupele lor și neavând nici cea mai elementară onoare de a le restitui la Eire, odată cu independența acesteia.

Prin urmare, cea mai mare parte a materialului documentar de care am dispus, are un fond irlandez. Am găsit însă și în alte părți excelente trimiteri, cum ar fi de pildă comorile tradiționale galice, cronice și bretone și chiar galeze. Cititorul nu va trebui deci să se mire atunci când se va găsi, aproape tot timpul, pe teritoriul irlandez, la precelți și în momentul sosirii acestora, deci aproximativ între patru mii și o mie de ani înainte de creștinism.

În această epocă apusă, Irlanda a fost supusă câtorva invazii foarte ciudate. După pergamentele de inspirație strict păgână, traduse în franceză și studiate de specialiști de marcă în domeniul celticii, Irlanda, în timpurile cele mai îndepărtate era o insulă lipsită de cultură, în care se găseau două lacuri, iar populația era constituită din două popoare:

- Luchrupanii, care în engleză înseamnă „pitici”, erau ființe fantomatice, greu definibile, semitransparente, fiind considerate arhetipurile spiridușilor și zânelor din basmele populare;

- Fomorii - giganți, dintre care unii erau ciclopi, având un singur braț și un singur picior.

Dacă luchrupanii păreau a fi descendenții populației primordiale autohtone, scăpați în urma unui cataclism dezastruos și refugiați sub pământ, fomorii, din contră, nu păreau a proveni din insulă, ci apăreau aici întâmplător. Locul lor de baștină era Toriniz (actualmente Tory), adică insula Tour (Tor = Tour; iniz sau enez = insulă).

Acești giganți care trăiau din pescuit și vânătoare au constituit un soi de garnizoană, la adăpostul unei fortărețe de necucerit, de unde vegheau asupra Irlandei dar și asupra largului oceanului. S-ar fi putut să fi venit de pe mare, dinspre nord-vest. Este deci posibil ca undeva să fi existat un pământ septentrional, mai spre occident, care să fi fost pământul lor natal, un punct strategic, la fel cum

pentru britanici este actualmente Gibraltarul.

În ciuda situației geografice ambigui a așezământului fomorilor, gândul ne duce la acea faimoasă Hy-perboree, care se regăsește în toate poveștile antice ale civilizațiilor apuse. Ceea ce este mai interesant este faptul că această legiune fomoriană era dotată cu un armament stupefiant, față de ce exista în acea vreme: arcuri, săgeți, lănci – căci este vorba de arme și tehnici pe care până și în secolul XX le considerăm secrete, ținând cont de caracterul lor științific și eficacitatea remarcabilă.

Neamul lui Partholon

Aceasta era deci Irlanda, atunci când a fost ocupată de invadatorii conduși de regele Partholon. Acesta descindea din Cichol, care ar fi putut fi același cu zeul Cythroll, căruia tradiția britanică îi conferă un caracter destul de malefic!

Imediat ce au ocupat noile teritorii, partholonienii s-au pus pe treabă. Erau agricultori și crescători de vite, așa că au defrișat terenul, l-au cultivat și l-au transformat în mare parte în pășuni. De aici prezența uneltelor agricole și a cirezilor, care și-au făcut apariția.

Știașă să găsească apă, acolo unde nu existase până atunci, de aici numărul mare de lacuri pe care le întâlnim astăzi în Irlanda, inițial aici fiind doar două întinderi de apă dulce, provenite în urma cataclismelor.

Partholonienii, prin muncile și construcțiile pe care le-au făcut, ca urmare a perpetuării lor rapide, ne duc fără să vrem cu gândul la coloniștii francezi din Algeria, care, în secolul al XIX-lea, plantau vii la adăpostul fortărețelor ocupate de soldații Legiunii străine, dând naștere populației locale.

Dar, din păcate, lucrurile nu au mers bine! Fomorii, cu mentalitatea lor cazonă, nu s-au putut acomoda cu psihologia țaranului legat de glie. Nu puteau fi în același timp și țărani și legionari și astfel partholonienii, neantrenați în luptă și neînarmați, au fost cu timpul înfrânți de fomori, în ciuda inferiorității numerice a acestora. Înfrânți, aceștia s-au refugiat în adâncul

pământului, în vreme ce fomorii s-au retras în Toriniz.

Atunci a pierit poporul lui Partholon, victimă a unei epidemii ce a izbucnit, fără ca nimeni să poată să o prevadă.

Cadavrele au umplut câmpia. Toți coloniștii au murit, în afară de unul. „Eu”, va spune cu modestie poetul, care astfel își acordă o viață ce a durat câteva milenii.

Pentru cine cunoaște frazeologia barzilor, aceasta se traduce cam așa: „Toți au murit, în afara unui clan din care provin eu”.

Și a trecut o vreme, două secole va spune din nou poetul, când a fost liniște, timp în care legionarii din Toriniz au pescuit și au vânat fără grijă.

Neamul lui Nemed

Totul are un sfârșit, chiar și liniștea unui soldat într-o garnizoană, pe timp de pace.

O nouă invazie avu loc, sub conducerea lui Ne-med. Ca și precedentii și aceștia veniră tot dinspre nord-vest și începură tot cu agricultura ca și predecesorii lor. În plus, după cum se povestește, au construit și două fortărețe rotunde.

Pare relativ ușor să construiești un zid din blocuri de piatră, dar atunci când înalți construcții destinate să reziste la foc, la lupte și proiectile folosite de popoarele primitive e una și ce avea să se demonstreze ulterior e alta.

În plus, însăși forma acestor fortărețe te pune pe gânduri. Acestea sunt rotunde, ceea ce trădează o arhitectură deja foarte evoluată. Din instinct, primitivul construiește rectangular, având ca bază un pătrat, care este cel mai ușor de realizat, zidurile sprijinindu-se astfel unul de celălalt. Pe de altă parte, această geometrie arhitecturală, pe cât este de simplă, pe atât este de puțin rezistentă. Suprafețele plane sunt cele mai vulnerabile la șocuri brutale și repetate. Este suficient ca un colț să cedeze și întreg eșafodajul este pus în pericol. Forma rotunjită este cu totul altceva. Nemaifiind unghiuri, nu mai apar suprafețe plane, totul demonstrând calcul și

ingeniozitate din partea constructorului.

Pentru a îngreuna și mai mult apropierea de fortărețe, Nemed le-a înconjurat cu șanțuri pline cu apă. La acestea au fost puși să sape patru fomori. Lucrul a fost terminat în două zile. Nemed, înspăimântat de forța și vigoarea săpătorilor, i-a condamnat la moarte.

Din acest fapt, anodin în aparență, putem trage trei concluzii:

- 1) Nemed și oamenii lui se temeau de fomori;
- 2) dacă patru asemenea giganți, cât se poate de periculoși, au fost puși la o astfel de muncă, asta dovedește că erau prizonieri, fapt ce explică conflictele armate dintre fomori și nemedieni;
- 3) condamnarea la moarte a celor patru săpători nu a avut în niciun caz darul să stabilească pacea între cele două tabere.

Cichol sau Cythroll, care era șef la Toriniz pe timpul partholonilor, nu mai exista, devenind Rege al morților. Să nu ne ambalăm însă în legătură cu aceasta și să nu ne grăbim să credem că Cichol ar fi murit cumva. O să mai avem ocazia să vorbim din plin de Regatul morților. Istoria citează numeroase formațiuni militare sau civile ce poartă numele de Brigăzi ale sinucigașilor sau alte denumiri apropiate. Acest atribut nu îi obliga pe șefii acestor falange să își caute moartea aruncându-se în foc, sau să facă în alt fel încât să-și merite numele.

Important este faptul că în aceste circumstanțe, noul guvernator al Torinizului era un fomor, pe nume Conan, care nu era cătuși de puțin blajin. Ca urmare, ceea ce era de așteptat a avut loc. Între Conan și Nemed izbucni conflictul.

De necrezut, dar Nemed fu biruitor. Comandantul fomorilor, care a încercat să ocupe teritoriul irlandez, s-a întors de la Toriniz mai repede decât ar fi trebuit, dar odată cu întoarcerea sa, surpriza nu se lăsă așteptată. Să notăm din nou acest detaliu: În vreme ce Nemed și războinicii săi sărbătoreau cu bucurie victoria, o epidemie cumplită se abătu asupra lor. Pieriră toți, inclusiv Nemed.

Ceilalți nemedieni, foarte afectați de dispariția brutală a șefului lor și a apărătorilor lor curajoși, s-au întors la lucru, din acel moment fiind supravegheați îndeaproape de fomori.

Aceștia din urmă le percepeau un singur tribut pe an: la fiecare Șaman (1 noiembrie), nemedienii erau obligați să dea un copil din trei, născuți în cursul anului respectiv și în plus, o treime din producția de lapte și grâu.

În afară de acestea, pentru a face din Irlanda un puternic cap de pod, servind drept garnizoană trupelor capabile să intervină în cazul unei debarcări, Conan a pus să se construiască un turn în Leinster, în care s-a mutat el însuși.

Nemedienii suportau greu situația; mai cu seamă impozitul în copii le părea de nesuportat, lucru de altfel de înțeles. Ca urmare, puseră la cale o revoltă, și în cursul nopții, războinicii lor, conduși de trei căpetenii, luară cu asalt turnul lui Conan, masacrând toți fomorii, inclusiv pe șeful acestora. Auzind de acest dezastru, Morc, care în absența lui Conan era comandantul Torinizului, porni el însuși în fruntea unei armate, cu care spulberă armata rebelilor, după care reveni în grabă în insulă.

În vremea aceasta, cei mai înverșunați nemedieni se constituiră într-un comando, decis să îi înfrângă pe fomori în propriul lor bârlog. Războinicii se imbarcară pe corăbii și porniră spre Toriniz. Răul însă îi lovi. Le fu imposibil să se apropie de insulă, căci o furtună magică îi luă pe sus. Azvârliti pe coastele irlandeze, corăbiile s-au sfărâmat de stânci, sau au eșuat pe țărm.

Doar treizeci de nemedieni au scăpat cu viață, dar pentru puțin timp, căci, pe când se retrăgeau, o epidemie se abătu asupra lor. Fu însă virusul mai puțin virulent? Sau războinicii erau poate parțial imuni?

Cine poate ști, cert este că doar doi dintre ei pieiră. Ceilalți, bolnavi, dar încă în viață, se întoarseră la ai lor și dădură alarma. Nemedienii se retraseră spre nord și dispărură pentru totdeauna, cu excepția celor care, în mod inevitabil rămași în urmă, au îngroșat rândurile

descendenților partholonienilor care trăiau înfricoșați în păduri și cărora le povestiră întâmplările care au marcat sfârșitul colonizării nemediene.

Furtuna magică o vom mai reîntâlni pe parcursul studiului nostru. Oare prin ce procedeu savant putea fi produsă? Nu știm nimic despre acest lucru. Chiar și știința modernă mai are încă multe de învățat. În ceea ce privește epidemiile care s-au abătut cu regularitate asupra rebelilor, dacă ar fi fost doar una, trecea neobservată, două erau poate o coincidență, trei însă este deja prea mult. În mod indiscutabil, fomorii dețineau secretul armei bacteriologice și nu numai al acesteia.

Precizări

Să profităm de plecarea nemedienilor, pentru a puncta ceea ce am aflat: Irlanda, în acea epocă tulbure, părea o proprietate particulară, aparținând unor conducători din această parte necunoscută, situată undeva în nord-vest și care ar fi putut fi poate Hyperborea.

Această proprietate ar fi fost închiriată periodic unor coloniști expatriați din zona necunoscută, pentru a pune în valoare Insula Verde. Sosirile și plecările acestor colonizatori coincid totdeauna datelor Beldan (1 mai) și Șaman (1 noiembrie).

Irlanda deci, închiriată sau de închiriat, se găsește însă sub supravegherea fomorilor, care sunt în posesia unor arme tradiționale, dar și a unor procedee științifice secrete. Aceștia sunt giganți, unii dintre ei ciclopi.

Oare toți fomorii sunt grupați în Toriniz? Și în Tradițiile britanice și galice ne întâlnim cu giganți. De pildă în cartea galică Mabinogion se povestește despre un gigant numit Bendiget Vran. În cursul luptelor cu irlandezii, acest uriaș a venit în ajutorul trupei sale, oprită lângă un râu imposibil de trecut, făcând din trupul sau un pod și permițând astfel trupei să treacă apa.

În Bretania armoricană circulă numeroase legende cu privire la un oarecare Rannou, care arunca megalii ca pe niște pietre, pentru a face liniște între femeile din Tregor.

În Galia, apare în legende Gargantua, cunoscut și sub numele de Gorgantia, Cargant sau Gigant, pe care Rabelais l-a ales în fruntea eroilor săi.

Flandra, în ciuda germanizării sale, a păstrat tradiția gigantilor, deveniți semicarnavalești și care an de an își vizitează poporul, mergând în vizită și în orașele vecine. Nu mai sunt decât amintiri, dar orice amintire se bazează pe un fapt real.

Fomorii noștri sunt în realitate verii titanilor și ai ciclopilor mediteraneeni, ai coloșilor egipteni și ai celor care au servit drept model pentru statuile din

Insula Paștelui. În Biblie apare Goliath, a cărui statură ne duce cu gândul la Ogre din Tom Degețelul.

Apare însă o întrebare: oare ce se întâmpla cu copiii nemedienilor, luați de către fomori în fiecare sărbătoare de Șaman? Nicăieri în Tradiția celtică nu apare vreo referire cum că fomorii ar mânca copii. Pe de altă parte, acești copii nu erau păstrați în Toriniz, deci erau trimiși altundeva. Apare ca probabil că acești copii luau drumul ținutului necunoscut din nord-vest, pentru a fi instruiți și educați după obiceiurile și tradițiile acestei regiuni, laptele și grâul luat ca bir servindu-le ca hrană pentru drum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, vom avea ocazia să-i reîntâlnim.

După plecarea nemedienilor, datorată altercațiilor violente cu gazdele fomoriene, Irlanda a rămas din nou „de închiriat”.

Celții

Și iată că sosiră „cercetașii”. Aceștia nu veneau dinspre nord-vest, ci din Marea Britanie. Aparțineau a trei familii diferite, dar toți erau celți:

— Fir Bolg, conduși de Rudraig. Bolgii sunt celți care o perioadă de timp au locuit în Belgia (Belge = francizarea termenului Bolg) și în Țările de Jos pe care le-au părăsit, ca să migreze în Marea Britanie;

— Fir Domnan de unde denumirile de Devonshire și mai târziu Domnonee (denumire ce desemnează partea de nord a Bretoniei armoricane;

— Galioinii, foarte asemănători galezilor.

Contrar tuturor așteptărilor, celtii s-au înțeles bine cu fomorii, dându-și reciproc cadouri și făcând mezalianțe și schimburi mutuale de fete, ceea ce a dus la un amestec de sânge celto-fomoric.

Aceasta a fost, fără îndoială, cea mai mare greșală a giganților din Toriniz. Cei din țara necunoscută de la nord-vest nu au fost câtuși de puțin de acord cu inițiativa fomorilor, în ceea ce privește ocuparea Irlandei de către niște ființe necunoscute, care nu le ceruseră acceptul.

Ce era deci de așteptat? Mai întâi expulzarea „cercetașilor”, apoi chemarea la ordine a paznicilor. Acest lucru dură ceva timp și implică lupte homerice: prima și cea de a doua bătălie de la Mag Tured. Totul se produse cu o mare desfășurare de forțe și aplicații militare, ce demonstrau cunoștințe științifice pe care poate doar tehnica secolului XX ar fi în stare să le înțeleagă. Traducerile acestei epopei în engleză sau franceză, realizate de specialiștii în celtică din secolul XIX păreau pure născociri, dar de fapt erau înșiruirea fidelă a evenimentelor ce avuseseră loc, ca urmare a însușirii unor științe pluridisciplinare, față de care cunoștințele științifice actuale în domeniu sunt încă inferioare.

Să nu anticipăm însă și mai înainte de orice să facem cunoștință cu cei ce se considerau proprietarii legitimi ai Irlandei, acționând în consecință.

Capitolul II

ACEȘTI ZEI MURITORI

Înainte de a merge mai departe, este necesară o precizare în ceea ce privește numele personajelor care populează acest folclor, care nu este nimic altceva decât pură istorie.

Atât barzii care au cântat aceste evenimente, poeții care le-au compus, cât și numele personajelor evocate, toate sunt nume galice. Pe de altă parte, fomorii situatha de Danann – îi reprezintă denumiri relevante în această limbă deosebită. Galilor, ultimii protagoniști ai acestei

tragedii semifantastice puțin le-a păsat însă, motiv pentru care i-au numit în fel și chip.

Ca urmare, sunt mai puține nume și mai multe porecle, la fel cum au procedat africanii cu albi veniți să-i colonizeze. La fel cum negrul îl numea „vraci alb” pe misionarul venit să-i evanghelizeze poporul, tot așa galul îl numea druid pe super-savantul venit din Hyperborea sau de aiurea, pentru că-i recunoștea superioritatea în domeniul cunoașterii, rege, pentru cel ce comanda, fil, pentru cel ce era maestru în versificație, etc.

În același sens, populația existentă pe teritoriul irlandez, înainte de instalarea aici a galilor, era reprezentată de Tuatha de Dananni, care sosiseră din țara misterioasă din nord-vest, din pădurile irlandeze în care se refugiaseră cei rămași din invaziile precedente, sau de aiurea. Doar fomorii au purtat un nume specific, talia lor de giganți excluzând ori ce fel de confuzie cu alte popoare.

*

Într-o zi de sărbătoare a Beldanului (1 mai), nu se mai știe în ce an, o flotă puternică a aruncat ancora în apele coastelor irlandeze. Ea purta un corp de armată, bine înarmat. În spatele acestora urma intendența, care însă, surprinzător, nu-și încărcase navele nici cu unelte de agricultură, nici cu instrumente de lucrat terenul, sau cu scule de zidărie, dar avea în schimb dotarea pentru fabricarea, montarea și repararea unor mașini de război extrem de perfecționate.

De ce oare se oprise această flotă la o distanță respectabilă de coastă (gesta precizează: la o distanță de nouă valuri)? Mai întâi pentru că era prudent a se evita o eventuală contaminare masivă, în cazul în care fomorii ar fi stabilit o barieră, bacteriologică. Pe urmă, pentru că expediția nu era încă completă. Lipsea tocmai statul major.

Poeții galici au avut grijă să precizeze că poporul Tuatha de Danann a sosit pe mare. În aceeași măsură însă, aceștia au venit și din cer. Cei ce se scoborau din cer au fost numiți zei, primind fiecare câte un nume; ceilalți, nu purtau niciun titlu particular, puțini dintre ei fiind

desemnați nominal.

La ora „H”, marinarii de strajă de pe catargele navelor zăriră o ceață deasă, ce se ridica din pământul insulei, formându-se astfel o perdea de nepătruns între zona de debarcare și restul țărmului. Atunci când ceața fu suficient de groasă, statul major a coborât din cer, iar vasele au primit dreptul să acosteze, urmând debarcarea.

*

Vom da în continuare lista numelor și a particularităților acestor zei, listă păstrată până în zilele noastre. Până și cei mai sceptici vor putea astfel să se convingă că era vorba de un corp expediționar în toată legea.

În fruntea tuturor se găsea zeul Dagda, sau Dagde, considerat de Ruad Ro Flessa drept seniorul științei complete.

În timpul acestuia au venit zeii specializați, savanți sau tehnicieni, care conduceau echipele de specialiști. Acești șefi nu se puteau compara însă cu zeul Dagda, care era unic.

— Gobniu, al cărui nume însemna stăpânul forjelor, își asuma răspunderea metalurgiei, fiind în același timp și armurier;

— Ogme sau Ogma, campionul, viteazul vitejilor, cel care lansează provocarea și nu refuză niciodată lupta, preluase comanda acestei trupe de „copii pierduți”, care vor da naștere irlandezilor, descendenți ai partholonienilor și ai nemedienilor (care de cine știe cât timp trăiau ascunși în păduri);

— Creidne era fierar și specialist în lucrări de precizie;

— Diancecht, medicul șef, forma o echipă cu discipolii săi Octriuil, Airmed și Miach chirurgul - (este de remarcant importanța pe care organizatorii expediției au arătat-o față de corpul sanitar, unde prezidau patru specialiști coborâți din cer);

— Luchtain - dulgherul;

— Regele Nuada sau Nuadu, avea funcția de

generalisim al armatelor;

— Regele Bress, generalul comandant al corpului expediționar sosit de pe meleagurile necunoscute din nord-vest și ai cărui ofițeri de stat major erau cei trei fii ai lui Nemed;

— Corpre, căruia i s-a dat titlul de fil (bard), avea sarcina să vegheze asupra moralului trupelor de pe cele două câmpuri de luptă, scandând elogii ditirambice la adresa generalilor de valoare ai Tuatha de Danann și ridiculizându-i pe șefii și luptătorii din tabăra adversă, cu alte cuvinte, în limbajul actual, fiind șeful serviciului psihologic.

Nu trebuie să uităm că printre acești zei coborâți din cer se găsea Bress și cei trei fii ai lui Nemed, care erau însă „terestri”. Bress era fiul lui Elatha, regele de atunci al fomorilor. Cât despre cei trei frați, locotenenții săi, aceștia erau prinți nemedieni. Acest fapt confirmă teza noastră conform căreia copiii nemedienilor, luați ca tribut de fomori, ca și unii din propriii lor copii, erau trimiși spre meleagurile din nord-vest, sau poate chiar la zei, pentru a primi o educație aparte. Această educație i-a permis fomorului Bress să ajungă conducător al trupelor ce se vor lupta cu propriii săi frați, comandați la rândul lor de părinții lor.

Istoria se repetă; oare zeii mitologiei grecești nu procedau la fel? Zeus nu s-a luptat cu Cronos, propriul său tată?

La adăpostul cetii artificiale, a cărei prezență dovedește că zeii cunoșteau utilizarea fumigenelor, armata s-a pregătit și au fost organizate instalații speciale. Gobniu și Creidne și-au instalat atelierile. Di-ancecht a descoperit un izvor cu ape tămăduitoare în tratamentul răniților, în vreme ce Ogme se ocupa cu antrenamentul comandourilor din pădurile irlandeze.

Atunci când totul a fost bine pus la punct, ceața artificială s-a risipit iar bolgii și fomorii, stupefiați, s-au trezit brusc în prezența unei armate căreia nu-i lipsea nimic.

Protocolul extrem de strict al războaielor antice nu permitea însă ca luptătorii să se repeadă unii contra altora, fără să se anunțe motivul luptei. Ca urmare, doi parlamentari și-au dat întâlnire la Tara. Reprezentantul bolgilor purta numele de Streng, iar cel al poporului Tuatha de Danann, Breath. Acesta din urmă a rostit ultimatumul emis de Nuada: „jumătate din insulă va fi cedată noilor sosiți”.

De îndată ce a auzit cererea regelui generalisim, Streng a refuzat cu indignare propunerea avansată.

Breath a întrebat atunci dacă se poate acorda un răgaz până la începerea operațiunilor, pentru a permite armatei să se pregătească.

Celălalt nu a fost de acord. Fericit de a-și surprinde adversarul nepregătit, sau conștient de ceața artificială, el refuză categoric orice amânare.

Ca semn de supremă curtoazie, cei doi parlamentari au făcut schimb de arme: Bolgul avea un soi de ghioagă, celălalt o lance de fier, ascuțită cu grijă. Și s-au pregătit de luptă.

Bătălia începu pe 5 iunie. De această dată am beneficiat de precizări cronologice, ceea ce ne-a permis să calculăm că armata Tuatha de Danann se bucurase de un răgaz de peste o lună, pentru a-și consolida pozițiile avansate și a se pregăti de luptă. Lupta se desfășură în câmpia Mag Tured (actualul comitat Sligo din nord-nord-vestul Irlandei) și dură patru zile, terminându-se prin victoria completă a tuathanilor. Bol-gii, în plină derută, se refugiară în Connaught, în vreme ce regele lor era vânat de cei trei fii ai lui Ne-med. Pacea fu semnată.

Din păcate însă, două motive grave umbriră bucuria învingătorilor:

1) nu fuseseră înfrânți decât bolgii. Fomorii, aliații lor, nu participaseră la luptă;

2) în timpul luptei, Nuada și-a pierdut mâna dreaptă, fiindu-i retezată de o sabie vrăjmașă. Această mutilare nu îi mai dădea dreptul să-și mențină poziția de conducător. Diancecht a propus însă înlocuirea brațului pierdut, cu o

proteză de argint, la care au lucrat Gobniu și Creidne.

Așteptând să fie gata această minunată proteză, asupra căreia vom mai reveni, era necesară asigurarea interimatului. În mod firesc, Bress fu acela care îi urmă predecesorului său, conform ierarhiei.

Pe durata acestei domnii, Bress domnind și Nuada suferind, a apărut un nou zeu (și ce zeu!), Lug. Acesta avea să fie cel mai cunoscut și cel mai renumit personaj al mitologiei celtice. Lug este prezent atât în tradițiile galilor cât și în ale bretonilor din Marea și Mica Britanie și chiar din Galia. El a fost întemeietorul cetății galice ce avea să rămână timp de secole, adevărata capitală a Galiei și față de care Luteția nu era decât o subprefectură. Această cetate avea să fie

Lugodunon, devenită prin latinizare Lugdunum și apoi prin francizare Lyon.

Între Lug și Bress s-a realizat o legătură. Lug, cu toate că era zeu și se scoborâse din cer, avea în vine sânge fomor, bunicul său, pe nume Balor, fiind în acea vreme unul dintre cei mai redutabili șefi ai fomorilor din Toriniz.

Suntem din nou în fața unui caz în care o ființă de origine terestră a fost formată, educată și instruită, mai întâi pe meleagurile necunoscute din nord-vest, pentru ca apoi să ajungă între zei. Este evident și faptul că ajungând zeu i-a fost încredințată o misiune. El era similar unui soi de inspector general al armatei, fiind la fel de polivalent ca și însuși zeul Dagda. Pentru a vă convinge este suficient să-i auziți expunerea, cu privire la multiplele sale competențe, făcută gardianului de la poarta cetății Tara, unde Lug intenționa să intre.

În Ciclul mitologic irlandez d'Arbois de Jubainville prezintă acest episod, adaptându-i termenii după traducerea originalului, care se găsește păstrat la British Museum. Traducerea a fost făcută de O'Curry.

„Când Lug s-a prezentat la poarta Tarei, portarul l-a oprit:

— Cine ești? l-a întrebat acesta.

— Sunt un tâmplar, răspunse Lug.

— N-avem nevoie de tâmplari. Avem deja unul foarte bun, Luchta, fiul lui Luchaid.

— Dar eu sunt și un foarte bun fierar.

— Nici de fierari nu avem nevoie, căci avem deja unul care e bun: Colum Cuaellemeach.

— Sunt campion, luptător profesionist.

— N-avem nevoie de campioni, atâta vreme cât îl avem pe unul ca Ogmen, fiul lui Ethniu.

— Bine, dar știi să cânt și la harpă.

— N-avem nevoie de harpiști, pentru că Abcan, fiul lui Becelmas este foarte bun.

— Sunt fil și istoric.

— N-avem ce face cu oameni cu asemenea meserie, avem un om care este maestru desăvârșit în poezie și istorie, acesta este En, fiul lui Ethoman.

— Sunt vrăjitor.

— N-avem nevoie de vrăjitori, pentru că avem mulți druizi printre noi.

— Atunci află că sunt medic.

— N-avem nevoie de medici, pentru că avem unul foarte bun: pe Diancecht.

— Ei bine, sunt un bun paharnic.

— N-avem nevoie de paharnici. Sunt deja nouă în orașul nostru.

— Mai sunt și un foarte bun lucrător în bronz.

— N-avem ce face cu lucrători în bronz, atâta timp cât îl avem pe faimosul Creidne.

— Acum du-te la stăpânul tău, enumeră-i câte meserii diferite ți-am spus că pot face și întreabă-l dacă printre tovarășii lui de arme este vreunul care să cunoască și să poată practica toate profesiunile pe care eu le pot practica”.

Paznicul transmise regelui mesajul și regele îi ordonă să îl lase pe Lug să intre, proclamându-l Ollam, sau Doctor suprem în științe. În compania zeului Dagda, zeul Lug trecu în revistă nu numai armata prezentată de Bress, ci mai cu seamă fiecare corp special de armată, prezentat de către zeii specialiști, care răspundeau și explicau zeului

inspector scopul pe care fiecare unitate și l-a propus, pentru reușita expediției.

Tămăduit în mod miraculos de rana gravă, prin grija echipei de „zei în alb”, Nuada se văzu apt să-și reia înaltele funcții. Acest lucru nu îi conveni însă lui Bress, care intenționa să-și mențină poziția. Interimarul se făcu deci că nu aude.

Bineînțeles că zeul Dagda ar fi putut să-și impună autoritatea și să ordone lui Bress să se supună. Era riscant însă să deschidă un conflict de autoritate.

Zeul fil Corpre fu desemnat să rezolve această problemă delicată, punându-și în joc toată măiestria psihologică. Nu dură mult. Bress își câștigase deja printre subordonații săi o proastă reputație, de despot și avar. Corpre profită de acest lucru și îl batjocori pe interimar într-o așa măsură, acuzându-l de uzurpare, încât supușii își bătură mai întâi joc de el, după care îl huiduiră și îl scuipară.

Abia atunci își dădu Bress seama că pierduse partida. Îl apucă atunci o furie crudă și o dorință de răzbunare de nestăpânit. Aceste două sentimente, mult prea puțin divine, îl făcură să-și trădeze angajamentul față de zei. Părăsind pe furiș tabăra Tuatha de Danann, se refugie la Toriniz, alături de tatăl său, Elatha, care pentru a-l ajuta să-și desăvârșească răzbunarea, îi încredință o armată fomoră, condusă de doi șefi de temut, Balor și Indech.

Disparația lui Bress nu lăsă nicio umbră de îndoială în sufletul lui Dagda și a statului major al acestuia, asupra evenimentelor ce urmau să aibă loc. Sosise ceasul să se măsoare și cu uriașii fomori. În mod sigur, aceștia nu ar fi ezitat să-și folosească armele secrete. Zeii, care fuseseră nepăsători în timpul primei bătălii în care se luptaseră doar cu bolgii, se hotărâră să se înarmeze. Fură scoase la bătaie și armamentele speciale, fără să mai vorbim de abundentele rezerve de arme tradiționale, destinate luptătorilor de rang. În aceeași gestă din care am redat câteva citate, se schematizează, într-o veritabilă stilizare poetică, această efervescentă laborioasă, într-o scenă pe

care am putea-o intitula „lucrul pe bandă”:

„Forjorul Gobniu muncea la fabricarea săbiilor, a sulitelor și a săgeților. El lucra aceste arme în trei vase. Tâmplarul Luchtaine fabrica cozile sulitelor din trei mișcări. Prin a treia mișcare le lustruia și le făcea să intre în locașul săgeții. Când armele erau aranjate lângă forjă, el arunca inelele pe cozile sulitelor, încât nici nu mai era nevoie să le ajusteze. Atunci, Creidne, meșterul în bronz, fabrica din trei mișcări cuiele. Nici acestea nu mai necesitau ajustare. Nevasta meșterului ascuțea armele. Aceasta era Cron, mama lui Finalug”.

Este însă greu de crezut că armatele, indiferent că sunt moderne sau de acum câteva mii de ani, să nu aibă agenți secreți. Astfel, Ruadan, fiul lui Bress, trecut ca și tatăl său în tabăra fomorilor, reveni pe câmpul de luptă al zeilor și ceru arme. Gobniu îi dădu o suliță. Ruadan îl răni pe zeul forjor, dar acesta îi smulse sulița și îl străpunse.

În fine, lupta începu. N-o s-o mai povestim în detaliu, cu toate că diferite secvențe din acest grandios film ar putea face obiectul unui studiu aparte, cu privire la armele secrete utilizate și de unii și de alții. Tot ce mai spunem este că a fost o luptă îngrozitoare, pentru că au fost utilizate toate armele de care dispuneau combatanții. Balor, redutabilul fomor își pierdu viața, iar partholonienii și nemedienii fugiră care încotro.

Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Se zice că supraviețuitorii l-ar fi urmat pe noul lor rege, Tethra, în Regatul morților.

În tabăra Tuatha de Danann mâhnirea era însă mare: zeul Nuada, proaspăt reinstaurat, după refacerea mâinii, grație îngrijirilor zeilor medici, își pierduse viața pe câmpul de luptă.

Cu toate că aveau reputație de nemuritori, acești zei puteau totuși să moară.

Capitolul III

UN SUPERMAN DE EPOCĂ: CUCHULAN

De cum s-a născut, a fost altfel decât ceilalți muritori. Era fiul unui zeu, tatăl său fiind însuși Lug. A fost zămislit de trei ori. S-a născut mort, fiind brunet; a doua zi a murit din nou, în vreme ce era blond; a treia oară a trăit, dar părul îi era tricolor, brunet pe tâmpile, blond în rest și cu un ciuf roșcat în vârful capului, ceea ce-i dădea un aspect ciudat și captivant.

A apărut în circumstanțe și după un procedeu bizar, căruia o să-i consacrăm ulterior toată atenția, atunci când vom face cunoștință cu fiecare zeu coborât din cer.

Avea și o altă ciudățenie fizică: câte șapte degete la fiecare mână și picior. Îl putem compara din acest punct de vedere cu Orejona, extraterestrul din Anzi, care avea la mâini doar câte patru degete.

Copil fiind, nu își arăta anii, părând de două ori mai mare decât era, jucându-se cu o forță și o inteligență cu mult peste vârsta pe care o avea. Acest lucru i-a permis să devină șeful de necontestat al bandei de puștani din care făcea parte, la vârsta la care ar fi trebuit să meargă de-a bușilea, fapt ce-i atrăgea toate pedepsele, pentru că, o dată prostia făcută nu era în stare să fugă suficient de repede ca ceilalți.

Pentru a scăpa de el, dar și pentru a-i cultiva abilitatea de războinic, a fost trimis în Marea Britanie, să se inițieze, nu atât în arta luptei, cât în vicleșugul și fentele destinate să demoralizeze adversarul, tehnici uneori mai periculoase decât cele mai puternice lovituri. Ce este mai ciudat, această artă avea să o învețe nu de la un războinic, ci de la o femeie: vrăjitoarea Scazarc **h**. Pentru a putea fi primit de aceasta, a fost nevoie să treacă niște probe, care i-au fost impuse și de care puțini erau în stare. El însă a depășit toate obstacolele, ca pe o joacă și la sfârșitul călătoriei a revenit cu zâmbetul pe buze.

Fiica vrăjitoarei Scazarc **h** l-a întâmpinat în prag. Fără multă vorbă el o apucă și o cunoscă în sensul biblic al cuvântului, ceea ce este un mod ciudat de a stabili o relație

cu cineva!

După ce s-au cunoscut în acest fel oarecum erotic, Cuchulan a fost acceptat de bătrâna Scazarc **h**, care l-a învățat toate secretele vicleniei folosite în luptă. Tocmai când stagiul tânărului campion a luat sfârșit, o altă vrăjitoare războinică, Aife, dușmana declarată a lui Scazarc **h**, a provocat-o pe aceasta la luptă. Bătrâna, nemaifiind în stare să mânuiască armele, i-a cerut lui Cuchulan să o apere.

Puțin jenat la început, la gândul de a-și măsura forțele, înarmat, cu o femeie, eroul nostru avea să constate că se găsea de fapt față în față cu un adversar redutabil, care nu voia să rămână dator. El însă nu dădu înapoi și luptând din toate puterile reuși să-și dezarmeze adversară. Dintr-o săritură se urcă peste ea și îi fixă tăișul sabiei în gât. Înfrântă, Aife îi ceru îndurare. Cuchulan se învoi, dar îi puse o seamă de condiții, între care promisiunea Aifei de a o lăsa pe viitor în pace pe Scazarc **h** și de a fi de acord să aibă cu el un copil, condiție acceptată și executată imediat. După cum se poate constata, Cuchulan era el un semizeu, dar nu era în niciun caz un sfânt.

Pentru a-l recompensa pentru frumoasa victorie și triumful repurtat, într-un stil cât se poate de masculin, Scazarc **h** îi dădu în dar campionului o lance magică. În realitate era vorba de o armă științifică, asupra căreia vom reveni. Cuchulan se reîntoarse în Irlanda, unde rând pe rând, mergând din vitejie în vitejie, fu ba pe post de Don Juan, ba de cavaler al „Mesei rotunde”.

Să nu vă mire că găsim în această gestă vrăjitoare ale războiului.

Fiul lui Lug s-a mai luptat și cu zeița Badb, care ne va interesa însă datorită prototipului său de car, cu totul deosebit de toate celelalte care ale zeilor și semizeilor, cât și cu zeița Morigane, căreia îi va îngriji rănila pe care i le pricinuiuse, tăindu-i mâinile. Acest fapt dovedește cunoașterea magnetismului curativ.

Explicația prezenței acestor femei luptătoare este descoperită prin analogie cu celelalte tradiții. Tradiția

popoarelor mediteraneene de pildă face mențiuni cu privire la poporul Amazoanelor, femei soldat, care își tăiau un sân pentru a putea trage mai bine cu arcul. Pe de altă parte, fluviul Amazon, sau mai exact spus, al Amazoanelor, își datorează numele prezenței, cândva indicată de pieile roșii, a femeilor care practicau arta luptei. În zilele noastre s-au întocmit multiple rapoarte cu privire la locul de origine al ocupanților O.Z.N.-urilor, menționând cazul acelui țăran sud-american, luat cu forța într-o farfurie zburătoare cu un echipaj de femei care nu l-au eliberat decât după ce a avut loc acuplarea cu una dintre ele. Acest lucru ne duce cu gândul la ciudatul succes erotico-războinic al eroului nostru Cuchulan.

Totodată ne aducen aminte și de walkyrii, zeițe germane ale războiului, celebrate de Richard Wagner în opera sa cu același nume. Mai pudice, e drept, decât surorile lor din diverse alte tradiții, ele se lăsau totuși seduse de șarmul eroilor germanici.

După această tinerețe zvăpăiată, Cuchulan se făcu om așezat. El se căsători cu frumoasa Emer, pe care de altfel o răpise eroic, intrând cu forța în castelul tatălui ei.

Aceste amoruri cu năbădăi se liniștiră cu timpul. Iată-l deci pe fiul lui Lug făcându-i curte lui Emer. Aici avu loc un fapt semnificativ: cei doi tineri vorbeau între ei într-o limbă de neînțeles pentru ceilalți! Lug și Bress avuseseră și ei, după moartea lui Balor, o discuție într-o limbă necunoscută... Zeii și copiii lor erau deci pregătiți: față de toți, vorbeau într-o limbă comună, dar între ei, în limba rasei lor extraterestre.

În ciuda însurătorii și a iubirii pe care o nutrea față de soția sa, Cuchulan nu a depus armele. Un campion rămâne pentru totdeauna un campion. Cuchulan va fi campionululaților, popor ce locuia nordul Irlandei (aproape de Ulsterul actual).

În fiecare anulații erau atinși de o boală ciudată, care timp de nouă zile îi făcea să cadă la pat, din cauza durerilor.

În acel an, răul se abătu asupra lor, exact în

momentul în care o armată dușmană se pregătea să le invadeze teritoriul. Pentru a pătrunde pe pământurile lor trebuia străbătut un vad îngust care permitea trecerea pe celălalt mal al unui râu periculos. Fiind fiu de zeu, asupra lui Cuchulan nu acționau efectele blestemului făcut cândva de Macha. Ca urmare, își luă angajamentul să păzească de unul singur vadul, pe durata celor nouă zile de suferință aleuilaților și-și ținu făgăduiala.

Campionii dușmani încercară în van să îl doboare, căci el îi înfrânse pe toți, unul câte unul.

Primind cam la fel de multe lovituri pe câte dădea, eroul nostru era plin de răni în fiecare seară, dar în răstimpul de răgaz acceptat de ambele tabere, Cuchulan se adăpostea într-o dărăpănătură, unde se culca, nu înainte de a-și unge corpul cu o pomadă solară, dată de tatăl său. Dimineța se trezea proaspăt și vindecat, gata pentru un nou șir de lupte.

Cu toate acestea, în cea de a șaptea zi, adversarul său îl tulbură grozav pe Cuchulan. Acesta era Ferniad, prietenul său din copilărie și junețe. Amândoi erau egali ca forță și în plus, fuseseră colegi la aceleași cursuri de lupte, intuind dinainte toate loviturile și șmecheriile folosite. Cu toate acestea, cei doi eroi acceptară înfruntarea. Lupta a durat toată ziua. Sângele le șiroia din mii de răni, dar puterea nu le scădea.

Cuchulan și-a dat seama că nu va reuși să-și doboare prietenul prin mijloace obișnuite. Atunci, el care nu folosisese decât armele tradiționale, luă lancea pe care i-o dăduse Scazarc h și îl străpunse pe Ferniad, care se prăbuși ucis. Șocul moral fu însă teribil. Cuchulan nu avea cum să se bucure. Se așeză, doborât de oboseală și tristețe. Își va abandona oare locul și își va trăda promisiunea? Tare i-ar fi venit s-o facă. În acel moment interveni Lug, care, își trimise fiul să se odihnească, pentru ca apoi să ducă la bun sfârșit promisiunea.

Din păcate, unsoarea solară a lui Lug nu avu nicio putere asupra rănilor morale ale fiului său. Timp de un an, Cuchulan rămase șocat, vegheat fiind zi și noapte de un

druid. La sfârșitul anului, după un suprem efort de vigoare combativă, el va recădea în mâinile druizilor, care îl vor liniști, dându-i somnifere. Atunci când avea să se trezească se găsea în Regatul morților, unde avea să rămână trei zile terestre, care reprezentau sărbătoarea de Șaman. Atunci când avea să revină printre cei vii, va fi fost însoțit de o femeie, alta decât Emer, și pe care nu va fi voit să o mai părăsească. Acest personaj alegoric dădea impresia că va dori să tulbure liniștea căminului, dar vigilenții druizi aveau să-i dea băutura uitării, în vreme ce femeia misterioasă avea să se întoarcă în Regatul morților.

Astfel a devenit Cuchulan un semizeu al războiului. Nu mai avea însă vigoarea războinicului de până atunci și simțea că i se apropie sfârșitul, căci, după preziceri, viața lui ar fi fost scurtă, dar glorioasă.

Acest episod pare o inițiere. De data aceasta druizii sunt adevărați. Să nu uităm că ei erau veniți odată cu Bolgii, Domnanii și Galionii, care erau celți, iar acești druizi aveau să inițieze ceva ce zeii nu au practicat niciodată.

Călătoria în Regatul morților este destul de asemănătoare cu Mica moarte rituală și inițierea la care Moise a fost supus în deșert, cât și cu cea, mai apropiată de zilele noastre, descrisă de Lobsang Rampa.

Regula inițierii era sfântă; inițiatul se obliga să nu recurgă la violență. În ciuda acestui fapt, o nouă armată amenința clanul lui Cuchulan. Onoarea sa de campion alulaților îl obliga să dea piept cu inamicul. Pe de altă parte, actul inițierii îi interzicea să ucidă. Atunci, înțelegând că dilema este insolubilă, dându-și seama că toate obligațiile și interzicerile sunt contra lui, Cuchulan își oferi literalmente corpul adversarilor săi și, renunțând la personalitatea de luptător de neînvins, câștigă demnitatea de zeu inițiat.

Vă veți întreba de ce a fost nevoie să îl prezentăm astfel pe Cuchulan. A fost poate o poveste prea lungă pentru cei ce căutau în această carte despre tradițiile celtice, probele existenței extraterestrelor. Pentru cei ce au

considerat însă interesantă personalitatea fiului lui Lug, descrierea a fost poate prea scurtă.

Motivul pentru care am prezentat acest erou este generat de frecvențele aluzii la neconvenționalitatea personajului, mai ales dacă vom lua în considerare stupefiantele cunoștințe științifice ale acestor preținși zei coborâți din ceruri, pe tărâmurile celtice.

Capitolul IV

AMURGUL ZEILOR ȘI AL POPORULUI TUATHA DE DANANN

Cât timp a durat dominația poporului Tuatha de Danann în Irlanda, nu avem, de unde să știm. Credem însă că destul de mult, din moment ce zeii care debarcaseră primii au dispărut, au murit, sau au fost rechemăți în cerul din care coborâseră. Destul, pentru ca poporul Tuatha de Danann să nu mai dețină în arsenalul de război decât câteva procedee minore, incapabile să stăvilească presiunea de nestăpânit a noilor invadatori, dotați de astă dată eficient, datorită cunoștințelor științifice deținute de ovați, vervei poetice a barzilor și cunoștințelor superioare în materie de psihologie și parapsihologie (metafizică) ale druizilor.

Acești noi invadatori, cunoscuți sub numele de scoți sau gali sunt fiii lui Mile. Ei nu pogorau din ceruri, ci veneau de pe pământ. Mai mult, nu veneau nici din acel misterios nord-vest ce se confunda cu Hyperboreea. Nu. Ei veneau din Spania, la bordul unor nave solide, cu pânze.

În acea epocă, celtii stăpâneau toată Europa de vest și țărmurile atlantice, de la Marea Manecii, la Marea Nordului și de la gurile Rinului, la Coloanele lui Hercule. Spania era locuită de celti liberi. Deseori Irlanda era denumită Ibernica, sau, pe limba celtă Iwer-zon. Rădăcina acestor două nume coincide perfect cu originea iberică atribuită galilor.

Se pare că invazia galilor s-a produs ca urmare a unei debarcări în forță și nu printr-o infiltrare lentă. Este de presupus acest lucru, dacă ne gândim că în fruntea oștenilor se aflau doar treizeci și șase de conducători militari.

Primul gal care a debarcat, contrar tuturor așteptărilor, nu a fost un războinic, ci un șef al druizilor care însoțea clanurile migratoare. Numele său era Amergen. Acesta a intrat în contact cu Insula Verde printr-o manieră rituală. Pentru început nu a atins pământul decât cu piciorul drept și a psalmodiat cu ardoare o invocație, al cărei conținut, tradus de d'Arbois de Jubainville îl redăm mai jos:

Eu sunt vântul care suflă peste mare.

Sunt valul oceanului.

Sunt murmurul undelor.

Sunt taurul celor șapte lupte.

Sunt vulturul de pe creste.

Sunt lacrima soarelui.

Sunt cea mai frumoasă dintre ierburi. Sunt mistrețul cel mai puternic. Sunt somonul din unde. Sunt lacul din câmpie... Sunt cuvântul care exprimă știința. Sunt vârful lăncii aruncată în bătălii. Sunt zeul care aprinde în minte focul gândirii. Cine este acela care face lumină în mulțimea de pe munte?

Cine anunță vârsta lunii? Cine vă povestește despre vârsta lunii?

Cine cunoaște locul unde se culcă soarele?...

De ce oare această invocare îi plasează pe gali și pe învățații lor pe țărmurile Irlandei? Am zice că nu e nici rațional și nici științific. Și pentru că savanții noștri nici nu au admis, dar nici nu au negat acest lucru, cine ar îndrăzni să pună la îndoială magia cuvintelor?

D'Arbois de Jubainville a declarat, dându-și frâu liber gândurilor și nu traducând moț a moț: „Călcând cu dreptul pe pământul Irlandei, filul Amergen, fiul lui Mile, a cântat un poem panteist în onoarea științei care îi dădea o putere chiar mai mare decât cea a zeilor, al cărui atribut era. El a

glorificat deci această știință minunată care avea să aducă fiilor lui Mile victoria asupra Tuatha de Danann-ilor. Această știință divină avea darul să pătrundă secretele naturii, pricepându-i legile și cunoscându-i forțele, fiind, după cum o considera filosofia celtică, ea însăși o ființă cu existență proprie în lumea materială și vizibilă. Stăpânind această știință, deveneai stăpânul întregii naturi”.

După ce au înaintat trei zile și trei nopți pe pământul irlandez, avu loc o primă luptă, care fu câștigată de gali, ce ajunseră până la Tara. Tuathanii cerură atunci armistițiu. De bună credință, galii se reîmbar-cară și aruncară ancora la o distanță de nouă valuri de coastă.

Brusc, o furtună se abătu asupra flotei. Se putea constata ușor caracterul artificial al vântului magic care nu depășea înălțimea catargelor. Iată deci, că ne întâlnim, pentru a doua oară, cu acest fenomen datorat în întregime, mai întâi științei fomorilor și de data aceasta poporului tuathan.

Amergen, lămurit cu privire la furtuna artificială și sigur pe forța sa asupra fenomenelor naturii, s-a instalat la prora navei sale și a lansat o incantație: Mă rog pământului Irlandei Mare strălucitoare, strălucitoare! Munte fertil, fertil! Pădure de pe deal! Râu bogat, bogat în apă Lac plin cu pești...

Falsa furtună a încetat brusc, oprită de incantația druidului care făcea apel la forțele naturii, al căror stăpân era, în virtutea înțelegerii care le unea forțele.

S-a obiectat că „asta e magie”. Se poate. Dar în realitate magia – pur și simplu – nu e decât o aplicare a legilor naturii, necunoscându-le cauzele, ci doar efectele, de către cei care, crezând în ceea ce văd și înțeleg, nu simt nevoia să le codifice cu X și Y, lucru care oricum nu ar schimba cu nimic rezultatul. Ceea ce ieri era considerat magie, azi a devenit știință, sau va deveni cel mai târziu mâine.

Dacă, călătorind în timp, cu un tranzistor în mână, v-ați fi întâlnit cu Sfântul Dominic, ați fi riscat să fiți ars pe rug de Sfânta Inchiziție, pe motivul legăturilor cu diavolul,

nu înainte de a fi fost supus câtorva ședințe de tortură, cu picioarele prinse în butuci. Dacă sub un imbold de fantezie ați lega un fir electric de clanța ușii, prima persoană care ar dori să intre ar rămâne cu mâna lipită de clanță și atâta vreme cât nu ați întrerupe curentul, oricine ar vrea să salveze victima fanteziei dumneavoastră ar rămâne agățat, fiind posibilă formarea unui lanț întreg de fericiți. Evident că ați fi considerat lipsit de umor și asta ar fi tot.

La încercați însă să vă gândiți ce s-ar fi întâmplat dacă în plin Ev Mediu, un savant bătrân și șugubăț, cu o listă de descoperiri care nu ar fi încăput pe biroul doctei Academii de Științe (care de altfel nici măcar nu exista la acea dată!) ar fi făcut această farsă. Ar fi fost acuzat pe loc de magie și vrăjitorie, fapte care l-ar fi trimis cu siguranță să facă cunoștință cu buștenii Inchiziției.

Întotdeauna cei ce și-au depășit epoca au fost prost văzuți. Pentru fapta sa, de a acționa contra forțelor dezlănțuite ale naturii, potolind furtuna artificială, Amergen dovedea că nu era un precursor. El nu făcea altceva decât să aplice ceea ce câteva mii de celți inițiați ar fi fost capabili să facă.

Au existat celți care au putut oricând și pot avea și azi posibilitatea să domine forțele naturii, folosindu-le spre binele contemporanilor lor. Un exemplu pentru a proba acest fapt este fântâna lui Baranton, care produce ploaie.

Marzin, cunoscut de francezi ca Merlin, putea aduce ploaia oricând dorea. Nu avea nevoie decât să împrăstie câțiva stropi de apă, din fântâna Baranton, din Brocelianda (pădurea Paimpont) pe ghizdul fântânii, pronunțând câteva cuvinte și ploaia nu întârzia să cadă.

Nobilii din Pontus, seniori bretoni pe domeniul cărora se găsea fântâna, au moștenit acest dar, iar preotul din Trehorenteuc, un orașel din pădurea unde se găsea celebrul val fără întoarcere, a reușit minunea.

Istoria locală povestește de anii de secetă, în care pădurarii veneau în procesiune la fântâna miraculoasă, conduși de preot. Mulțimea se oprea respectuoasă la distanță și preotul îndeplinea ritualul. Înainte de a se fi

întors în cetate, ploaia salvatoare începea, apărând pădurea de incendiu.

Scepticii fără leac vor zice că sunt legende de demult, descinse din timpuri de mult apuse.

Ei bine, nu! Asemenea minuni se mai practică încă!

Acum 20 de ani, peste pădurea Paimpont nu căzuse un strop de ploaie de 40 de zile. Cinci oameni (printre care și unul din autorii acestei cărți), dedicați toți cinci studiului științelor druidice, au oficiat lângă fântână ritualul magic. Nu apucară însă să se întoarcă cei cinci celți la mașina lăsată la răspântia Pontus (circa trei sferturi de oră de mers), că ploaia a și început, absolut pe neașteptate, căzând peste pădure și udându-i până la piele.

Am putea spune simplă coincidență. Dar nu a fost așa, pentru că, mai târziu, în circumstanțe asemănătoare, experiența a fost reluată și a reușit și de data aceasta din plin. Marele folclorist breton, Paul Sebilot, povestește cum pescarii din Tregor, atunci când nimereau cu barca într-un vârtej, pe cât de frecvent, pe atât de periculos, îndeplineau următorul ritual: musul, cel mai tânăr membru al echipajului, spre nefericirea sa, își tăia o şuviță de păr, o puneă într-un sabot și o arunca apoi în mare, invocând ajutorul Prințului Roșu (Soarele în asfințit). În scurt timp barca, era aruncată afară din vârtej și se putea relua pescuitul, navigând apoi fără probleme spre port.

Dacă pescarii bretoni și-au dat silința să transmită din generație în generație, timp de secole, acest ritual, faptul s-a datorat experimentării reale a eficacității lui. Evident, este greu să admiți, ca adept al lui Descartes, asemenea fapte, dar nu mai este niciun dubiu, pentru nimeni, cartezian sau nu, că lucrurile sunt autentice și controlate. În plus de asta, ar dura prea mult să verifici aceste valori certe, exagerate de scienticism și raționalism.

Deci, Amergen a potolit falsa furtună. Constatând că tuathanii au încălcat voit armistițiul, galii, furioși, s-au îndreptat spre țarm. De data aceasta asupra lor se abătu o tornadă. Și de această dată druizii făcură minuni, încât nu se scufundă nicio navă, dar flota fu târâtă de curent,

departe de locul de debarcare. Nu asta era însă important, căci întorcându-se pe țărm, invadară pentru a doua oară insula. Tuathanii fură înfrânți definitiv. Galii se instalară în Țara și în restul țării. Mai sunt și astăzi acolo, în ciuda faptului că acum câteva secole a urmat invazia englezilor. Zeii, câți mai rămăseseră, s-au reîntors probabil pe planeta lor. Cât despre restul tuathanilor, aceștia s-au îndreptat spre meleagurile din nord-vest. Ceilalți, la fel cum făcuseră și înaintașii lor, au încercat să se refugieze în pădurile irlandeze, de unde au ieșit cu prudență, asimilându-se galilor.

Se spune că, din când în când, zeii se reîntorc, pentru a-și revedea meleagurile adoptive. Înaintea plecării, ei încheiaseră un pact cu oamenii, în numele prieteniei veșnice.

PARTEA A DOUA

APLICAȚIILE ȘTIINȚEI ÎN TEHNICILE DE LUPTĂ

În prima parte a acestei cărți am fost nevoiți, în mai multe rânduri, pentru a clarifica înțelegerea celor povestite, să ridicăm ușor vălul, nu al lui Isis, ci al Danei.

Am făcut astfel referiri la armele științifice și secrete ale fomorilor și ale zeilor, din statul major al Tuatha de Danannlor, la utilizarea motivată a unui procedeu de declanșare a furtunilor artificiale, la cunoștințele medicale și de chirurgie ale unora dintre ei și deci, este de datoria noastră, pentru a explica prezența lor în fruntea tuathanilor, să subliniem faptul că se scoborâseră din cer.

După ce am evocat această epopee mitologică, vom explica dedesubturile pe care le ascunde, ca urmare a cunoștințelor de necrezut ale acestor ființe, ce au trăit acum câteva mii de ani și faptele lor, lucruri care se întâmplau în aceeași perioadă în care cele mai evolute popoare de pe pământ erau la granița dintre neolitic și epoca bronzului.

Trebuie să recunoaștem că zeii nu-și divulgau cunoștințele și nici nu deconspirau secretele cu privire la utilizarea armelor lor perfecționate de care dispuneau, dar cu care îi dotau și pe cei ce luptau alături de ei. Dacă totuși unele cunoștințe (în mod special cele de terapeutică, fizică, chimie, astronomie) au fost reținute de ovați și druizi, acest lucru s-a realizat nu atât prin osmoză, cât prin revelare consimțită. În final, însă, atât druzii cât și ovații au respectat regula secretului, păstrând o tăcere totală asupra cunoștințelor capitale, cu care știau ce au de făcut.

Acest lucru ne-a obligat să întreprindem adevărate investigații literare, pentru a descoperi și câteva învățături, date într-o limbă perfect hermetică, încât au fost trecute cu vederea de cercetătorii în ale celticii de până acum, care, neavând posibilitatea să fie în contact cu aplicațiile științei moderne, au fost incapabili de identificări prin comparație.

Raportând cercetările întreprinse la cunoștințele actuale, am extras din textele celtice analizate, câteva date științifice antice. Am grupat apoi pe categorii, conform teoriei similitudinii, citatele ce puteau fi probate, căutând să găsim analogii sau legături relevante cu diferite tipuri de aplicații științifice actuale.

Capitolul V MIJLOACELE DE LOCOMOȚIE

Văzu venind pe mare un om într-un car...

„Cum călătorea Brann”.

În acele timpuri îndepărtate, tuathanul de rând se deplasa de obicei pe jos sau călare. Personalitățile, în funcție de importanță, aveau unul sau mai multe care clasice, la care erau înhămați unul sau doi cai.

După spusele poetului antic, ce nu le-a putut denumi altfel, zeii aveau și ei tot care. Acestea însă erau foarte diferite față de carele obișnuite. Se poate constata acest lucru, dacă ne referim doar la descrierea carului zeiței Badb, cu care Cuchulan a avut în cursul vieții câteva dispute. Am extras această descriere extrem de caracteristică, din lucrarea Druizii și zeii animalieri (d'Arbois de Jubainville):

„Ei văzură în fața lor un car, la care era înhămat un singur cal roșu. Calul nu avea decât un picior. Oiștea carului îi străpungea corpul, iar capătul oiștii îi ieșea prin frunte. În car era o femeie roșie, cu sprâncene, mantie și tunică, toate roșii. Mantia era atât de lungă, încât atârna între roțile din spate ale carului, măturând pământul”.

Să lăsăm deocamdată îmbrăcămintea zeiței, căci era comună oricărui cavaler celt, pornit la luptă. Cei care nu erau roșcați, își muiau barba, mustățile și părul în lapte de var, fapt ce le dădeau un aer teribil și în același timp fantastic, în lumina soarelui, alături de vestimentația roșie, întreaga ținută având darul de a scădea moralul adversarilor.

Calul însă, al cărui corp era străpuns de oiștea carului la care era înhămat, cu vârful oiștii ieșindu-i prin frunte și în plus de toate având un singur picior, este ceva ce poate lăsa fără replică pe cel mai exacerbat poet suprarealist.

Pentru un animal care trebuia să alerge în galop, era destul de greu să se descurce cu un singur picior. Numai ca să se țină pe „picioare”, bietul cal ar fi trebuit să se sprijine de car, iar dacă oiștea carului îi traversa corpul, s-ar fi putut spune că acest animal de tracțiune făcea corp comun cu carul, sau vehiculul la care era înhămat. Era poate un motor, pe care un carosier cu umor îl camuflase într-un pseudocal, al cărui picior era de fapt o patină, așa cum au unele aparete zburătoare, oiștea fiind fie arborele unei elici, fie axul de comandă al cârmei, fie turbina unui reactor. Este de înțeles, după această descriere, de ce carele zeilor atingeau viteze vertiginoase, neputând rivaliza cu niciun altfel de car.

Cuchulan (Loeg fiind conducătorul carului său și cel care a zărit-o primul pe zeița Badb în vehiculul descris mai sus), sări mai întâi în car, apoi asupra zeiței, pe care o obligă să-i cante un cântec (două eufemisme poetice, pentru cine cunoștea modul în care fiul lui Lug trata femeile războinice).

După ce i-a cântat cântecul, „Cuchulan a vrut să sară

din nou în carul zeiței, dar dispăruseră și femeia și carul și calul”.

Din două una: ori Cuchulan a fost victima unei halucinații, dar în acest caz Loeg, care era de față, ar fi trebuit să își aducă stăpânul la realitate, sau carul zeiței a zburat cu o viteză comparabilă cu cea a farfuriilor zburătoare.

Rămâne în picioare cea de a doua variantă, căci textul continuă, precizând că femeia s-a transformat într-o pasăre mare și neagră. (Atunci când barzii irlandezi vorbesc despre aceste aparate de zbor, pe care nu le mai văzuseră niciodată și pe care nu le înțelegeau, le numeau păsări. Acum de pildă, noi la numim farfurii!). Această pasăre a spus: „Grellach se va numi de acum încolo Grellach doluid”.

Grellach era numele locului unde avusese loc această întâlnire zguduitoare. Era o zonă mocirloasă, lângă o apă, de unde și numele de Grellach, care înseamnă noroi, în vreme ce Grellach doluid are semnificația: noroi de nesuportat.

Cum de a devenit de nesuportat nămolul de pe fundul râului, e drept, neplăcut, dar perfect inofensiv?

O singură și unică explicație: gazele de eșapament ale aparatului erau radioactive și au radioactivat nămolul, care astfel, a devenit periculos pentru organismul omenesc. Același gen de praf radioactiv s-a recoltat și de pe locurile unde s-au oprit O.Z.N.-un.

Mai rămâne de explicat înțelesul ultimelor cuvinte pe care Badb i le-a adresat lui Cuchulan, atunci când carul zburător arăta ca o pasăre mare, ceea ce înseamnă că se depărtase considerabil și continua să se îndepărteze cu fiecare secundă ce trecea. Nu e o treabă prea ușoară. Să fi fost vorba de un mod de transmitere, sau de gândire? Un mod de comunicare prin unde ultrascurte, pe care Cuchulan le capta pe un receptor încorporat poate în casca sa? Sau poate că nu e vorba decât de o minciună nevinovată a poetului, care a pus pe seama zeiței, care a zburat, comunicarea gravă, fapt pe care oamenii l-au

constatat ulterior, pe propria lor piele.

În ceea ce privește carele zeilor, am notat câteva date surprinzătoare. Cu toate acestea, nu am ajuns încă la capătul surprizelor. Aceste care, capabile să se deplaseze pe pământ și în aer, pot fi propulsate și pe apă.

Iată un fragment din traducerea Epopeii irlandeze a lui Dottin, cu privire la călătoria lui Brann:

„A fost o dată o insulă îndepărtată. În jurul ei, cai de mare strălucitori se întreceau cu valurile înspumate. Câmpia pe care se desfășurau armatele avea o întindere remarcabilă, susținută pe patru picioare, spre desfătarea ochilor. În câmpia meridională, alb-argintată, corabia lupta contra carului.

Oare care dintre cele două, carul sau barca nu își aveau locul normal? Mai apar însă și alte lucruri ciudate în această călătorie a lui Brann. Iată un alt pasaj, incontestabil prin precizia sa:

„A doua zi, Brann porni pe mare. Când ajunse la o distanță de două zile și două nopți în larg, văzu venind spre el, într-un car, un bărbat. Acesta îi cântă treizeci de catrene și se recomandă ca fiind Manannan, fiul lui Lyr. Brann văzu pe întinderea mării o mulțime de valuri cu coamă roșie. De la prova corăbiei unde se afla Brann, marea limpede avea să se transforme într-o câmpie cu flori, peste care avea să treacă acel car cu două roți. Pentru Brann era o adevărată plăcere să străbată, cu corabia, marea limpede, în vreme ce carul trecea peste câmpia înflorită”.

Pentru ca un car cu două roți să poată circula în acest mod peste ape, dând impresia că trece peste valuri, nu demonstrează decât un singur lucru, că este susținut pe o pernă de aer. Aceeași explicație se poate da vitezei pe care o dezvoltă mașina, tocmai pentru că nu o frâna nicio frecare. Pe de altă parte, această descriere nu poate fi lăsată neobservată. Întorcându-ne la d'Arbois de Jubainville, acesta descrie în Ciclul mitologic irlandez, modul în care zeița Badb, pe care Cuchulan o rănise în cursul unei noi confruntări, avea să se întoarcă la acesta,

rugându-l să o însănătoșească prin practici de magnetism curativ, după care, vindecată, avea să se urce în carul său și să dispară într-o Glorie.

Acest termen, Glorie, pe care-l regăsim în expresia cer de Glorie, este o imagine picturală, ce semnifică prezența unor raze luminoase, purpurii și aurii, ce iradiază dintr-o sursă luminoasă intensă (în general din Soare); pe de altă parte, descrierea este foarte asemănătoare celor făcute farfuriilor zburătoare, care, după o perioadă de staționare, în care devin terne sau monocolor, se ridică cu o viteză incalculabilă, fiind însoțite de o emisie de raze multicolore, însăși culoarea O.Z.N.-urilor virând de la întunecat la strălucitor, în tonuri de galben, verde sau oranj.

Mai exista și posibilitatea ca aceste care să fie teleghidate. Găsim o precizare în acest sens în lucrarea Zei și eroi ai celților de M.L. Sjoestedt, care descrie, după textele vechi, moartea lui Cuchulan.

Loeg, conducătorul carului fiului lui Lug, a murit după ce a înlăturat de la car pe unul din cei doi cai (a se citi motoare), devenit de neutilizat, în urma unei lovituri. La rândul său, Cuchulan primi o lovitură care îi despică pânțele. Coborî însă din carul său și, dorind să moară în picioare, privindu-și în ochi dușmanul, se sprijini de un menhir, de care se legă cu propria-i centură. În acest timp, carul avariat s-a îndepărtat rapid, calul Gris de Macha întorcându-se la herghelia sa. Puțin mai târziu însă, atunci când Cuchu-lan își dăduse sufletul, carul tras de Gris de Macha și reparat în fugă, apăru din nou. Încetini și făcu trei ture în jurul menhirului, așteptând parcă să urce Cuchulan.

Acesta însă rămase imobil. Carul descrie atunci o curbă largă și pătrunse în rândul dușmanilor, ucigând și rănind un mare număr dintre ei, după care se reîntoarce de unde venise.

Să admitem, complăcându-ne părerilor scepticilor, că Cuchulan era în posesia unui car clasic și că Gris de Macha ar fi fost un cal veritabil, cu copite, chișiță și dinți, care din

timp în timp trebuiau piliți. Când fiul lui Lug a coborât din car, calul nu a pornit imediat. El a așteptat, crezând că stăpânul său se va reurca în car. Pe urmă a pornit, luând drumul grajdului. Până aici nimic anormal. Această imagine era destul de frecventă în timpuri străvechi.

În plus, nefiind încă demonstrat, este posibil ca senzația de libertate să îl și făcut să îi vină chef să se întoarcă pe același drum. În acest caz însă, sosind lângă menhiră, normal era ca animalul să se oprească, pentru ca stăpânul său să se poată urca în car. El însă făcu trei ture în jurul menhirului, e drept, nu cu viteză, nu se opri, apoi avu ideea stranie de a se repezi cu toată forța în tabăra inamică și abia după aceea făcu cale-ntoarsă.

Nu e tocmai greu, pentru cine se pricepe, să oprească un cal, chiar pornit în galop, iar atunci când mai ești și înarmat, să-i curmi elanul este și mai ușor. Oare ce a fost în capul soldaților, care nu erau chiar sub copitele calului, sau sub roțile carului? Luat la modul strict, acest episod este plin de inadvertențe.

Să admitem de data asta că eroul nostru avea un car similar celui al zeiței Badb, veșnica lui dușmană. Cu toate că era rănit mortal, Cuchulan nu a vrut să se retragă. A preferat să rămână față în față cu dușmanul. Ca urmare, el programează carul să se întoarcă la bază, cuplează pilotul automat, apoi coboară și pornește vehiculul, pentru ca această bijuterie a științei zeilor să nu cadă în mâinile adversarilor. Când carul ajunsese la bază, lumea se neliniști, căci nici conducătorul și nici stăpânul nu se întorseseră. Se alarmează imediat serviciul de reparații; cu mijloace de observare, sau cu ajutorul radarului (vom vedea ulterior că zeii aveau aparate electronice foarte perfecționate) se localizează fiul lui Lug. Lucrătorii bazei au făcut o reparație rapidă. Carul, teleghidat de astă dată, este trimis înapoi. El se apropie de menhiră, reduce viteza și face trei ture lente în jurul lui Cuchulan. Dar acesta nu mișcă, așa că serviciul de teleghidaj realizează rapid nenorocirea survenită. Are loc atunci o reacție extrem de umană, ce s-ar putea traduce, fără risc de greșală, prin câteva vorbe,

elocvente prin vulgaritatea lor: „Ah! Mizerabilii! L-au omorât! Ei bine, asta o să-i coste!”

Un deget furios a apăsător un buton. O manetă a coborât și iată carul pe pernă de aer repezindu-se. Accelerează, descrie o curbă largă și lovește în plin în soldații inamici, cu toată greutatea sa, multiplicată prin viteza atinsă. Este o baie de sânge, pe care nimic și nimeni nu o poate opri. Cel ce a teleghidat carul rânjește. El schimbă direcția, reduce viteza... Gris de Macha se reîntoarce la bază. Mașina era puțin turtită, dar câteva duzini de leșuri răzbunau moartea lui Cuchulan.

În Bretania (mai exact în zona nanteză) și în țara Galilor, se practică un joc ritual tradițional, al cărui erou principal este un cavaler, ce călărește un cal drapat. După ce se simulează lupta, în care au loc dueluri, cadențate în ritmul muzicii folclorice, contra unor adversari care în jocul nostru sunt simpli dansatori, calul descrie trei cercuri, învârtindu-se în jurul unui pom sau al unui stâlp, salută înclinându-se, după care își freacă botul de arbore sau de stâlp, ca pentru un sărut și dispare din joc, în vreme ce unul dintre actori ține un fel de discurs și interpretează un cântec tradițional.

Acest joc ritual, ce pare a comemora episodul lui Gris de Macha, începe să fie uitat însă de oameni, fiind reluat doar la serbări deosebite, de diferite grupuri folclorice. Poartă numele de Jocul calului Merlet (sau în franceză Malet), Marc **h** loued în bretonă, Marc **h** lwed în galeză, ceea ce înseamnă: cal gri. Fidelitatea tradițiilor celtice sfidează mileniile!

Nu numai carele, fie ele și științifice, reprezintă mijloacele de locomoție descrise în textele vechi, aparținând acestei rase cu o memorie prodigioasă. În cartea Druizi și zei animalieri a lui d'Arbois de Jubainville este citat cazul a doi porcheri (maestri ai gândirii și ai științei, ai căror studenți sau discipoli erau cunoscuți sub numele de marcassini) care, datorită intrigilor unor răuvoitori, din prieteni, au devenit dușmani, în văzul și cu știința lumii întregi. Unul dintre ei avea să facă dovada

unui plus de cunoaștere, ingeniozitate și competență.

Întrecerea a început, degenerând chiar în luptă cvasi-singulară. Redăm mai jos traducerea unui fragment din această gestă a celor doi porcheri:

„Într-o zi, locuitorii din Connaught s-au adunat pe malurile Shannonului. Ei văzură în Shannon două animale a căror spinare era înaltă cât munții. Aceste animale se băteau. Din boturile lor țâșneau jerbe de foc care atingeau norii. Lumea dădea năvală din toate părțile. Ieșind din apă, cele două animale ajunseră pe mal. Sub ochii mulțimii adunate, se transformară în oameni. Cei de față îi recunoscuseră pe cei doi porcheri. Ochal, regele geniștilor din Connaught, le ură bun venit.

— Ce aventuri ați mai avut? întrebă el.

— Aventuri destul de obositoare, răspunseră ei. Ați văzut doar singuri ce-am făcut. Timp de doi ani am fost transformați în animale preistorice și am trăit în fundul apei. O să fie nevoie să ne transformăm din nou, pentru ca fiecare dintre noi să ne putem dovedi forța”.

Este de admirat talentul de povestitor al poetului irlandez care, fără să fi fost de față, se chinuie să transcrie un poem tradițional pe cale de a se pierde, găsind modalitatea de a descrie, într-un mod atât de realist-poetic o bătălie între două tancuri amfibii, înarmate cu aruncătoare de flăcări adevărate sau poate chiar cu rachete. Această luptă reprezintă încheierea unei competiții care durase doi ani, în urmăriri submarine; aceste faimoase animale acvatice ne duc cu gândul, fără să vrem, la balena lui Jonas, care avea ochi pe laturile corpului, adică hublouri.

De altfel, existența submersibilelor în vremea bătăliilor de la Mag Tured, ni s-a confirmat și prin precizarea următoare: atunci când Bress, fugind din tabăra tuathanilor a vrut să se refugieze la Toriniz, alături de tatăl său Elatha, acesta s-a deplasat el însuși să-și caute fiul pe coastele irlandeze, folosind pentru această călătorie un vas de argint ce naviga pe sub apă.

Să ne întoarcem însă la cei doi porcheri ale căror

peripeții maritime și fluviale i-au cam obosit, e drept, dar nu au reușit să-i descurajeze.

Locuitorii Munsterului urară bun venit intendentului lui Ochall.

„Cam multă gălăgie fac păsările - spuse el. Sunt aceleași, se pare, care au fost anul trecut și la noi, în Connaught. Au făcut același zgomot, până la sfârșitul anului”. După care locuitorii Munsterului văzură un lucru minunat: cei doi corbi își reluară forma umană. Erau cei doi porcheri. Adunarea le ură bun sosit”.

De această dată am recunoscut, dintr-un foc, vocabularul imaginat de fili. Carul zburător al zeiței Badb devenise și el o pasăre, dacă nu un corb.

Aceeași descriere, același obiect. Acum, cei doi porcheri nu descind decât din simple mașini zburătoare, care fac zgomot mare, cu care au avut o singură confruntare, care a durat însă destul de mult, se pare, din moment ce cu un an înainte se confruntaseră și în Connaught. După cât se pare, fusese o frumoasă campanie de aviație, cu demonstrații de zbor și acrobații aeriene.

Să facem un rezumat. În acea epocă, așa numiții zei și colaboratorii lor apropiați erau în posesia unor care cu propulsie atomică, ce se puteau deplasa pe pământ, pe mare și în aer, putând fi și teleghidate. În afara acestora mai aveau tancuri amfibii, submarine și avioane, ale căror motoare făceau un zgomot asurzitor. Nu era rău de loc, pentru niște oameni care au trăit acum câteva mii de ani!

Capitolul VI

ARMELE OFENSIVE ALE ZEILOR

...Însoțitorii lor au dispărut fără urmă...
(Manawyddan, fiul lui Llyr, Mabinogionii)

În aceeași măsură în care tuathanii, muritori de rând, se deplasau în mod clasic, fie pe jos, fie călare sau în care trase de unul sau doi cai, în același fel, raportat la vremea

respectivă, utilizau în lupte arme tradiționale: arcuri, săgeți, săbii, pumnale, ghioage, sulite și lănci cu unul, trei sau cinci vârfuri. Purtau căști de bronz și un scut rotund, ornat în mijloc cu o proeminență tot din bronz, lucrată mai mult sau mai puțin, în funcție de rangul social.

Și zeii foloseau armele clasice. Sincer vorbind, ei preferau să se servească de acestea, pentru a evita să transforme lupta într-un măcel. Să ne reamintim că pe tot parcursul luptei dintre Cuchulan și prietenul său din copilărie, Ferniad, nu s-au folosit decât arme comune și doar la sfârșit, realizând că nu va reuși să își înfrângă niciodată adversarul, fiul lui Lug apelă la lancea fermecată, pe care i-o dăduse Scazarc h, reușind din prima lovitură să își străpungă amicul.

Armuri stranii

Trebuie precizat și faptul că îmbrăcămintea de război a zeilor și a celor apropiați lor era destul de deosebită de a tuathanilor de rând. Aceasta consta dintr-o tunică verde, ornată cu plăci de aur și cu fire lungi tot de aur, care atârnavă până-n pământ.

Și căștile pe care le purtau erau foarte diferite de cele obișnuite. Aveau forme mult mai sofisticate, fiind împodobite cu plăci de alamă și ornamente de cristal și rubine strălucitoare. Am putea-o considera o simplă cochetație, ținând cont de rangul și funcțiile înalte deținute în armata tuathanilor. Din păcate nu este tocmai convingător, căci această bogăție a vestimentației de război, făcută să primească loviturile adversarului, ne-a făcut să credem, în mod intuitiv, că era bine gândită, încât să fie, sau mai bine zis să nu fie, decât strict funcțională.

A priori, făcând o asociație de idei, gândul ne-a dus la firele lungi de aur, care împodobeau tunicile lui Moise, Aaron și în general a tuturor marilor inițiați ai religiei egiptene.

Studiul atent al armelor științifice folosite de zei cu ocazia marilor confruntări, ne-a demonstrat buna intuiție. Toate textele vechi și respectiv toate traducerile făcute după ele, descriu la fel armele secrete și modul lor de

utilizare. Astfel, cerându-ne scuze pentru stilul, forma practică și frazeologia fililor, vom încerca să jalonăm în acest capitol doar esențialul, cuprins într-o succintă descriere, rezervându-ne dreptul de a prezenta pe larg, prin comparații, procedeele antice de război și aplicați-le de luptă, sau nu neapărat, ale științei moderne.

„V-am ochit”.

Vă amintiți că pomeneam undeva că unii fomori nu aveau decât un ochi. Ciclopul cel mai important din Toriniz era, fără discuție, Balor, cel mai bătrân șef militar. Ochiul lui era extrem de periculos. Atunci când îl deschidea (îl deschidea doar în situații deosebite? în restul timpului era orb?), privirea sa cuprindea tot câmpul de luptă al dușmanilor. Atunci, ochiul său lansa scânteii și o mare parte a armatei inamice cădea ca trăsniță. Era deci mai bine să-i vezi spatele lui Balor, decât fața.

Cu toate acestea, acest ochi nu se deschidea atât de ușor pe cât am crede. Pleoapa sa era atât de grea, încât era nevoie de un servant să i-o ridice, cu ajutorul unui cârlig. O dată lansată privirea, cârligul dădea drumul pleoapei grele care recădea, cufundând ochiul lui Balor în odihnă și somn. Până la urmă, Balor a orbit, lucru destul de neplăcut pentru un șef militar.

Haideți, dacă vreți să ordonăm lucrurile! Balor avea, ca toată lumea, doi ochi, dar atunci când pornea la luptă, își puneă un fel de coif, cu o fantă, sau cu găuri, prin care fomorul privea și inspecta câmpul de luptă.

În casca sa înaltă se mai găsea însă o micro-mașinărie, extrem de redutabilă. Atunci când considera a fi momentul potrivit, Balor făcea semn servantului. Acesta, cu ajutorul unui cârlig, deschidea obturatorul unui proiector de talie medie, dar cu o radiație fulgerătoare. Odată cu apăsarea unui buton, plasat undeva pe cască, ochiul se dilata și armata inamică era măturată de o rază ucigașă, care-i fulgera pe războinicii inamici.

Parcă am citi o carte de science-fiction. Să ne reamintim însă că, doar cât a atins Moise – ca din nebăgare de seamă – Arcul alianței, și s-a și produs o

descărcare ce i-a fulgerat pe șefii triburilor adunate.

Dar de bieții galezi porniți eroic la asaltul templului din Delphi vă mai amintiți? Elanul lor a fost făcut țăndări de o descărcare similară, pornită din templu, care a fulgerat cea mai mare parte a războinicilor celți.

Pe cât este însă de extraordinar ochiul acesta al lui Balor, măcar în ceea ce privește efectele, exemplul său nu este unic în istoria antichității.

O insolăție periculoasă

Suntem în toiul celei de a doua bătălii de la Mag

Tured, în care se înfruntă tuathanii cu fomorii. Balor înaintează pe câmpul de luptă. Tocmai l-a ucis pe zeul Nuada. Bress, transfugul, îl urmează la o distanță respectuoasă, nu din deferență, ci mai degrabă din prudență, bătrânul fomor fiind o persoană față de care era bine să păstrezi distanța.

Lupta a ajuns la un moment decisiv. Fie că moartea nemuritorului Nuada va arunca tuathanii în dezordine, fie, că aceștia, furioși că le-a fost ucis conducătorul, vor ataca în forță.

Balor își cheamă servantul. Acesta va ridica teribilul obturator, a cărui greutate se datorează probabil dublajului de plumb din interior, care împiedică pierderea radiațiilor. Cârligul își va face datoria.

Dar Lug observă manevra. Balor este bunicul său. El știe cât de puternică este arma de care vrea să se servească bătrânul fomor. Știe ce va urma. Lug însă, care luptă în fruntea tuathanilor, este și el în posesia unei arme la fel de redutabile. El ochește casca bunicului său și apasă pe un declanșator. Punct ochit, punct lovit! Casca și capul lui Balor zboară în toate părțile, aceste rămășițe izbindu-l pe Bress, care scapă însă fără nicio rană.

Acum are loc episodul pe care l-am citat deja, în care Bress se întreține cu Lug în limba dananneenilor. După asta, lupta se reia, transformându-se într-un adevărat dezastru pentru fomori, care nu mai au ajutorul puternicului ochi al lui Balor.

Cu ce armă a nimicit oare Lug atât pe Balor cât și

ochiul acestuia? Textele vechi prezintă diferențe în ceea ce privește forma armei, coincidențele sunt perfecte în ceea ce privește natura acesteia. După unii ar fi fost vorba de o lance solară, după alții de o praștie, cu care s-a aruncat în casca fomorului o piatră din Soare.

Nici Tradiția celtică nu ne dă detalii în plus. Nu ne rămâne decât să admitem că s-ar fi putut ca Lug să fi fost în posesia unei arme care să funcționeze pe baza energiei solare.

Să fi fost o lance, adică un tub ce conținea o emisie de raze supraactivate, sau să fi fost o praștie (înțelegând prin aceasta o armă scurtă, ce se putea manevra doar cu o mână) capabilă să lanseze proiectile, utilizând forța solară – indiferent, arma era deosebit de redutabilă și, prin laconismul expunerii nu putem să credem decât că zeii știau să utilizeze energia solară, ceea ce constituie o probă indubitabilă a etapei avansate pe care le-o confereau cunoștințele în domeniul fizicii aplicate.

Indiferent ce ar fi fost, arma solară a lui Lug a avut o influență decisivă în câștigarea, benefică pentru tuathani, a bătăliei de la Mag Tured, pe când marele conducător al expediției, zeul Dagda și statul său major extraterestru nu au putut obține cu ghioaga o asemenea victorie.

Ghioaga lui Dagda

Mărturisim cinstit că nu am prea înțeles cum acționează această armă, dintre cele mai ciudate. Niciuna din armele moderne cunoscute, sau recent descoperite nu ne poate oferi decât cel mult o explicație vagă.

După descrierile făcute în textele de demult, era vorba de o ghioagă enormă, montată pe roți. Cu unul din capete aceasta ucidea, iar cu cealaltă învia.

Ar fi putut fi un soi de bazooka, extrem de grea, care în loc să fie purtată, era montată pe un afet. Ar fi putut la fel de bine să fi fost un obuzier, o mortieră sau un tun. Acest lucru este valabil pentru capătul care ucidea. În ceea ce privește capătul care învia, asta ne lasă cu gura căscată. Doar dacă nu ar fi provocat un stop cardiac, putându-se pe de altă parte produce o reanimare, prin

aplicarea unui curent mai slab, capabil să se comporte ca un masaj cardiac. Ar trebui să fii specialist în reanimarea cardiacă pentru a putea avea o părere, dar totuși nu-i destul!...

Gaebolog și raza laser

Când Cuchulan și-a terminat stagiul, Scazarc h i-a dat în dar o lance fermecată, atât pentru a-l răsplăti pentru interesul de care dăduse dovadă pe perioada cât fusese inițiat, cât și pentru a-i mulțumi pentru victoria asupra Aifei, pe care o umilise, făcându-i un copil, chiar pe locul înfrângerii ei. Care era deci latura miraculoasă a acestei arme, atât de răsfățate de tradiție, încât a primit până și un nume: Gaebolog?

Această lance, dacă ar fi să ne luăm după spusele fililor, avea două calități, care făceau din ea un obiect rar și prețios: pe de o parte ea se putea lungi cât aveai nevoie, pe de altă parte ea nu dădea niciodată greș, nimerind întotdeauna adversarul, pe care fiul lui Lug voia să-l lovească.

Să presupunem că această a doua calitate ar fi depins de prima și să încercăm, să descoperim cam ce ar fi putut fi această lance care se lungea după voie.

Din ce se compune o lance clasică? Dintr-o prăjină de lemn și un vârf de fier, ascuțit cu grijă. Pentru a fixa solid vârful de prăjină, se mai adaugă un inel metalic care, înroșit în foc, fixează și mai bine vârful lăncii, atunci când inelul se răcește. Ca o măsură de siguranță în plus, inelul se fixa în lemn, bătându-i câteva cuie. Ei drăcie! O asemenea sculă s-ar mai putea oare lungi atunci când este cazul? Este clar că trebuie să abandonăm modelul clasic, pentru a descoperi natura unei arme capabile să-și modifice lungimea, după placul celui care o utilizează.

Ar putea fi un singur lucru. Această lance, de fapt, nu este una singură, ci doar pare a fi. Este un tub lung, care, evident nu știm din ce este făcut, din extremitatea căruia țâșnește o rază mortală. Indiferent de distanța la care s-ar afla inamicul ce trebuie doborât, raza îl atinge, căci viteza sa de emisie și autonomia de propulsie sunt ori cum

superioare ori cărei lungimi pe care ar putea să o aibe lancea. Mai mult, chiar dacă inamicul vizat se mișcă, este suficient de măturat locul unde se deplasează, pe o arie restrânsă, pentru a fi sigur că l-ai nimerit. Iată de ce i s-a dus buhul lui Gaebolog că ar putea să se lungească în așa măsură, încât niciodată nu și-ar putea greși ținta.

Care ar putea fi natura razei emise de Gaebolog?

Asupra acestei întrebări nu s-ar putea da decât un singur răspuns: este vorba de o rază laser, sau de ceva înrudit acesteia.

Raza laser, destul de puțin cunoscută de lumea de rând, asupra căreia nu a fost folosită decât rareori, prezintă, între alte proprietăți și pe aceea de a distruge celulele asupra cărora acționează, cu o mare finețe și o mare precizie. În plus, acțiunea ei este extrem de rapidă și fără durere, ceea ce reprezintă un mare avantaj, atunci când este utilizată în chirurgie. În trepanații, de pildă, este de neînlocuit. În aceste operații, fragmente din oasele craniene sunt decupate, în vederea tratamentului, fără a se sparge, printr-o tăietură de o finețe de neînchipuit și într-un timp record. Acest lucru a permis laserului medical să se impună în fața oricărui tip de bisturiu, oricât ar fi fost de perfecționat.

Raza laser emisă de o armă ca Gaebolog ar fi capabilă să atingă adversarul în câteva milionimi de secundă, străpungându-l pur și simplu. Gândiți-vă numai la modul cum a murit campionul Ferniad.

Ce ne-a făcut să ne gândim la laser? Pur și simplu ornamentele căștilor luptătorilor: rubinele șlefuite și cristalele. Aceste ornamentații, care pot fi distruse printr-o simplă lovitură de sabie sau prin izbitura unei arme, sugerează faptul că cel ce poartă o asemenea cască nu se va lupta decât de la distanță. Pentru aceasta va avea nevoie de o armă cu bătaie lungă, de tipul celor cu raze.

Să nu uităm, că actualmente, cea mai folosită sursă de producere a razelor laser o constituie rubinul.

Ori, fără a fi identice, nici în ceea ce privește valoarea și nici preferințele celor care le utilizează, în

categoria pietrelor încrustate întră în primul rând granatele și rubinele. Acest lucru face să pară perfect logic faptul, că scopul pietrelor încrustate de pe căști era cel al alimentării razelor laser scurte, de care se servea Cuchulan, pentru a-și ucide, fără greș și de la distanță, adversarii prea periculoși.

Cât despre cristal, acesta ar fi putut avea un rol opus. Experiențele au dovedit că în anumite condiții, dacă o rază laser traversează un cristal, își pierde o anumită cantitate din vibrațiile infraroșii inițiale. Pe de altă parte, se constată prezența razelor ultraviolete, în cantitate egală cu cele infraroșii pierdute, în raza care părăsește cristalul.

Fără a intra în explicații științifice care nu fac obiectul lucrării noastre, putem concluziona, afirmând că, datorită cristalului, raza laser este denaturată, neutralizându-i-se parțial acțiunea. Nu putem preciza însă care ar fi putut fi efectul protector al căștilor încrustate cu cristale, față de razele emise de arme de tipul Gae-bolg, sau altele asemănătoare. Acesta ar putea fi motivul cel mai firesc al utilizării căștilor de război, ornamentate cu cristale.

Mai există și un alt detaliu, extras din tradiție, care coroborează cu ipoteza noastră cu privire la laser, sau alte raze similare. Se povestește în Basmelor osianice, adaptate în franceză de Chauvire, sau cele intitulate Fiii lui Tirenn, că aceștia au fost condamnați de Lug să-i fure lancea unui rege, lance care avea aceleași puteri ca și cea a lui Cuchulan.

Pentru a nu da foc casei unde se găsea, lancea trebuia ținută cu vârful într-o căldărușe cu apă, atunci când nu era folosită.

Atunci când se utilizează unele generatoare de raze laser se iau măsuri de prevedere similare, lichidul folosit fiind însă diferit.

Extras din teza lui Raymond Channel, Paris 1965, intitulată: Laserul și aplicațiile sale medicale și biologice:

„Nu este recomandabil să se mențină un regim de forță, decât atunci când se dorește utilizarea fascicolului în

condiții maxime, pentru că astfel crește temperatura cristalului, producându-se totodată pierderi de căldură datorate funcționării flashului, cât și ca urmare a pompării în interiorul cristalului însuși...

Este adevărat că există și posibilități frecvente de ventilare, cu un curent forțat de aer răcit, sau dacă temperatura de funcționare se menține, cu aer lichid, în care caz cristalul va fi în permanență răcit”.

Să completăm acest citat doctoral cu o importantă precizare: în condiții normale de temperatură și presiune, aerul lichid se menține în stare lichefiată, într-un vas cu pereți dublii, argintat în interior, numit vasul lui d’Arsonval.

Efectele asemănătoare sunt „generate” obligatoriu de cauze identice. Dacă este prudent să se mențină vârful generator de raze laser la o temperatură apropiată celei a aerului lichid, suntem tentați să gândim și să tragem concluzia că lancea furată de fiii lui Tirenn, geamăna cu Gaebolog, emitea raze laser atâta timp cât extremitatea sa nu era menținută într-un vas cu lichid refrigerent. Filul numește însă „apă”, ceea ce de fapt era aer lichid, sau ceva asemănător. Faimoasa găletușă a acestei lănci nu a fost altceva decât strămoașa vasului lui d’Arsonval, la fel după cum razele emise de Gaebolog și suratele lui, nu au fost decât strămoașele laserului nostru.

Sulițele

Cuchulan nu avea însă doar această lance. Fără îndoială că arma aceasta era practică atunci când erai în picioare, dar atunci când se lupta din car, pentru Loeg ea devenea de-a dreptul periculoasă, fiind greu de manevrat, motiv pentru care fiul lui Lug își confecționase niște sulițe, sau poate niște generatoare reduse de raze, mult mai maniabile pe un vehicul în care se găseau două persoane: conductorul și combatantul.

Erau sulițe de o construcție specială, care produceau moartea. După ce a fost inițiat prin Mica Moarte, Cuchulan, ca toți inițiații, a vrut să renunțe la lupta prin violență. Se afla la sfârșitul vieții lui de campion, care

fusesse scurtă dar plină de vitejii, după cum i se ursise. O armată inamică amenința însă cu invazia teritoriululaților. I s-a cerut ajutorul lui Cuchulan. Renumele său nu-i permitea să refuze; dar el știa că de această dată îl așteaptă moartea. Fără să ezite însă, el se sui în carul condus de Loeg. În scurt timp ajunse aproape de trupele inamice. Fiul lui Lug încearcă încă un subterfugiu. N-ar fi fost imposibil ca simpla lui prezență să-l descurajeze pe adversar. Nu-ți dorești niciodată să te măsoari cu un campion de neînvinc, care, în plus, mai deține și niște arme deosebite.

Încercă deci să-i intimideze. Loeg reduse viteza carului și Cuchulan, stând în picioare cu sulița în mână, și cu casca încrustată cu cristal pe cap, trecu prin fața trupelor inamice, ca la paradă. În primul moment războinicii fură surprinși de această atitudine insolită, apoi însă, începură să-l batjocorească pe campion. Ei îl insultară, îl defăimară, atacând onoareaulaților, a familiei lui Cuchulan și a lui însuși. Niciodată răbdarea nu l-a caracterizat pe clocotitorul fiu al lui Lug. El acționă sulița și în aceeași clipă nouă războinici fură scoși din luptă, străpunși de aceeași lovitură. În rândul doi însă se afla un șef, îmbrăcat într-o armură izolantă și reflectorizantă.

Celor care au citit textele sacre hinduse și în mod special cel ce se referă la lupta dintre devași și azurași, le este cunoscută acest gen de armură protectoare, descrisă cu acest prilej.

În noiembrie 1970, savanții europeni au trăit o experiență curioasă. În vreme ce Lunokhod, auto-robotul rusesc, explora solul lunar, fizicienii francezi, în acord cu cei sovietici, au bombardat cu fascicule laser vehiculul, cu scopul de a atinge o oglindă reflectoare aflată pe acesta. În mod normal, nimerind ținta, raza reflectată trebuia să se întoarcă spre Pic du Midi, locul de unde fusesse emisă. Operațiunea ar fi permis, printre altele, calcularea cu o fidelitate de câțiva centimetri a distanței de la Pământ la Lună.

Raza pornită din sulița lui Cuchulan avea să se

lovească de armura protectoare a adversarului, producându-se același fenomen: se reîntoarce spre locul de emisie și străpunse motorul numit Noir de Sentiu, pe care îl scoase din funcțiune. Imperturbabil, Loeg își continuă drumul. O nouă încercare, o nouă lovitură de suliță, același rezultat. Raza întoarsă îl ucise pe Loeg. Cuchulan preluă comanda carului și trase pentru a treia oară. Șocul avu loc și de astă dată, lovitura reflectată fiins primită de eroul însuși, care fu spintecat. Urmarea o cunoaștem.

Întoarcerea razelor emise de sulițe, ne dovedesc, o dată în plus, că armele lui Cuchulan erau arme radiante.

Aruncătoarele de flăcări care au incendiat Tara

În lucrarea Zeii și eroii celților scrisă de M.L. Sjoest-edt, ni se prezintă o altă armă științifică, întrebuințată în acea epocă. În fiecare an, când se serba Șamanul (1 noiembrie), un luptător, neînsoțit, venea să provoace Tara. Numele lui era Aillenn MacNeidhna. El incendia de fiecare dată orașul, cu suflul lui de foc. În serile următoare venea din nou în orașul cuprins de teroare, stingea focul, dar incendia un alt cartier al orașului. În cele din urmă, Finn, tatăl lui Ossian, a pus capăt acestei lupte, ucigându-l pe incendiator cu o lovitură de lance.

Ne sunt mult prea bine cunoscute aruncătoarele de foc utilizate în cele două războaie mondiale, încât să mai zăbovim asupra lor. Episodul acesta nu face altceva decât să ne dovedească faptul că descoperirile științifice ale acelor vremi permiteau realizarea de diverse combinații de lichide sau gaze incendiare, fapt ce denotă noțiuni savante de chimie, acestora căzându-i victimă orașul Tara.

Arma totală

„În acea seară, în vreme ce servitorii erau la masă, ieșiră toți patru și împreună cu suitele lor se îndreptară spre Gorsedd Arberth. De cum au ajuns, răsună un tunet puternic, urmat de un nor atât de gros, încât nici nu se mai vedeau între ei... Întunericul se împrăstie apoi și totul se luminează în jurul lor. Ridicându-și ochii asupra așezării, unde până atunci fuseseră cirezi, bogății, locuitori, văzură că toate dispăruseră: case, ferme, lucruri, oameni, așezări.

Nu mai rămăseseră decât casele de la Cour, goale, nemaexistând nicio ființă umană sau vreun animal, însoțitorii lor dispăruseră fără urmă”. (Extras din Manawyddan, fiul lui Llyr, Mobinogionii. Tradus din galeză de Joseph Loth).

Mai este nevoie de comentarii? Celor care se mai îndoiesc încă de semnificația exactă și tragică a acestui scurt pasaj din tradiția britanică, le recomandăm să își reamintească descrierile făcute catastrofei atomice de la Hiroșima și Nagasaki. Nu lipsește nimic.

Aspectul ciudat al unor deșerturi și pustiuri dezolante, atât din Asia cât și din America, cât și istoria dramatică a Sodomei și Gomorei, au incitat pe unii scriitori să se hazardeze, emițând ipoteze ale atomizărilor survenite în îndepărtata antichitate. Citatul anterior, provenind direct din tradiția comună a popoarelor galez, cronic și breton, nu lasă nicio umbră de îndoială. Deja nu mai poate fi vorba de ipoteze, este de-a dreptul o certitudine. Singura diferență care apare este că cei patru tovarăși care au fost martori ai dezastrului, au ieșit nevătămați din acest cataclism. Am fost și noi deci martorii unei explozii atomice denumită „curată”, fără pulberi radio-actieve. Acesta este de fapt visul și scopul savanților și cercetătorilor atomiști moderni.

Puneți-vă pe învățătură, domnilor fizicieni! Sunt patru mii de ani de când s-a găsit soluția problemei care vă face să nu dormiți noaptea, de când se cunoaște secretul uciderii, sau pur și simplu a ștergerii de pe suprafața pământului a celor pe care îi dorești să-i vezi dispărând, în vreme ce spectatorilor nu li se clinește nici măcar un fir de păr.

Între noi fie vorba, avem impresia că atât spectatorii cât și victimele s-au comportat bine pe durata demonstrațiilor acestei științe perfecte. Cu toate acestea, faptele rămân. Raportul fidel al celor întâmplate, de neînțeles pentru generațiile anterioare, a rezistat până în zilele noastre. Nu ne rămâne decât să spicuim din el.

Capitolul VII

MIJLOACELE DE APĂRARE ȘI DE PROTECȚIE

Dagda îi vorbi harpei; Vino, îi spuse el.

Am vorbit deja despre războiul bacteriologic, atât de necesar pentru a decima pentru totdeauna, conform obiceiului fomorilor, o armată inamică, despre furtunile artificiale, atât de eficace pentru a înghiți o întreagă flotă amenințătoare, de debarcare, ceața artificială, care permite debarcarea pe nevăzute. Fără să mai vorbim de fumigene, care sunt inofensive, cu excepția bronhiilor curioșilor indiscreți care încearcă să tragă cu ochiul în spatele perdelei, aceste mijloace sunt în aceeași măsură și ofensive și defensive.

Este exact același lucru ca și când am vorbi de acoperire și protecție. Strategii de la Cafe du Commerce ar suspina melancolic: nu poți face omletă fără să spargi ouăle.

Turnul vitrifiați din Toriniz

La timpul potrivit am vorbit despre turnul din insula Toriniz, astăzi insula Tory. Acest turn, atât de vechi, nu mai există astăzi. Cu toate acestea el s-a menținut, fie și sub formă de ruine, până în secolul trecut. Spre marea mirare a arheologilor, s-a constatat că vestigiile turnului erau sticloase. Care ar fi putut fi explicația acestui fapt?

Ar fi de admis trei posibilități, dar nu suntem în măsură să o preferăm pe una celeilalte:

1) cea mai simplă explicație ar fi expunerea turnului fomorilor unei explozii atomice, datorate tu-athanilor, în urma celei de a doua bătălii de la Mag Tured. Căldura formidabilă degajată de explozie ar fi putut transforma în sticlă granitul fortăreței. Ar fi putut fi un simplu fenomen termic, ușor de admis, ținând cont de posibilitățile unui bombardament atomic precedent;

2) turnul ar fi fost protejat cu un material izolant, cu rol protector contra radiațiilor produse de unele arme ofensive. Pe ruinele din Toriniz s-au descoperit urme ale acestui material. Teoria ar putea fi acceptabilă, dacă ar fi

să ne gândim că în tradiții se amintește în mai multe rânduri de bărcile de sticlă. S-ar părea că ar fi vorba mai degrabă de bărci construite dintr-un material translucid, plastifiat chimic, rezistent la șocuri și bun izolator contra radiațiilor. Cu același material s-ar fi putut prepara și pietrele de construcție ale turnului, realizându-se astfel un înveliș de protecție;

3) doar baza construcției ar fi fost construită dintr-un material dur. Deasupra acestei temelii s-ar fi ridicat un soi de turn de control, cu suprafața vitrată. Această variantă ar prezenta un dublu scop: pe de o parte un refugiu cvazi de necucerit, pe de altă parte un punct de observare, de unde fomorii puteau supraveghea orizontul, semnalând orice apariție a unei nave sau mașini zburătoare ce s-ar fi îndreptat spre insulă. Ar fi fost suficient un incendiu puternic, o explozie nucleară sau utilizarea energiei solare, pentru a topi acest material, care, scurgându-se pe pietrele temeliei, ar fi lăsat, în ciuda eroziunii multiseculare, urme de vitrificare.

Fiecare teorie în parte este plauzibilă, dar este greu de hotărât în favoarea uneia sau alteia.

Ochiul lui Cuchulan

După ce am făcut cunoștință cu ochiul ofensiv al lui Balor, iată, a venit rândul să aflăm câte ceva despre ochiul defensiv al lui Cuchulan. Acest ochi putea ieși din orbită, se putea mări în așa măsură încât să acopere obrazul eroului nostru, și deci putea fi de folos în inspectarea împrejurimilor. O dată terminată verificarea, ochiul își relua poziția inițială și se înfunda atât de profund, încât niciun cioc de cocor nu l-ar fi putut atinge.

După toate descrierile, fără a minimaliza calitățile de contorsionist ale fiului lui Lug, totuși acesta era dotat cu ceva care, dacă ar fi să luăm în serios descrierea, ar face să i se facă părul măciucă și celui mai hârșit oftalmolog.

Așa după cum ochiul lui Balor nu ar fi fost un ochi adevărat, ci o armă redutabilă încastrată în casca fomorului, nici ochiul lui Cuchulan nu ar fi fost în realitate decât un soi de periscop, pe care eroul nostru l-ar fi putut

face să iasă dintr-o cavitate a căștii sale, de pidă, printr-o simplă acționare a unui buton sau manete. Acest ochi-periscop ar fi putut în acest caz să crească în dimensiuni, comparativ cu un ochi adevărat, s-ar fi putut mișca în stânga și în dreapta, în jos și în sus, permițând luptătorului să se asigure că niciun dușman nu îl poate surprinde. O dată inspecția terminată, aparatul își relua locul normal, în fundul unui locaș, destinat a-l feri de eventualele lovituri pe care inamicul i le-ar fi putut aplica lui Cuchulan.

Asemenea aparate de supraveghere or fi existat și în dotarea altor luptători? Nu ni se spune nimic despre asta. Se poate remarca de altfel că armele științifice și secrete ale zeilor și asimilaților lor, nu păreau fabricate în serie. S-ar părea mai degrabă că aceste arme ar fi fost niște producții artisanale, motiv pentru care fiecare proprietar se purta cu cea mai mare grijă, evitând totodată să lase ca arma proprie să fie examinată, nici chiar de camarazii săi. Arma științifică, fie ea ofensivă sau defensivă, reprezenta un obiect personal, ținut în cel mai mare secret posibil și căruia nu i se făcea cunoscut modul de funcționare.

La fel se întâmpla și în Evul Mediu. Cu toate că armele utilizate în acele vremuri erau în general clasice, fiecare luptător avea armele sale, pe care le îngrijea cu îndârjire. Chiar în caz de înfrângere, adversarul respecta acest drept de proprietate și nu își dezarma decât simbolic adversarul, restituindu-i scrupulos armele, în momentul în care se constata că înfrângerea a fost stabilită. Gestul de a oferi o sabie cuiva reprezenta o mare recompensă și marca totodată o profundă încredere. Acest lucru se putea constata încă de pe vremea tuathanilor.

Invizibilitatea

Visul oamenilor a fost dintotdeauna să poată deveni invizibili în anumite ocazii. Omul invizibil al lui Wells, Omul care trece prin zid sunt doar câteva din romanele science-fiction pentru adulți și chiar din benzile desenate pentru copii care, în timp, au suscitat interes.

Filii, evocând bătălia de la Mag Tured și luptele dintre Tuatha de Danann, instalați în Irlanda și galii, noi

invadatori, au sesizat această facultate neobișnuită a zeilor și a celor apropiati lor.

Atunci când înfrângerea a fost clară, iar tu-athanii înțeleseră că nu vor putea să-i împiedice pe gali să ocupe Insula Verde, Gobniu prepară o bere specială (mixtură al cărui secret doar el îl știa), care îi făcu pe toți cei ce băură, total invizibili, permițându-le să se ascundă în locuri mai sigure, de unde ar fi putut să ia calea cerului.

Gobniu le-a dat această băutură miraculoasă tuturor tovarășilor săi care doreau să dispară. Ciudată preocupare pentru un metalurgist, ceea ce dovedește că siderurgia e bună la orice. Care să fi fost procesele care să ducă la acest rezultat surprinzător? Nu știm absolut nimic despre acest lucru. Mixtura maistrului forjor făcea oare corpurile transparente ca sticla? Era poate vorba de o teleportare instantanee? Candidații la invizibilitate ar fi putut fi dematerializați pe loc, cu posibilitatea de a se rematerializa la o anumită distanță? Mister! Tradiția se mulțumește doar să ne arate că zeii beau berea lui Gobniu și dispăreau instantaneu.

Dacă aceste geste ar fi fost scrise în timpul nostru, am fi fost supuși unui efort de imaginație și ne-am fi mulțumit să ridicăm din umeri mormăind: și după asta ce a mai fost? Necazul face însă că aceste texte antice au fost scrise între secolele VIII-XII, într-o epocă în care nu prea se făceau glume.

În plus, nu e vorba decât de o transcripție fidelă, din moment ce diferiți filii au povestit același lucru, preluând o tradiție deja multiseculară în acea epocă. Mai mult, din moment ce celelalte procedee de atac și apărare se dovedesc a fi serioase și realizabile, fiind toate sau aproape toate realizate la ora actuală, este logic să admitem veridicitatea acestei invizibilități dobândite prin berea lui Gobniu.

Cu atât mai rău pentru noi dacă nu am ajuns încă la asemenea realizări deosebite ale științei.

Piatra magică de pe fundul apei

Vă amintiți fără îndoială de Bendiget Vran, gigantul

de care se povestea la începutul cărții că ar fi făcut din corpul său un pod pentru a permite oștilor sale să traverseze un râu.

De ce oare nu l-or fi traversat în barcă? În acea epocă, celții dispuneau de o mare varietate de ambarcațiuni, pornind de la simple bărci individuale, până la corăbii de transport, de un tonaj relativ mare. Motivul pentru care nu s-au folosit cu acea ocazie bărci, ne este dat în Mabinogion, culegerea de basme tradiționale britanice.

În fundul râului s-ar fi găsit o piatră magică, ce ar fi făcut inutilizabile eventualele bărci care s-ar fi angajat în traversarea râului. Să fi fost vorba de o mină ce ar fi aruncat în aer prima ambarcație care s-ar fi încumetat? E puțin probabil, căci în acest caz s-ar fi putut sacrifica o ambarcațiune veche, mina ar fi explodat și celelalte nave ar fi fost libere să plutească în voie. N-ar fi fost oare vorba mai degrabă de o piatră magnetică, poate chiar un mecanism mai perfecționat decât o simplă piatră? O să ni se riposteze că în acea epocă ambarcațiunile erau construite din lemn și, astfel, atracția manifestată de mecanism sau de piatră ar fi fost nulă. Să vedem deci... Piesele de dulgherie erau îmbinate cu ajutorul cuielor de metal. Dacă forța de atracție ar fi fost foarte puternică, cuiele ar fi fost smulse și bărcile s-ar fi dezmembrat ca un castel de cărți de joc, totul scufundându-se în apă.

În această situație se explică de ce gigantul a preferat să nu facă experiențe, transformându-și corpul într-un pod pe deasupra râului.

Minele magnetice moderne, lansate în mare, sunt atrase de coca metalică a vapoarelor pe care se lipesc, producând explozia. Piatra magică din basmul tradițional citat în Mabinogion, execută invers operațiunea, rezultatul fiind același. Nava este distrusă și ocupanții ajung în apă, riscând să se înece, căci, dacă e vorba de războinici, aceștia purtau căști și arme metalice ce puteau fi atrase de mecanismul magnetic; acest mod particular de protecție n-a fost conceput după normele științei moderne, dar nici

ineficient nu s-a dovedit a fi.

Astfel fu prins cel ce credea că prinde

Redăm mai jos un pasaj din Manawyddan, fiul lui Llyr. Mabinogionii tradus de Joseph Loth.

„Intră și nu zări nici oameni, nici animale, nici mistreți, nici găini, nici case, nici zone locuite. Jos, spre mijloc, era o fântână cu ghizduri de marmură, pe marginea căreia era așezată o cupă de aur, legată cu un lanț care pornea de undeva din slăvi. Se simți vrăjit de sclipirea aurului și de măiestria cu care fusese lucrată cupa. Se apropie și o luă în mână. În acel moment mâinile îi rămaseră lipite de cupă și tălpile de dala de marmură. Rămase fără grai, ținut locului”.

La rândul său facem cunoștință cu Riannon, femeia pornită în căutarea dispărutului.

„Ea se îndreaptă spre el. O, stăpâne, ce faci acolo? Atunci ea prinse cupa. În acel moment mâinile i se lipiră de ea și picioarele de dală și nu mai putu rosti niciun cuvânt”.

Să ne liniștim însă în ceea ce-i privește. Povestea spune că au reușit să se elibereze și și-au redobândit graiul.

Vorbeam mai înainte, referindu-ne la magie, despre bătrânul savant evreu din Evul Mediu care își agăța vizitatorii de clanță, utilizând un curent electric. Ne găsim de data asta în fața unei situații analoage, dublate. Cele două persoane, vrând să ia cupa, au fost lipite de aceasta, datorită unui curent electric de mare voltaj. Acest lucru a generat o tetanie musculară, inclusiv a mușchilor vorbirii. Dacă curentul ar fi fost mai puternic, ținând cont de umezeala locului, s-ar fi putut ajunge la electrocutare.

Elementara pilă voltaică a fost de mult depășită de instalațiile electrice de protecție, prezente aproape peste tot, la bancheri, bijutieri și giuvaierii care își asigură seifurile cu sisteme electrice de apărare și terminând cu lifturile agățate de fire electrice și cu toate acestea suntem departe de a înțelege ce se întâmpla acum mai bine de patru mii de ani și care erau cunoștințele predecesorilor celților.

În realitate, aceste revelații nu au în ele nimic deosebit. L-am amintit deja pe Moise, care făcea să sară din Arcul alianței scânteii destul de puternice pentru a-i fulgera pe șefii de trib. O soartă asemănătoare aveau să aibă și galii care atacaseră Delphi. Să nu uităm nici misterioasa lampă eternă, a cărei baterie se încarcă singură și care încă luminează, din timpul războaielor punice.

De-a lungul secolelor savanți discreți au cunoscut electricitatea și diversele ei aplicații. Pornind de la aceasta, am încercat și noi să dăm un exemplu tradițional de utilizare a curentului defensiv.

Harpa zeului Dagda

La sfârșitul celei de a doua bătălii de la Mag Tured, Ogme, comandantul șef al corpului de maquis-arzi irlandezi, aliați tuathanilor, a pus stăpânire pe sabia lui Tethra, șeful fomorilor. Ca să se răzbune, giganții din Toriniz trimiseră un comando care urma să fure harpa zeului Dagda.

Să ne reamintim că acest zeu, șeful suprem al expediției, era singurul dintre extratereștrii, cu virtuți polivalente: savant, războinic, artist și multe altele. Harpa sa era celebră, iar Dagda cânta perfect, fiind în stare să execute sunete surprinzătoare.

Aflând de furtul harpei miraculoase, Dagda, Lug și Ogme porniră pe urmele hoților.

Cităm în continuare din Ciclul mitologic irlandez al lui d'Arbois de Jubainville:

„Lug, Dagda și Ogme porniră în urmărirea lor. Șefii fomorilor, crezând că sunt suficient de departe de câmpul de luptă și nu au de ce să se mai teamă, s-au oprit ca să mănânce. S-au instalat într-o casă și au agățat pe zid harpa lui Dagda. Dar Lug, Dagda și Ogme au pătruns cu îndrăzneală peste ei, surprinzându-i. Dagda se adresă harpei: „Vino”! Recunoscând vocea stăpânului, harpa se desprinsese din perete și se îndreptă atât de repede spre Dagda, încât în drum ucise nouă oameni. Se instalează în mâinile zeului, care începu să cânte.

Fură cântate trei piese muzicale principale, a căror execuție demonstra ingeniozitatea marelui artist. Prima bucată produse somn, a doua răs, iar a treia gemete și lacrimi.

În vreme ce Dagda interpreta a treia bucată, femeile fomore începură să geamă și să plângă. Pe când interpreta a doua piesă, femeile și tinerii izbucniră în răs. Atunci Dagda interpretează prima piesă. Femeile, copiii și războinicii căzură într-un somn adânc. Profitând de situație, Lug, Dagda și Ogme se retraseră și reveniră teferi în tabăra lor, fără ca fomorii, care ar fi vrut să-i ucidă, să le poată pricinui nici cel mai mic rău”.

Pentru harpiștii celți, cele trei piese muzicale, executate cu atâta măiestrie de zeul Dagda, au rămas celebre. Mulți artiști au încercat să se ia la întrecere cu zeul acelor ani de eroism. Majoritatea însă nu au reușit. Cu toate acestea, au existat câțiva, unii dintre ei fiind încă în viață, care s-au apropiat cât de cât de această performanță. Am fost martori la demonstrația făcută de un harpist breton, care a reușit să adoarmă un copil de cinci ani, deosebit de agitat. Aria interpretată nu avea nimic comun cu muzica adormitoare, capabilă să îi doboare și pe cei mai înrăiți melomani. Atenția drăcușorului a fost captată brusc de notele grave, dar nicidecum monotone; copilul s-a liniștit și s-a cuibărit în brațele maică-sii, a ascultat ce a ascultat și a căzut într-un somn adânc, din care cu greu a putut fi trezit. Am fost martori la această experiență.

Să concluzionăm deci. Nu este vorba de magie, așa cum s-ar putea crede. Experimentatorii acestei științe muzicale deosebite consideră că menținând aceeași tonalitate, unele armonii corespund notelor modulate, formându-se astfel ultra sau infra-sunete. Aceste note care nu se aud, se percep însă și acționează prin vibrații asupra sistemului nervos, provocând, după caz, calmare, sau din contră, melancolie, veselie, entuziasm sau furie.

Procedeul este bine cunoscut de ofițerii care în timpul luptelor corp la corp își îmbărbătează trupele prin

zgomotul provocat de armarea puștii. Nu sunt sunete muzicale, dar vibrația acționează asupra sistemului nervos al celui ce aude zgomotul. Efectul se simte la nivelul plexului solar, de aici expresia cazonă: „Îți simți inima în burtă!”

Cei care au fost obișnuiți cu acest gen de muzică, cunosc perfect localizarea efectului resimțit.

Harpa, mai cu seamă cele ale barzilor, ale cărei vibrații se propagă prin unde sonore și ample, având corzile metalice, are proprietăți analoage. Zeii știau acest lucru. Ei experimentaseră de nenumărate ori procedeul și Dagda a profitat de el.

Cât despre zborul harpei de pe zid, în mâinile stăpânului, ar putea fi un frumos exemplu de transport la distanță, acest lucru putând fi practicat de anumite persoane, bine antrenate, capabile să facă asemenea demonstrații publice, de mare efect pentru privitori.

Există încă nenumărate posibilități neexplorate sau necunoscute încă de ființa umană.

Strigătul mai înalt decât prăpastia

Printre probele pe care Cuchulan a trebuit să le treacă pentru a ajunge la Scazarc **h**, era și cea de a sări peste o prăpastie, în spatele căreia se afla sălașul bătrânei vrăjitoare. Druidul care l-a sfătuit înainte de plecare și care cunoștea proba, i-a zis: „ca să izbândești, va trebui să dai un țipăt mai înalt decât prăpastia”.

Cuchulan se afla deci în fața prăpastiei fără fund. Dându-și seama de dificultate, se dădu câțiva pași mai în spate, nu de frică, ci pentru a se simți pe teren stabil, își umflă pieptul și slobozi un strigăt atât de puternic, încât îi răspunseră ecourile din toate părțile. În același timp, luându-și elan, sări și ajunsese pe malul celălalt al prăpastiei.

De multe ori, atunci când oamenii au nevoie de o concentrare a forțelor și o întărire a curajului, recurg la strigăte.

Se pare că puterea crește considerabil, atunci când are loc o expirație bruscă, ce golește plămânii de aerul uzat, asta pe de o parte, dar pe de altă parte, vibrațiile

armonice nu pot fi omise.

Sistemul este foarte utilizat de sportivi: săritori, aruncători de greutate, disc sau ciocan, luptători de karate, etc. Se pare că detenta expiratorie corespunde și amplifică detenta musculară.

Și în timpul luptelor, ofițerii cer soldaților care pornesc la atac, să strige. Se știe, din păcate, că războaiele au însemnat întotdeauna un izvor de descoperiri, fapt ce a permis sporirea dinamismului și eficacității soldatului, de unde, prin extrapolare rezidă rolul războaielor, ca factori de creștere ai evoluției, în toate domeniile științei.

În cazul de față nu este vorba de lupte, ci de performanțe sportive, iar înțeleptul care l-a sfătuit pe fiul lui Lug să strige mai tare decât adâncimea prăpastiei, știa că acest strigăt îl va încuraja pe tânărul semizeu, eliberându-i forțele.

Strigătele mai înalte decât prăpastia nu aveau însă drept scop unic saltul peste prăpastie. Ele aveau și rolul distructiv, prin realizarea infra și ultrasunetelor despre care am mai vorbit și despre care mai avem încă multe de învățat. Este clar că înaintașii noștri știau mai multe decât noi, în legătură cu aceste lucruri.

În Zeii și eroii celților a lui M.L. Sjoestedt, găsim pasajul următor:

„Atunci când tânărul Kulhweh a venit să se prezinte unchiului său, regele Arthur, portarul, conform uzanțelor de la curte, nu i-a permis să intre, pentru că banchetul începuse deja...

Tânărul l-a amenințat, spunându-i că dacă nu va fi lăsat să intre imediat, va face să răsunе trei strigăte mortale...”

(țipătul mai înalt decât prăpastia era un mod legal de protest).

„... astfel încât toate femeile însărcinate din insulă ar fi lepădat, iar celelalte ar fi fost cuprinse de o durere atât de puternică, încât le-ar fi secat laptele și ar fi rămas sterpe pentru totdeauna!...”

În ce consta deci puterea strigătelor? Este drept că

acestea ar fi putut contribui la sporirea forțelor unei ființe, dar se pare că ar mai fi putut să aibă urmări de-a dreptul catastrofale asupra celor din jur.

Pare destul de sigur faptul că un țipăt modulat după o tehnică anumită poate să aibă consecințe stupefiantе asupra naturii ființelor. Pentru a ne convinge, este suficient să ne amintim de acel strigăt special, *kiai*, al luptătorilor de judo de înaltă clasă, care are darul să readucă la viață un adversar aflat în pericol de moarte. Manifestările acestui strigăt sunt de-a dreptul spectaculoase. Totul intră în vibrație în locul unde sunt emise. Cei care au asistat la acest fenomen au simțit un fel de gol în stomac. Totul parcă se învârtea, până ce, încet, încet, avea să reintre în normal, în vreme ce luptătorul căzut la podea, se ridica zăpăcit, clătinându-se și neînțelegând nimic din ce i s-a întâmplat, nerealizând că timp de câteva momente a fost ca și mort. Pare incredibil, dar este adevărat. Toți judokanii, cât și cei care nu practică această luptă deosebită, dar sunt mai mult sau mai puțin interesați de ea, vă vor confirma acestea.

Este un lucru dovedit, că vibrațiile bine determinate se manifestă prin zgomote ce pot fi percepute auditiv, dar sunt în mod obligatoriu însoțite și de zgomote armonice, în infra și ultrasunetele pe care nu le putem auzi, dar al căror efect este ușor de constatat.

Vă amintiți de trâmbițele Ierihonului? Ele au răsunat de multe ori, dar ultima dată zidurile cetății s-au prăbușit. Veți zice că Biblia ne-a dat o minunată hrană spirituală.

Acum câțva timp însă, americanii, dorind să verifice aceste fapte, au construit un zid cât se poate de solid și au difuzat muzica unei fanfare, la o intensitate dublă, lângă acest zid. Quod erat demonstrandum: în ciuda robusteții sale, zidul s-a prăbușit ca un castel de nisip.

Acustica are anumite legi pe care încă nu le cunoaștem foarte bine. În schimb tuathanii și apoi vechii celți le cunoșteau. Pierderea acestor secrete se datorează creștinismului. Utilizarea strigătelor și a sunetelor, cu rezultate fantastice, ajunsese să echivaleze cu un bilet de

protocol pentru focurile Inchiziției. Singurele strigăte admise erau cele care însoțeau un anumit efort. Acestea erau numite în bretonă Youc hadenn și reprezentau un fel de strigături ce însoțeau dansurile populare. Aveau rolul să sublinieze bucuria, dar le destinneau și mușchii.

Prânzul care a durat șapte ani

Citatul pe care dorim să-l analizăm în continuare ar fi trecut neobservat în contextul basmului tradițional din care l-am preluat, dacă nu s-ar fi pus problema unui festin care a durat șapte ani. Este parcă totuși prea mult chiar și pentru adevărații mîncăi.

Să ne reamintim însă că barzii britanici și filii galici foloseau o frazeologie și un vocabular poetic propriu, care era înțeles doar de înalții demnitari și de cei inițiați în acest gen de literatură cvasi-hermetică.

A mîncă, în limba barzilor nu înseamnă decât rareori a se hrăni înghițind de-ale gurii. În situații ca cea din „harpa lui Dagda” acest lucru este luat stricto sensu. Cel mai adesea însă, sensul este figurativ, însemnând a se instrui, hrana intelectuală fiind tratată, din punct de vedere al terminologiei, similar hranei propriu-zise.

Iată de ce Dagda a devenit celebru prin festinele sale fantastice. În fața sa erau aduse oale gigantice, pline cu ovăz fiert, pe care el le înghițea cu poftă, folosindu-și ambele mîini. Într-un cuvînt este un personaj lacom și este cu atît mai nesătul cu cît oala e mai plină.

Și acum să traducem: Dagda este de-a dreptul nesătul din punct de vedere intelectual. El caută mereu să învețe și îndată ce dă peste o materie pe care nu a studiat-o îndeajuns, se aruncă literalmente asupra ei, neîntrerupându-și munca de erudit decât atunci cînd a învățat, a înțeles și a asimilat toate cunoștințele. Îl interesează orice: știință, tehnică, artă.

Un alt cuvînt diferit ca sens este cel de pasăre, ceea ce în majoritatea cazurilor desemnează aparate zburătoare. Imaginea ia naștere prin analogie, căci bardul sau filul trece fără tranziție de la direct la figurativ.

Să analizăm în continuare acest citat, extras din

Mabinogion tradus de Joseph Loth:

„Ei se duseră la Harddlech unde se instalară și începură să se înfrunpte din hrana și băutura din belșug. Trei păsări au sosit și le-au cântat anumite cântece față de care tot ce auziseră până atunci nu însemna nimic. Păsările se mențineau sus, deasupra undelor, dar ei le vedeau atât de clar de parcă ar fi fost alături. Masa aceasta dură șapte ani.

Electronică „à la carte”.

Traducând în limbaj normal aceste fraze aparent simple, cu excepția duratei mesei, o să avem următoarea variantă:

Ei sosiră la Harddlech unde se instalară. Începură prin a aduna toate documentele necesare și se apucară să le studieze. În cercetările lor erau ghidați de trei sateliți aflați deasupra mării, care le comunicau cele mai interesante date. Acești sateliți se găseau foarte sus, dar emiteau unde ce erau captate cu ajutorul unor aparate electronice, comparabile televiziunii, fapt ce le dădea iluzia că cei care vorbeau erau lângă ei. Studiul dură șapte ani.

Despre ce fel de studiu o fi fost vorba? Nu o vom ști niciodată, atâta timp cât nu vom cunoaște pe druizii sau ovații care le predau un soi de învățământ la distanță, comparabil radioului sau televiziunii școlare actuale.

Pe scurt, trei Telestar-uri pe care le ascultau regulat.

O altă precizare care se impune este că perioada de școlarizare a tinerilor celți dura șapte ani, fapt ce confirmă justetea adaptării acestui text straniu și sibilin, din care înțelegem că în acea perioadă existau mașini zburătoare care aveau sarcina să difuzeze cursuri, captate pe sol de discipoli.

Acești sateliți puteau probabil să supravegheze de la distanță evoluția eventualilor adversari și să comunice acest lucru celor în drept.

Acest mod constituia un mijloc deosebit de eficient și interesant de apărare și protecție.

De altfel, ne putem imagina aceste „păsări” nu numai

ca niște relele teleradio ce difuzau programe educative, ci la fel de bine puteau fi adevărate laboratoare spațiale capabile să înregistreze pe aparate de măsură datele științifice, retransmise prin unde, receptoarelor de pe sol. Nici acest lucru nu exclude mijloacele de apărare, căci laboratoarele spațiale aveau nevoie de radare și alte sisteme de detecție.

Harddlech = „Houston”?

PARTEA A TREIA

TEHNICILE TERAPEUTICE ȘI CHIRURGICALE

Capitolul Vm NEUROCHIRURGIE

Regele Conchobar a fost rănit grav la cap, de o ploaie de pietre, aruncate cu praștia. A fost chemat imediat doctorul Fingen. Neurochirurgul a făcut consultația, care a fost urmată de o operație chirurgicală.

„— Bine, zise Fingen. Dacă piatra ți-ar fi smulsă din cap, ai muri pe loc. Dacă nu îți va fi extrasă, te voi vindeca, dar vei rămâne infirm.

— Valorează mai mult pentru noi infirmitatea, decât moartea sa – spuserăuții.

Capul se vindecă și rana fu cusută cu un fir de aur, de aceeași culoare cu părul lui Conchobar.

Medicul îi mai recomandă regelui să aibă grijă să nu se enerveze, să nu călărească, să nu aibă niciun fel de relații pasionale cu femei și să nu alerge”.

(Extras din Ogam, X. 132. Citat în Druizii de F. Leroux)

Acest citat foarte clar și precis, prin intermediul căruia asistăm la trepanația regelui Conchobar, atrage după sine două reflecții:

1) ni se pare puțin plauzibil ca o piatră aruncată dintr-o praștie, chiar cu putere, să aibă atâta forță încât să pătrundă în interiorul craniului. Ca ea să producă o fractură a oaselor craniene, posibil chiar foarte

periculoasă, mai treacă-meargă, dar ca să perforizeze, este necesar în primul rând să aibă o natură mult mai penetrantă decât o simplă piatră și apoi, de o forță de penetrație pe care o praștie nu ar putea, în veci, să o imprime.

Suntem deci tentați să credem că în locul pietrei ar fi fost o armă, manevrată cu o singură mână, analoagă revolverelor moderne. În relatarea sa poetică, transcriind tema tradițională, filul nu a putut cita decât armele pe care le cunoștea. Neavând ocazia să vadă armele ușoare ale tuathanilor (să ne amintim că Lug folosea și el o praștie, pentru a lansa piatra solară), el asimila mașinăriile necunoscute, celor pe care le vedea în mod obișnuit: pistolul = praștia iar glonte = piatra;

2) Tuatha de Danann – îi sau mai exact medicii lor, cunoșteau perfect practica trepanației.

Nu lipsește nimic, nici alternativa morții, în cazul extracției ce ar fi produs lezarea creierului, urmată de o gravă hemoragie, nici cea a infirmității, dacă proiectilul ar fi rămas acolo unde era, nici recomandările pe care Fingen i le-a făcut, fără menajamente, pacientului său. Aceste recomandări sunt, de altfel, perfect justificate și coincid cu cele făcute în timpurile noastre de un doctor, pacientului său.

Cazul în care nu ar fi fost vorba de o piatră, ci de o schijă de obuz sau bombă, ce ar fi rămas în creier, ar putea fi, dacă nu frecvent, cel puțin destul de cunoscut în zilele noastre, încât să știm că cei atinși de acest handicap sunt condamnați la o viață liniștită, fiindu-le total interzise mișcările bruște și ori ce surescitare. Acesta se află permanent în pericol de a muri. Cea mai mică mișcare bruscă poate determina o deplasare, chiar minimă a corpului străin, ce ar putea duce la o agravare serioasă a stării, sau chiar moarte.

Se mai relatează apoi minuțiozitatea cu care a fost ales firul cu care s-a cusut plaga, încât suntem tentați atât să surâdem, dar să-l și admirăm pe acest minunat Fingen, care prezintă înclinații spre chirurgia estetică, fapt care nu

ar fi chiar de mirare, pentru că noi suntem aceia care avem în mod stupid tendința de a plasa epocile apuse sub dublul semn al ignoranței și barbariei.

Dacă ar fi să ne gândim ce implică o asemenea operație chirurgicală, din punct de vedere medical și farmaceutic, chiar admitând a priori că îngrijirea ar fi fost rudimentară, ținând cont de sănătatea și robustețea rănitului, nu este mai puțin adevărat că ne putem imagina îngrijirile obligatorii; pansamente, ci-catrizante, antiseptice, etc.

Și totuși ne vine greu să ne imaginăm oamenii din acele timpuri, respectând această disciplină. Oare de ce?

Poate pentru că cei ce i-au urmat și care proveneau de pe o planetă încă neevoluată, nu prea aveau habar de așa ceva. Să nu uităm însă că zeii coborâseră din cer și că, în țara lor extraterestră ajunseseră probabil la un grad foarte avansat de evoluție.

Mâna nu era moartă

În prima bătălie de la Mag Tured regele Nuada își pierdu brațul drept, fapt care, conform legilor în vigoare, îi luă dreptul asupra tronului și calitatea de comandant al armatei. Episodul a fost povestit de toți filii care au cântat această luptă homerică, din vremuri în care Homer nici nu exista.

Pasajul cel mai clar și mai complet al relatării acestei fapte, l-am găsit în lucrarea Druizii a lui F. Leroux. Redăm mai jos un citat:

„Nuada fu rănit; Diancecht îi puse o mână de argint, care putea fi mișcată ca o mână normală”.

Trebuie precizat că această proteză care fusese concepută de zeul Diancecht era realizată de Gobniu, maestrul forjor și Creidne, bijutierul specializat în lucrări de precizie.

Oricare ar fi fost autorii lucrării, trebuie să recunoaștem că această proteză demonstra cunoștințe extrem de avansate de ortopedie. Este de mirare, în adevăr, să dai peste asemenea capodopere, acum mai bine de patru mii de ani, atunci când știm ce tapaj s-a făcut în

jurul anilor '20, turnându-se și un film de reclamă, în care se făcea elogiul competenței, dându-i-se și adresa, celui care confecționase cele două mâini artificiale ale căpitanului Slesinger, care fusese victima exploziei unei grenade. Aceste proteze, în jurul cărora s-a făcut atâta vâlvă, permiteau apucarea unui stilou, sau a unei foi de hârtie, în vreme ce Nuada era în stare să apuce spada și să se lupte. Și în afară de aceasta mai sunt și altele, dar să reluăm textele vechi: „... Acest lucru nu i-a convenit întâiului născut, Miah (primul născut, sau mai degrabă primul asistent). El apucă mâna tăiată a lui Nuada și pronunță cuvintele:

— Articulație peste articulație. Nerv peste nerv.

Îl însănătoși pe Nuada în trei etape a câte nouă zile. În primele nouă zile el aplică mâna pe o latură a corpului și aceasta se acoperi cu piele. Extrem de nemulțumit de această nelegiuire, zeul Diancecht își ucise fiul”.

Operația făcută de Miach nu este altceva decât o grefă, operație care se practică, dar cu destulă neîncredere. Să fim sinceri însă, aceste operații au început să reușească după mulți ani de încercări. Mâna retezată ar fi fost pusă, după cum reiese din text, alături, deci fie sub pielea desprinsă a toracelui, fie a șoldului. După nouă zile, așa cum reiese din textul tradițional, carnea a revenit la viață, a fost aplicată peste ciotul brațului, articulație peste articulație și nerv peste nerv, pentru ca nouă zile mai târziu, mâna să fie desfăcută din bandaje, rămânând perioada ultimelor nouă zile pentru cicatrizarea plăgilor și a cusăturilor.

După aceasta a urmat recuperarea; în mod indiscutabil, Miach a fost un inovator practicând această grefă, din moment ce patronul său, Diancecht părea să nu se prea priceapă la acest gen de operații.

Și totuși, chiar dacă un zeu al tuathanilor a făcut această descoperire, a fost nevoie de patru mii de ani pentru ca oamenii să o redescopere. De altfel, dacă operația descrisă de fil pare simplă la prima vedere, trebuie să recunoaștem că totuși a necesitat o mulțime de

precauții și de măsuri adecvate, pe care acum le considerăm normale, dar care erau uluitoare pentru epoca lui Miach.

Cât timp se va fi scurs pentru cicatrizarea bontului, absolut obligatorie pentru a se putea monta proteza lui Diancecht? Minim o lună, căci trebuia ca plaga să se închidă și să reziste frecușului și șocurilor pricinuite de proteză. În timpul acesta, Miach surâzător, a conservat mâna tăiată.

În momentul de față această operație nu poate avea sorti de reușită decât dacă se execută în câteva ore de la amputare. Miach a fost obligat să mențină mâna în stare viabilă, fie în condiții de congelare, fie imer-sată într-o baie citologică, fapt ce implică o tehnică de conservare deosebit de avansată. În plus, pe durata celor nouă zile, cât timp mâna s-a aflat, ca într-un buzunar, sub pielea pacientului, greutatea a constat în menținerea sa în stare viabilă și lupta contra oricărei infecții, de unde necesitatea utilizării unor antibiotice și alte medicamente.

O altă operație deosebit de delicată, o constituie resuturarea celor două părți secționate, „încheietură peste încheietură și nerv peste nerv”. Pentru această operație a fost nevoie ca Miach să redeschidă cicatricea operației practicate de Diancecht, pentru că era absolută nevoie de suturarea țesuturilor între ele și ligaturarea vaselor de sânge. Toate acestea cer o atenție și o minuțiozitate deosebită, plus instalații similare blocurilor operatorii moderne. Și după toate acestea, la câțva timp, Nuada a fost în stare, având ambele mâini, să participe la cea de a doua bătălie de la Mag Tured, unde - ironia sortii - avea să-și găsească sfârșitul. Am putea zice că a fost un soi de răzbunare a sortii, căci așa se întâmplă când încerci să-ți depășești propriile limite și vrei să te întreci cu zeii.

Se întâmplă uneori ca inițiatul să-și ucidă inițiatorul. De data aceasta a fost invers, căci maestrul a avut de învățat de la discipol.

Proteza făcută de Diancecht și grefa realizată de Miach dovedesc faptul că acești oameni ajunseseră la un

nivel de cunoștințe cel puțin egal cu cel atins de cei mai renumiți specialiști actuali.

Capitolul IX FÂNTÂNA SĂNĂTĂȚII ȘI CUPTORUL ÎNVIERII

Iată deci cum se reîncălzeau răniții...

Trepanația lui Conchobar și grefa mâinii lui Nuada sunt episoade clare și precise. Nu există nicio scăpare. În ceea ce privește natura acestor operații, nu poate exista niciun dubiu. Tehnicile ce vor urma sunt însă mai puțin clare. Rezultatele sunt precis enunțate, în schimb, cum s-a ajuns la ele rămâne din păcate destul de confuz, lucru regretabil, căci două din cele cinci tehnici prezentate sunt încă nedescoperite de știința modernă, iar modalitatea de vindecare ține parcă de miraculos. Totul până într-o zi, când un savant le va da de cap și atunci o să avem impresia că totul era atât de simplu, ca o joacă și o să uităm toate încercările, nemulțumirile și clipele grele de incertitudine, sau de speranță, care sunt inevitabile cercetării.

Pomăda solară

În timpul luptelor pe care Cuchulan le-a purtat, de unul singur, contra dușmanilor, pentru asigurarea apărării unui vad de apă, își tămăduia rănilor cu o pomadă extrem de bună pe care o primise în dar de la ta Al său, zeul Lug. Seara se ungea și peste noapte, până și cele mai profunde plăgi se cicatrizau.

Care să fi fost compoziția acestei pomezi? Mister. Până și cei mai guralivi dintre fili nu i-au spus altfel decât unguent solar. Un pont și atâta tot.

Nu ne-am mira ca acest remediu să se fi bazat pe energia solară, din moment ce Lug s-a folosit de această energie atât în ceea ce privește lancea, cât și pietrele pe care le-a aruncat cu praștia sa. În schimb, nu avem nici cea mai vagă idee cu privire la modul în care a reușit să

capteze puterea vivifiantă a soarelui, pentru a o include în pomăda sa.

Ceaiurile medicinale

Tot Cuchulan, adevărat client al farmaciilor timpului său, lua pentru a se calma - avea un soi de crize febrile - o băutură preparată de druizi și care producea somn.

Cum erau preparate aceste ceaiuri? Dacă ar fi să ne gândim cam ce ar fi indicat pentru un acces febril produs de o criză nervoasă acută, am fi tentați să propunem un narcotic, antispastic și regulator al circulației sanguine. În farmacopeea antică a celților exista o asemenea plantă, care întrunea toate aceste calități, în afara multor altora, fapt ce o făcea, pe bună dreptate să fie considerată un panaceu universal. Planta aceasta polivalentă era vâscul. Un ceai bun sau mai bine o esență de vâsc - această plantă sacră a strămoșilor noștri - băut cu plăcere sau cu forța de bietul bolnav, era în stare să scadă considerabil febra, să calmeze spasmele nervoase și să provoace o stare de somnolență reparatorie. În cutiile din farmaciile celților ovați exista întotdeauna acest produs. Îl moșteniseră ei oare de la tuathani?

Atunci când Cuchulan s-a reîntors din Regatul morților, orbit de prezența reală sau imaginară a soției lui Manannan, Emer, soția sa legitimă căzu la pat. Între cei doi se aprinsese flacăra discordiei, așa că lucrurile ar fi evoluat în rău, dacă ar fi să ținem seama și de caracterul violent al fiului lui Lug. Au intervenit însă druizii, care le-au dat ambilor soți să bea poțiunea uitării. Acest drog ar fi putut fi un fel de tranchilizant sau euforizant, al cărui efect, atunci când era băut regulat și repetat, avea o durată suficientă în timp pentru a permite marelui luptător să-și uite orgoliul de războinic și ranchiuna față de Emer. Adăugați la acest tratament câteva picături de esență de iasomie sau de țelină, afrodisiace capabile să-l rearunce pe Cuchulan în patul lui Emer și renghiul e ca și făcut.

Să nu insistăm însă - ca să nu fim agățați de brigada mondenă - pentru incitare la consumul de droguri - și să trecem la un procedeu de vindecare mult mai savant.

Fântâna sănătății

Să ne întoarcem la faimoasa luptă de la Mag Tured, fără de care nu am fi reușit niciodată să ne apropiem atât de mult de natura și adâncimea cunoștințelor presupușilor zei ai mitologiei celtice.

Să vedem acum cu ce se ocupa în timpul luptelor statul major al corpului sanitar al tuathanilor.

Cităm în continuare din epopeea irlandeză a lui Dottin:

„Iată acum în ce fel se readuceau la temperatura normală cei uciși, pentru a-și reveni la viață. Di-ancecht, cei doi fii ai săi Octriuil și Miach și fiica sa Airmed rosteau o incantație magică, deasupra fântânii sănătății, apoi aruncau în fântână luptătorii uciși, care înviau în apa miraculoasă. Răniții se însănătoșeau datorită incantațiilor celor patru medici adunați în jurul fântânii.

Poetul mai spune că fomorii, nemulțumiți, au trimis spioni să repereze această fântână miraculoasă. Cel care o descoperi fu Octriallach, fiul regelui fomorilor.

Acesta a spus fomorilor să ia fiecare câte o piatră din râul Droweset și să o pună peste fântâna sănătății, aflată pe câmpia Abia, la vest de Mag Tured și la nord de lacul Arboch. Toți puseră peste fântână câte o piatră. Această grămadă de pietre avea să se cheme movila lui Octriallach. Fântâna avea să poarte un alt nume: lacul ierburilor, pentru că Diancecht a sădit câte un fir din fiecare iarbă ce creștea în Irlanda”.

Ne cam îndoim de rapiditatea cu care se vindecau cei aruncați în fântâna sănătății și punem acest fapt sub semnul unei exagerări poetice: poate nu am greși dacă ne-am gândi la un fel de tratament hidroterapeu-tic (s-a dovedit existența unui număr de izvoare cu calități indiscutabile de cicatrizare și revigorare). Este știut de asemenea că atât mediana populară, cât și cea științifică, acceptă tratamentele homeopatice.

În plus de asta s-ar mai fi putut adăuga tratamentului, un magnetism curativ radiant, produs de cei patru medici, prezenți în permanență în jurul fântânii și

care, pentru a asigura emisiunea fluidului magnetic, se concentrau prin intermediul unei incantații a cărei linie melodică și armonică bine studiată, ar fi putut crea vibrații active, dând în plus și un magnetism fonic.

Cum de ajunseseră oare să practice Diancecht și acoliții săi acest mod de vindecare, total diferit de practicile Ordinului medicilor, cunoscută fiind profunda aversiune a acestora față de toți cei care practicaau o medicină paralelă, motiv pentru care erau înlăturați cu oroare, ca niște monștri blamați?

Nu e mai puțin adevărat însă că acțiunea combinată a acestor diverse procedee ale medicinei nonconformiste, dădea rezultate atât de spectaculoase, încât fomorii au fost nevoiți să trimită un comando care să distrugă fântâna sănătății, acoperind-o cu pietre.

Cuptorul învierii

Și mai de neînțeles rămâne pentru noi cuptorul învierii. Evoluția științei ne va permite în viitor, nouă, sau poate copiilor noștri să înțelegem despre ce era vorba. Pe moment este un mister de nepătruns.

În culegerea de texte Mabinogion, din care am mai analizat până acum câteva fragmente, ni se povestește despre gigantul Bendiget Vran, care a debarcat în Irlanda, venind din Marea Britanie, în fruntea unei armate de războinici britanici, pentru a-și salva sora, Branwenn, maltratată și batjocorită de soțul său, irlandezul Matholwch.

Acesta din urmă avea un soi de cuptor miraculos în care vâra răzoinicii răniți mortal. În ziua următoare, aceștia erau scoși de acolo tămăduiți și buni de luptă.

Pentru ca operația să-i reușească era însă nevoie ca muribunzii să mai aibă totuși capul pe umeri. Încă o ciudățenie mai era și aceea că o dată restabiliți, aceștia rămâneau muți.

Pentru a distruge acest cuptor blestemat care refăcea în fiecare zi efectivele armatei lui Matholwch, a fost nevoie de sacrificiul unui camarad al lui Bendiget Vran.

Acesta, cu toate că nu era rănit, se aruncă în cuptorul miraculos și se umflă într-un asemenea hal, încât ciudatul aparat se sparge în patru bucăți, provocând totodată moartea celtului kamikaze.

„Este science-fiction” – veți zice.

Aparent da, pentru că până acum niciun savant nu a reușit să realizeze o asemenea mașinărie. Acum un secol, sau chiar și mai puțin, grefarea mâinii lui Nuada ar fi fost considerată tot science-fiction și iată că astăzi, această operație s-a realizat în condiții aproape identice.

Pe de altă parte, fântâna sănătății pare a se încadra în domeniul posibilului. De ce atunci cuptorul învierii ar fi o elucubrație fantezistă, un soi de farsă, cu care tradiția celtică nu prea ne-a obișnuit?

Nimic nu ne dă dreptul să considerăm episodul cuptorului ca pe o glumă, sau o posibilă invenție a unei minți prea bogate, dar nu tocmai sănătoase, menită să ne înșele sau să ne înveselească și plasată între atâtea realizări respectabile, redescoperite astăzi.

În această poveste ne scapă un detaliu. E vorba de sacrificiul celui care, aruncându-se în cuptor, s-a umflat îngrozitor, provocând explozia cuptorului. Nu am auzit până acum de o asemenea forță de dilatare a corpului uman. Metalele da, sub efectul căldurii se dilată, dar țesuturile organice, niciodată. Este vorba de o modificare ciudată, realizată grație cunoștințelor și posibilităților lamașilor, care prin practici și tehnici Toumo, pot produce nu dilatația corpului, ci o propagare de energie.

Pentru cei ce nu cunosc practicile yoga, Toumo reprezintă realizarea unei radiații termice neobișnuite pentru corpul omenesc. Lamașii sunt capabili, prin concentrare interioară, să emane o căldură atât de mare, încât picăturile de apă cu care sunt stropiți pe umeri, se evaporă în câteva clipe. Un lama ce practică Tuomo, dacă se așază pe zăpadă, emană o căldură atât de mare încât zăpada se topește pe o rază de 10, 20, până la 50 de metri în jurul său, în funcție de puterea artei sale.

Acest gen de dilatație termică o fi reușit să realizeze

camaradul gigantului? Acest lucru ne determină să admitem ipoteza, din păcate nedemonstrabilă, că-a avut loc de fapt o operație inversă, poate contra unei congelări puternice. Nu ar fi fost vorba deci de un cuptor, ci de un congelator. Degajarea unei călduri puternice ar fi dereglat funcționarea congelatorului, ducând în final la explozia sa și moartea sinucigașului.

Descoperirile ce se vor face, vor duce oare la confirmarea sau infirmarea ipotezei? Dar, indiferent ce se va dovedi, de ce oare răniții pe care cuptorul îi salva de la moarte își pierdeau graiul la sfârșitul tratamentului? Ce explicație s-ar mai putea da acestui fapt?

Dacă ar fi vorba de o pierdere totală de voce, datorată înghețării, acești oameni ar fi fost totuși capabili să vorbească, cu o voce stinsă. Ar fi putut fi posibil ca datorită frigului, sau a oricărei alte acțiuni datorate cuptorului învierii să fi apărut efecte de blocare ale funcționării unor celule ale centrului vorbirii din creier?

O să încheiem, lăsând fără explicație toate aceste întrebări legate de cuptorul de neînțeles, care provoca atâta teamă trupelor inamice, încât un voluntar s-a oferit să se sacrifice pentru a-l scoate din funcțiune. Sacrificiul a fost însă inutil, pentru că, dacă ar fi să credem cele scrise în Mobinogion, până la urmă Bendiget Vran nu rezolvă nimic, ba mai mult, își pierdu chiar viața în bătaia finală.

Capitolul X ZĂMISLIRILE NEPRIHĂNITE

Fata luă o gură de apă din fântână...

În raporturile intime cu femeile, Cuchulan se comporta cât se poate de normal. Să ne amintim de modalitatea, am putea-o caracteriza necavalerească, în care a abuzat de Aife, ca represalii, după ce a înfrânt-o în luptă. În procedura sa nu s-a strecurat nimic anormal și chit că era vorba de un fiu de zeu, el s-a purtat cel mult ca

un răcan într-o țară cucerită. Cu toate că era fiul lui Lug, să nu uităm că avea și o moștenire pământeană, motiv pentru care se folosea de atributele sale masculine, ca ori ce mascul hărăzit să populeze planeta, fie el animal sau om.

Manierele sale nu trădau nimic din originea sa divină sau a unor ființe extraterestre. Fomorii de pildă, acei giganți a căror origine rămâne învăluită în mister, dar cu un aspect și cunoștințe care trădau originea lor diferită, aveau cu totul alt comportament în asemenea situații.

D'Arbois de Jubainville în Ciclul mitologic irlandez, relatează modul în care a fost conceput Bress, fiul lui Elatha, el însuși fiu de rege și viitor rege al fomorilor. Cunoaștem deja că Bress va deveni general, apoi rege interimar al Tuatha de Danannilor, înlocuindu-l pe Nuada, care era mutilat.

Influența fluidului

Scena are loc pe o plajă, la malul mării; Elatha, fiul regelui fomorilor a sosit din mare, într-o ambarcațiune (am mai făcut aluzie la submersibilele folosite de acest marinăr fomor). Ieri, aflată pe țărm a fost uluită și încântată de costumul de aur, în care era îmbrăcat prințul.

A fost de ajuns această încântare și uluială, pentru ca Bress să fie conceput, fără a mai fi nevoie de alte ritualuri.

Este un procedeu clasic, folosit de extraterestrii și pe care îl întâlnim descris în diferite alte mitologii și tradiții antice. În acest mod au fost concepuți de pildă Krishna, hindusul și câteva personaje biblice. Zeus, regele zeilor greci, căruia i se dusesse buhul ca afemeiat, proceda frecvent în acest mod. Nu același lucru se întâmpla cu Gabriel, extraterestrul care a trăit în perioada dintre Biblie și Noul Testament și care atunci când a aflat că Maria este însărcinată i-a dat o aură uluitoare și a urmat partenogeneza, care a fost proslăvită timp de două milenii sub numele de Misterul încarnării. Aceste acuplări supranaturale au avut loc fără niciun fel de contact carnal, și la fel cum Maria a fost proslăvită, rămânând neprihănită cu toate că era însărcinată, la fel s-au petrecut lucrurile și

cu Ieri, care a fost sedusă de strălucirea fomorului Elatha.

Brinsley Le Poer Trench prezintă în lucrarea sa Poporul din cer o explicație tentantă a acestui soi de zămisliri fără raport fizic. El găsește explicația prin punerea în contact a câmpurilor magnetice ale seducătorului și ale sedusei. Aceste câmpuri magnetice sunt opuse, pozitiv sau negativ, contactul fără atingere precedând concepția partenogenetică. Această teorie care nu a putut fi încă nici confirmată, dar nici infirmată, rămâne în continuare valabilă, în domeniul abstract.

Inseminarea pe cale bucală

Tot zeii tuathani mai practicaau o modalitate de zămislire, printr-un procedeu mult mai concret, dar la fel de departe de practicile tradiționale, pe care l-am numi inseminare artificială pe cale bucală.

Am aflat de existența acestui procedeu de la unul din filii care a cântat istoria raselor ce s-au succedat în Irlanda, începând de la popoarele primitive și până la gali, procedeu aplicat și lui însuși.

Din același Ciclu mitologic irlandez al lui d'Arbois de Jubainville aflăm că filul Tuan MacCairill avea pretenția să fie considerat singurul supraviețuitor al partholonienilor, scăpat din masacrul bacteriologic produs de fomori. (Se poate înțelege din aceasta că este descendentul acestui supraviețuitor, sau poate mai exact, al clanului supraviețuitor).

El a fost pe rând cerb, mistreț, vultur de mare și șoim, iar dacă ar fi să facem corelația între aceste animale și ocupația avută, ar fi putut fi: maquisard în pădure, muncitor, vânător și pescar.

Mama sa, nevasta lui Cairill, a prins și a mâncat un somon. Fără alte precedente, ea rămase însărcinată și după nouă luni îl născu pe Tuan MacCairill, altfel spus, Tuan fiul lui Cairill, la fel cum Iisus avea să fie fiul lui Iosif. Acest episod este creația poetică a filului. Tradiția ne dă însă o cazuistică mult mai netă și mai probabilă:

Cităm din Druizii de F. Leroux:

„... Fiind Choen, fiica lui Cathbad și nevasta lui

Amairgen, nu putea avea copii. Ea întâlnește un druid, care îi spune:

— Dacă mă vei recompensa, vei putea să-i dăruiești un fiu lui Amairgen.

— Dacă vei putea face asta, vei fi răsplătit.

— Vino mâine, la fântână, îi spune druidul și eu te voi însoți.

A doua zi dimineață, cei doi se întâlnesc la fântână și druidul îi spune:

— Spală-te cu apa aceasta și vei da naștere unui fiu. Niciun copil nu va fi mai respectat de locuitorii din Connaught, ca fiul tău.

Tânărul luă o gură de apă din fântână. Odată cu apa băută înghiți și un vierme, care ajunsese în mână embrionului care exista în sânul femeii. Viermele îi găuri mână și îl consumă...”

Nu vom comenta aceste ultime cuvinte ale druidului, privitoare la mână găurită a campionului ce urma să se nască. Nu acesta este subiectul urmărit. Deocamdată nu ne interesează decât forma de concepere, care este extrem de ciudată, din moment ce înghițirea unui vierme avea să genereze o sarcină. Acest mod de concepere era cât se poate de benefic, atât pentru zei, cât și pentru tuathanii, căci acest copil, astfel conceput, care ar fi fost fiul prezumtiv al lui Amairgen, șeful spiritual al galilor, ar fi devenit dușmanul declarat al locuitorilor din Connaught, la rândul lor dușmani ai tuathanilor. Divide și vei stăpâni!

Citatul de mai sus este dovada că zeii, în scopuri proprii, pentru a-și întări puterea, se folosesc de intermediari, cum era de pildă acest druid anonim, care a folosit-o pe Fiind Choen pentru a o însămânța artificial, pe cale bucală. Operațiunea a fost premeditată și avea ca scop nașterea în sânul comunității prezenților adversari, a unui dușman al vechilor rivali.

Cât despre vierme, fiul care a relatat episodul a folosit un termen care i-a venit mai la îndemână, neștiind cum să se exprime față de acest caz, de neînțeles pentru el. De altfel, vom avea ocazia să asistăm la o operație

analogă, unde locul viermelui va fi luat de o musculiță. Acest lucru denotă că este prea puțin importantă natura germenilor, din moment ce este oricum prezentă în băutura femeilor.

Nici această poțiune nu reprezintă mare importanță, căci în unele cazuri era vorba de apă din fântână, în altele de vin.

Un fenomen asemănător avea să-i dea naștere lui Cuchulan. Mama sa se numea Derdere. Ea era sora, sau fiica lui Conchobar și participa la un banchet dat în onoarea fratelui sau tatălui ei. Datoria ei era să conducă carul. De ea s-a apropiat zeul Lug. Tânăra bău vin dintr-o cupă aflată înaintea ei, fără să observe o musculiță, pe care a înghițit-o odată cu vinul. Aceasta va duce la nașterea lui Cuchulan, recunoscut ca fiu, de zeul Lug.

Este cât se poate de clar că acești presupuși zei făceau uz de un procedeu discret, care nu le întina renumele, nici lor, nici femeii alese drept complice involuntară la experiențele de obținere de mutanți, pe de o parte ai rasei umane, pe de altă parte ai zeilor. Cuchulan avea să fie un specimen tipic.

Aplicații asupra șeptelului

Modalitatea aceasta de multiplicare nu era aplicată doar femeilor, ci și animalelor, cum ar fi fost cele două vaci menționate în Cei doi porcheri, extras din Druizii și zeii animalieri de d'Arbois de Tubainville:

„Profeția se realizează. În dimineața următoare, Tummuc (un vierme) fu băut de vaca lui Fiachna. În aceeași zi, Chuinniuc (alt vierme) fu băut de vaca lui Medb”.

Prin aceste două însămânțări artificiale a doua vaci, realizate pe care bucală de indivizi capabili să se deplaseze în submersibile, tancuri, avioane, vor lua naștere cei mai faimoși tauri din istoria Irlandei: Fiind, adică alb, taurul campion al lui Fiachna și Dub, adică negru, taurul campion al lui Medb.

Pare nedemn, dar deținătorii secretului însămânțării artificiale, pe cale bucală, utilizau fie animale, fie ființe

umane, fără a face o prea mare distincție. Poate că aveau dreptate, dar faptul în sine are darul să ne șocheze.

S-ar impune o remarcă înșelătoare. Pentru noi, noțiunea de divinitate implică drept corolar, înțelegerea, bunătatea și dragostea. Din moment ce zeii sau adepții lor însămânțau vacile, motivul nu putea fi decât unul singur: obținerea de viței de calitate superioară. Ar fi putut fi vorba de o ameliorare a șeptelului, utilă tuturor, și în special zeilor.

În mod similar, practicând același spor demografic și cu femeile terestre, apăreau mutanți ce aveau să devină cei mai buni agenți ai imperialismului lor colonial din Irlanda. În concluzie, în loc de înțelegere, bunătate și dragoste, pretinșii zei au dat dovadă de un egoism josnic, dar bine calculat, fără cea mai mică umbră de generozitate, calitate care s-ar părea că nu este prezentă decât la simpli pământeni.

În cazul în care am fi fost tentați să îi admirăm pe acești zei, această constatare penibilă ar avea darul să ne răcească și să ne tempereze entuziasmul. De altfel, interesul nostru a fost cel de a ne păstra calmul în fața demonstrațiilor științifice ale acestor ființe. Însămânțarea artificială este de acum bine cunoscută și utilizată curent, dar modalitatea de realizare implică o tehnică în care, fie că e vorba de animale, fie de oameni, nu este suprimat genitorul natural, dar acesta a acceptat deliberat realizarea artificială a însămânțării, grație puterii funcțiilor lui. Acest lucru nu implică inconveniente grave. Toate eventualele efecte ce ar putea apare ca urmare a modificărilor legilor naturale, vor avea cândva plata lor, adesea extrem de scumpă. Este clar că procedeele folosite de zei erau net superioare și poate tocmai de aceea ne sunt de neînțeles. Cum de ajungeau „semintele” înghițite să nimerească exact locul de nidare? Cu ce erau protejate, pentru a rezista temperaturii lichidelor în care erau amestecate? Cum de puteau rezista la acțiunea sucului gastric și altor umori interne, cu care ajungeau în contact? Cum era posibil ca cromozomii paterni (dacă o fi fost vorba

de așa ceva) să se impună celor materni? Căci atât Fiind și Dub, cei doi tauri peste limita pământeană, cât și Cuchulan, care era un superman, difereau atât prin forță, talie dar și prin mici detalii, cum ar fi de pildă cele șapte degete pe care le avea la mâini și la picioare.

Tăcerea necunoașterii răspunde singură la toate aceste întrebări. Este normal poate ca știința zeilor să o depășească pe a noastră și totuși, atunci, de ce acești zei se comportau ca oameni?

PARTEA A PATRA PRIVIND CUM TRĂIESC ZEII

Capitolul XI REGATUL MORȚILOR

Nemuritorii te invită...

Unde se găsea acest regat și în ce consta el? Tradiția ne spune că este locul unde cei plecați dintre cei vii rămân câteva zile. Care dintre muritori aveau însă acces în acest straniu regat?

Lucrul pare cu atât mai imprecis, căci un asemenea regat ar fi trebuit să fie condus de un suveran nemuritor, dar care să fi provenit la rândul său dintre cei care au părăsit lumea celor vii. Regatul despre care vorbim a fost însă condus, rând pe rând de Conan, Elatha, Lyr și Manannan.

Toți erau fomori. Lucru cel puțin ciudat.

Să fi fost vorba de o altă planetă, unde fomorii să se fi retras după înfrângerea lor de către tuathanii?

O planetă sau altceva, un fel de arest, unde erau trimiși deviaționiștii, din moment ce Torinizul era ocupat în continuare de ei?

Odată cu dispariția din Irlanda și din celelalte țări celtice a fomorilor și a tuthanilor, Regatul morților a reprezentat o regiune necunoscută și inaccesibilă ființelor umane, un loc de retragere al celor ce părăsesc Pământul. Pe de altă parte, a părăsi Pământul era similar cu a muri,

sau a pleca dintre cei vii.

De-a lungul timpului această concepție s-a înrădăcinat. Celții, popor extrem de imaginativ, au țesut în jurul acestui fapt original o serie de legende și astfel, planeta în care s-ar fi refugiat fomorii ar fi devenit Regatul morților. În tradiția celtică apare însă o contradicție, pentru că ei considerau că acest domeniu al celor trecuți în neființă era condus de o divinitate eternă, pe care bretonii o numeau Ankou taci Anken hag an Ankoun, adică Ankou, tatăl Durerii și al Uitării.

Cu toate că, în spiritul popular, șederea dincolo căpăta acest aspect, chiar și după dispariția zeilor și gigantilor ce locuiseră Pământul, filii și barzii au cântat și au transcris în continuare folclorul primordial, care astfel a rămas nealterat, în ceea ce privește misterele nerezolvate ale trecutului.

Un regat al morților unde se trăia bine

Descrierile făcute Regatului morților de către poeții celți nu fac nicio aluzie la o eventuală dificultate de a trăi aici, cei prezenți pe acest tărâm dorindu-și, din contră, să rămână într-a asemenea Thebaidă cât mai mult.

Analizând textele cu care ne-am obișnuit deja, găsim trimiteri cât se poate de exacte, capabile să ne dea o idee asupra a ce putea să însemne o ședere pe aceste tărâmuri.

Redăm în continuare un citat din Ciclul mitologic irlandez al lui d'Arbois de Jubainville:

„Fomorii dispăruseră definitiv. Ei părăsiseră Irlanda și se reîntorseseră în țara lor misterioasă, de dincolo de ocean, în care sufletele morților se reîncarnează în alt trup. Aici era rege zeul Tethra”.

Iată deci că în regatul în care adevăratul suveran era Ankon, apare un nou monah fomor.

Afirmația aceasta ne face să ne gândim la o eventuală juxtapunere între două teme, sau între două concepții diferite, cu privire la locul în care se retrăgeau cei ce părăseau Pământul. Să fie vorba oare de alt loc? Să fi ajuns în altă parte?

Însuși filul care ne poartă pe aceste tărâmuri simte

parcă că ceva nu e în regulă. Poate din cauza aceasta a dat alte înfățișări celor care pășesc în acest loc misterios. Ce contează un cap în plus sau în minus!

A fost făcută o singură precizare, demnă de luat în seamă: regiunea de care vorbim se găsește dincolo de ocean. Dincolo de ocean se află însă America. Strămoșii noștri îndepărtați știau însă de existența acestui tărâm, iar Cristofor Columb, deschizătorul ușilor deschise, nu a făcut decât să descopere un continent frumos și generos, care nu fusese niciodată pierdut, decât cel mult de mediteraneeni, marii ignoranți în ale geografiei, căci celții și scandinavii știau că el există.

Iar dacă tărâmul de dincolo de ocean nu ar fi fost America, apar două ipoteze:

— Ori că filul face aluzie la pământul misterios din nord-vest, de unde venise armata tuathană;

— Ori că de fapt este vorba de o altă planetă din univers, spre care se ajunge pe deasupra oceanului. Simplă precauție tehnică, la care se recurge și astăzi, atunci când se lansează rachetele cosmice sau sateliții, pentru a preîntâmpina o eventuală cădere, ce ar atrage după sine un accident grav.

Să reluăm însă interpretarea textelor tradiționale. O femeie tânără și frumoasă, mesageră a morții, îi conducea pe cei plecați dintre cei vii, seduși de frumusețea sa irezistibilă, în țara de dincolo. Ea se adresă lui Conte, fiul lui Conn, regele absolut al Irlandei:

„Nemuritorii te invită. Vei fi unul dintre eroii poporului din Tethra. Vei fi tot timpul alături de strămoșii tăi, care te cunosc și te iubesc.

Și Conn, regele Irlandei, privi cu lacrimi în ochi cum fiul său se arunca în barca de sticlă, cu care frumoasa străină avea să îl conducă... Tatăl îi conduse din priviri pe cei ce se îndepărtau, până când nu îi mai văzu. Fiul său nu avea să mai revină. Nu știa nimeni unde plecase”.

Prezența acestei solii pline de grație și ispită este departe de ritualul obișnuit al morții, cât despre barca de sticlă, aceasta ne face să ne înfundăm într-o totală

incertitudine. Să fi fost vorba de un aparat translucid, asemănător farfuriilor zburătoare? Să ne amintim că regele Conn l-a pierdut din vedere după câteva momente. Este greu de înțeles, dacă ar fi să ne gândim la o barcă ce navighează pe mare. Timpul scurt se potrivește perfect evoluției unui O.Z.N. Imprecizia descrierilor poetice, făcută aparatelor folosite de predecesorii galilor din Irlanda, demonstrează o fantezie de neimăginat.

De pildă în textele vechi, apropierea fomorilor este asemuită cu un stol de păsări negre: corbi sau ciori extrem de mari, ce pot simboliza avioane sau rachete, în vreme ce apropierea zeilor este comparată cu evoluția grațioasă a cocorilor (să fi fost vorba de farfurii zburătoare?). Toate aceste evoluții au un numitor comun: vântul. Acest cuvânt ne sugerează un amestec de viteză cu aer comprimat, fapt ce ne permite să rectificăm indicațiile din text, înlocuind verbul a călări prin noțiunea mașină sau aparat, în felul acesta apropiindu-ne de semnificația cuvântului vânt.

Să ne întoarcem la faimosul Regat al morților, care în realitate ar fi putut fi o altă planetă. Iată în continuare un pasaj din Epopeea irlandeză a lui Dottin, în care ni se povestește călătoria lui Brann, însoțit de o femeie, care i-a vorbit mult pentru a-l convinge să o însoțească în Regatul morților, de unde sosise ea.

„Era o insulă îndepărtată. De jur-împrejur străluceau cai de mare, ce se luau la întrecere cu valurile înspumate. Insula era susținută de patru picioare. Era mai mare încântarea. Pe întinderea mare a câmpiei se antrenau armate...

Veselia este ceva normal aici. Se aude în permanență muzică, din câmpie, până la norii de argint...

Nu există nici supărare, nici doliu, nici morți, nici boli și nici slăbiciuni. Acesta este semnul lui Emain. Rar îți este dat să vezi o asemenea minunăție...

Acesta este tărâmul belșugului, peste care plouă cu pietre ale dragonului și cu cristale, unde marea aruncă pe țărm, odată cu valurile sale, fire de cristal din mantia sa...

Carele de aur se îndreaptă spre soare, după ce au

străbătut câmpiile mării. Sunt o adevărată încântare carele perfecte de argint și de bronz.

Rămâi în extaz în fața mării cu o mie de fețe, care ba se apropie, ba se depărtează și unde sunt mii de femei de toate culorile, scăldate în apa limpede a mării...

Acesta este motivul fericirii, al sănătății și al râsetelor care răsună peste pământ; este o țară liniștită tot timpul anului, în care bucuria nu se termină nicicând.

Pornește deci la drum, peste marea cea limpede și încearcă să ajungi la tărâmul femeilor”.

Iată o descriere încântătoare, care ne umple de melancolie, făcând să pălească Câmpiile Elizee ale greco-latinilor. Este ceva ce nu se compară nici cu viața de apoi a creștinilor, unde aveai două posibilități, fie să fii trimis repezător să te perpelească domnul Satan, sau, dacă te-ai fi dovedit a fi fost un bun credincios, aveai dreptul să te plictisești pentru eternitate, înălțând imnuri de slavă, chiar dacă cântai fals.

Domnului cu aureolă și aripioare, așezat comod pe un norișor.

Să fim serioși. Acest Regat al morților este prezentat ca fiind o insulă. Ce altceva seamănă mai bine cu o insulă decât o planetă pierdută într-un ocean interstelar? În acest regat apare marea în care zburdă cai de mare și câmpiile traversate de vehicule de aur, argint și bronz.

În plus regatul mai este numit și țara femeilor, ceea ce este mult mai tentant decât pământul oamenilor al lui Saint Exupéry. Ne este greu să admitem că într-un veritabil Regat al morților, cei plecați dintre cei vii, obișnuiți în epoca respectivă să pună femeile pe planul al doilea, ar fi acceptat să le cedeze locul. Mai degrabă ne-am găsi în cu totul alt loc decât Pământul, unde vizitatorii ar fi obligați să se conformeze altor uzanțe.

Cât despre marea din jurul insulei – de câte ori nu ați fost martorii comparațiilor dintre spațiile interstelare și ocean? Iar cei ce le străbat nu sunt numiți astronauți, iar vehiculele lor astronave?

Buna dispoziție, veselie, sănătatea, absența doliului

și a morților, ce par a fi condiția existenței acestui regat, ne fac să ne gândim totuși la o viață reală, în care sensul existenței este dat de crearea unui climat agreabil. O viață a bucuriei psihice, în care răsună muzica și poți contempla femei divers colorate. Nu este oare o lume destul de asemănătoare celei pe care o trăim, dar mult mai reală, mai palpabilă și materială?

N-am fi tentați să credem că am dori să trăim în acest Regat al morților?

Să nu trecem cu vederea un mic detaliu, cu privire la noțiunea relativă a timpului. Această noțiune este extrem de diferită în funcție de unitatea de măsură, cea terestră sau cea extraterestră.

Acest timp care stabilește matematic succesiunea orelor și alternanța zilelor și a nopților, își pierde ori ce semnificație în timpul călătoriilor întreprinse de eroii noștri.

Călătoria lui Brann pe tărâmurile încântătoare, descrise anterior, nu ar părea să aibă o durată prea lungă. Poate doar câteva săptămâni. Dar, dacă ar fi să se întoarcă de unde a plecat, s-ar scurge poate ani, sau chiar un secol. Ca dovadă, cităm comentariul din Zeii și eroii celților, făcut de M.L. Sjoestedt, cu privire la acest subiect:

„Așa s-a întâmplat și cu Brann și camarazii săi. Atunci când, după șederea în Insula fericirii au vrut, cuprinși de nostalgie, să revadă ținuturile natale, gazdele au avut grijă să îi avertizeze să aibă multă grijă atunci când vor debarca pe Pământ. Întorși acasă, ei îi întrebară pe irlandezii ieșiți în cale, dacă își amintesc de Brann MacFeball.

„Nu cunoaștem pe nimeni cu acest nume, spuseră aceștia, dar în poveștile vechi se vorbește despre un oarecare Brann”.

Unul dintre camarazii lui Brann nu a rezistat tentației de a atinge pământul natal. A fost însă suficientă o simplă atingere și acesta s-a prefăcut în cenușă...

Sunt de făcut două remarci:

1) Atât pentru noi, cât și pentru Brann, călătoria a

avut o durată medie. Faptul că irlandezii cu care a vorbit la întoarcere își aminteau doar ca de un erou de legendă de un oarecare Brann, la fel cum noi am putea povesti de regele Gradlon, suveranul orașului Ys, sau de regele Arthur, demonstrează un mare decalaj în timp, între cei cu care se vorbea și eroii noștri reveniți pe Pământ;

2) Ieșirea din nava în care s-a efectuat zborul i-a pus în mare pericol. A fost vorba oare de o decompresiune prea rapidă, sau poate de o criză psihică fatală, resimțită cu ocazia realizării trecerii timpului?

Și într-un caz și în altul, ne-am găsi în fața unei reacții periculoase, generate de schimbarea unui mod de existență. Același lucru s-ar întâmpla probabil în ipoteza unei călătorii pe o altă planetă, total diferită de a noastră, din punct de vedere al condițiilor de presiune, greutate și timp relativ.

Să nu uităm că scufundătorii au nevoie de o perioadă de timp de readaptare, fără de care s-ar expune la grave accidente, la fel ca și cosmonauții, care revenind doar de pe Lună, un fel de periferie a Pământului, rămân pentru un timp în capsula revenită pe Pământ, înainte de a-și relua viața obișnuită.

Este cazul lui Oshin MacFin, mai cunoscut sub numele de Ossian, care întors dintr-o călătorie fantastică, a suferit o serie de necazuri similare. Și lui i s-a recomandat să nu pună piciorul pe Pământ, fapt pentru care a așteptat un timp, înainte de a reveni pe plaiurile Irlandei. Precauțiunea înțeleaptă s-a dovedit însă insuficientă, pentru că eroul, fiind în floarea vârstei a îmbătrânit brusc. Este drept că șederea sa în Insulele fericirii fusese mai lungă decât cea a lui Brann.

Această relativitate temporală poate avea mai multe cauze: viteza navei, distanța față de Soare a planetei vizitate sau variația duratei relative a timpului, în funcție de această distanță. Poate doar Albert Einstein ne-ar putea scoate din încurcătură. Tot ce ne rămâne de făcut este să subliniem acest fenomen și să tragem niște concluzii, dependente de durata rămânerii în cosmos, sau pe o altă

planetă.

Pe de altă parte, călătoria lui Cuchulan în Regatul morților, ținând cont de tot ce a văzut și a făcut, pare mult mai lungă decât cea a lui Brann și cu toate acestea se zice că a durat doar trei zile terestre, aceleași trei zile cât a durat mica moarte a lui Moise și a lui Iisus, descrisă de Lopsang Rampa.

Nu se poate crede că Cuchulan nu a făcut această călătorie fantastică. Și el a fost invitat de o femeie misterioasă, Liban. Aceasta l-a dus cu ea, la început, pe Loeg, conducătorul carului eroului nostru. La întoarcere, Loeg era atât de entuziasmat de această călătorie încât îl făcu și pe fiul lui Lug să plece la rândul său în țara descrisă. Aici el se îndrăgosti de Fand, soția lui Manannan, cu care a venit pe Pământ (s-ar putea să fi fost vorba doar de o simplă obsesie), făcând-o geloasă pe Emer, soția sa legitimă, fapt ce a impus tratarea sa cu poțiunea uitării.

Să reținem faptul că locul unde a călătorit campionul, purta același nume de Pământ al femeilor, la fel ca și în cazul lui Brann. Este interesant de remarcat schimbarea de rol, pe Pământ femeile având un rol secundar, în timpul epopeii terestre a tuathanilor, în vreme ce pe durata călătoriei, sau pe o altă planetă, acestea trec pe primul plan. Așa ar fi stat lucrurile pe Pământul femeilor.

Regatul morților este însă numit și altfel, cu denumiri unele mai ispititoare decât altele. Câteva dintre acestea le găsim în Ciclul mitologic irlandez al lui d'Ar-bois de Jubainville, care specifică însă că singurii admiși pe aceste tărâmurii sunt cei plecați dintre cei vii: Insulele fericirii, Tir beo - adică Tărâmul vieții, Mag Mor - adică Marea câmpie, Mag melci - adică Câmpia încântătoare, la care se poate adăuga denumirea necitată în această lucrare de Tir na Nog adică Tărâmul tinereții.

În comparație cu filii irlandezi, Dante cu a sa Divina Commedia este un mic copil, descrierile sale fiind plate și lipsite de savoare, comparativ cu descrierea călătoriilor pe care eroii noștri le-au făcut în Regatul morților.

Să nu credem însă că această noțiune ambiguă de

sejur în țara morților, prezentat atât de idilic, reprezintă o exclusivitate în tradiția galilor. Întâlnim lucruri similare la britanici. Să încercăm o interpretare a cântecului breton al fraților de lapte, cules de Hersart de la Villemarque în lucrarea sa Barzaz Breiz. Acest cântec armorican se referă la același lucru, prezentând caracteristici identice, e drept, mai puțin detaliat și într-o manieră mai puțin lirică decât poemele galice. Cântul povestește periplul unui tânăr care și-a pierdut viața și care a pornit în căutarea surorii sale de lapte, căreia i-a jurat dragoste și fidelitate. El a luat-o pe fată pe cal, alături de el și a galopat, evident peste întinderea mării, până a ajuns într-un loc încântător, care nu era altceva decât regatul morților.

„... Se treziră pe o insulă, unde o mulțime dezlănțuită dansa. Tineri și tinere se țineau de mână și dănuiau. De jur-împrejur erau pomi încărcăți cu roade, iar în spate, soarele strălucea deasupra munților. Undeva, susura o fântână limpede. Cei ce beau din apa ei, reînviu”.

Și în cazul de față, acest paradis se găsește pe o insulă, ca și la gali; putem crede deci că este vorba tot de o planetă aflată undeva, în univers.

Și aici este bucurie, râs și dans. Și aici este prezent soarele. În nicio altă tradiție în care ni se vorbește despre sălașul morților nu apare soarele, iar realitatea tangibilă și materială nu este în armonie cu cei plecați dintre cei vii, trecuți în general de cealaltă parte a senzorialului. Și aici apare o juxtapunere între concepția existențialistă post mortem, tradusă prin doctrina reîncarnării și prezența unei fântâni, care readuce la viață pe cei ce beau această apă vie.

În ambele tradiții celtice, atât în cea galică cât și în cea britanică ne aflăm în fața aceleiași anomalii: descrierea acestui sălaș al celor plecați dintre cei vii pare aceeași cu planeta pe care s-au retras fomerii, atunci când au părăsit Terra.

Dar pentru a ajunge pe aceste tărâmurile a fost nevoie de vehicule extraordinare, capabile să străbată marea cu viteze de neimaginat pentru niște simpli cai, atelaje sau

corăbii, existente în acea epocă și chiar pentru tehnicile actuale.

Capitolul XII

CUM SE PURTAU FEMEILE FAȚĂ DE ZEI ȘI FAȚĂ DE MURITORII DE RÂND

Din tradiția celtică nu lipsesc femeile. Ceea ce este de mirare (căci în antichitatea altor popoare nu li se permitea să joace, decât cu mici excepții, un rol prea important), este faptul că încă din epoca tuathană și chiar dinaintea acesteia, femeilor li s-a recunoscut personalitatea, bucurându-se de drepturi și îndatoriri. Ele nu erau chiar egale cu bărbații și pare normal să fi fost așa, din moment ce la epoca respectivă lucrurile erau judecate la modul agresiv, dar se poate vorbi de o oarecare complementaritate de relații. Ele aveau rolul lor bine delimitat în societate și chiar dacă acesta era de cele mai multe ori total diferit de cel al bărbaților, asta nu însemna că nu erau integrate în societate și nu se bucurau de o oarecare influență.

Atunci când neamul Tuatha de Danann, cu statul lui major pogorât din ceruri căuta să se impună în zonele celtice deja populate, sau pe cale de a fi populate, așa cum se întâmpla în Irlanda, femeile au fost prezentate de-a lungul tuturor tradițiilor, atât în cele galice, cât și în cele britanice, prezentând o categorisire în trei direcții principale, cu toate interferențele pe care le atrage după sine o asemenea împărțeață ce urmează cursul evenimentelor.

Fecioara și femeia măritată

Cea mai mare parte a femeilor se încadrau în categoria femeilor obișnuite.

Tinerele, ca și tinerii, se bucurau de aceleași drepturi în societate.

Dacă de cele mai multe ori ele rămâneau în casa

părintească, ocupându-se de treburi domestice, aceasta era dorința lor, pentru ca alături de mamele sau servitoarele casei, care brodau sau țeseau, învățau menajul, încât într-o zi puteau prelua conducerea căminului. Mai existau în afara acestora și aceasta nu șoca pe nimeni, fete de tip derder, care își alegeau o meserie de loc ușoară, de a conduce carele de luptă ale nobililor războinici, ce trebuiau să aibă mâinile libere, pentru a putea mânui armele.

Și în echipa lui Diancecht, ce reprezenta statul major al corpului sanitar al tuathanilor, întâlnim o femeie medic.

Evident, marea majoritate a fetelor erau destinate să ajungă soții și mame. Iată cum se desfășura căsătoria: în cel mai simplu mod. Pretendentul îi făcea curte alesei sale, sau, mai corect spus, aceasta avea dreptul să-l aleagă pe cel dorit, dintre toți cei care îi făceau curte. Când cei doi se puneau de acord, urma cererea în căsătorie. Și aceasta era cât se poate de simplă, fără proceduri complicate sau ambasade diplomatice. Tânărul se adresa direct tatălui fetei, cerându-i mâna acesteia.

Nimeni nu se arăta surprins, din moment ce pretendentul fusese văzut făcând curte fetei. În această situație tatăl fetei se putea comporta în două moduri:

Să accepte, și în acest caz tânărul urma să își petreacă noaptea alături de fată, într-o cameră anume. A doua zi urmau să sosească părinții, prietenii și cunoscuții și să înceapă petrecerea, care ținea câteva zile. Cei doi deveneau astfel soț și soție, fără alte demersuri legale sau religioase.

În al doilea caz, care era cel mai frecvent, tatăl fetei se opunea căsătoriei. Pretendentul se retrăgea politicos, dar revenea însoțit de camarazii săi, lua cu asalt casa și răpea fata. Așa a făcut și Cuchulan când a răpit-o pe Elmer, pe care o curtase cu asiduitate și cu care, după cum știm, în ceasurile de taină, vorbea în limba dananneană. S-ar putea ca aceste răpiri să nu fi fost decât simple înscenări ce făceau parte din ceremonialul de nuntă, pentru că, la scurt timp după aceste evenimente, tatăl fetei

se întreţinea amical cu ginerele. Dacă am fi bârfitori, am insinua că acest procedeu ar fi avut drept scop evitarea cheltuielilor pe care le impuneau marile ceremonii matrimoniale.

Ori ce ar fi fost, trebuie să recunoaştem că simularea răpirii a rămas în tradiţia multor religii celtice; chiar în secolul nostru, la ţăranii bretoni din Briere (Loire-Atlantique) soţul şi prietenii acestuia simulau asediul casei tinerei, trăgând focuri de armă.

Să nu credeţi însă că extrema simplitate a acestor căsătorii o puneă pe tânără la dispoziţia totală a soţului ei. Reguli foarte stricte, având ca miză averea şi proprietăţile, apărau relaţiile conjugale.

Pe timpul lui Partholon, se povesteşte cum s-au certat doi fraţi. Fratele mai mare dorea să se căsătorească cu sora sa (fapt ce dovedeşte că în acele timpuri incestul nu era interzis). Conform legilor timpului el trebuia să plătească femeii, în bani sau în natură, o sumă din care aceasta dădea jumătate şefului familiei sale, iar cealaltă jumătate îi rămânea ei. În cazul nostru, tatăl nemaexistând, dreptul de şef al familiei revenea pretendentului, care recupera astfel jumătate din suma oferită. Fratele mai mic se revoltase, pretinzând că el este în drept să încaseze jumătatea sumei, pe motiv că fratele mai mare era pe post de pretendent la înşurătoare, în acest caz calitatea de şef al familiei revenindu-i de drept lui.

Să-i lăsăm însă pe cei doi fraţi, deveniţi duşmani în urma acestui litigiu ciudat şi să ne întoarcem la soţie, care în urma măritişului, pornea la drum cu o avere personală reprezentând jumătate din suma plătită de pretendent. Acest drept reprezenta o clauză tradiţională şi fundamentală a dreptului celtic, menţinându-se la toate popoarele ce au aparţinut acestei rase.

În Bretania de pildă, ducii suverani atribuiau soţiilor lor o dotă personală, reprezentată prin jumătate din oraşul Guérade, cu toate afacerile aferente. Dacă soţul murea înaintea soţiei sale, aceasta îi moştenea şi partea sa, avere

ce reprezenta cea mai mare feudă a ducatului.

Până la punerea în aplicare a Codului napoleonian și chiar mult timp după, țărăncile bretone spuneau atunci când se refereau la bunurile lor: „pământurile noastre” și „pământurile mele”, făcând referire strictă la ce aduseseră ele comunității, prin căsătorie.

Bărbatul respecta cutuma și se ferea să se pretindă proprietar absolut al bunurilor femeii sale, chiar dacă el era cel care le apăra și le muncea.

O altă caracteristică a acestei societăți antice este cea legată de virginitatea femeii, ce nu părea să aibă importanța pe care a dobândit-o ulterior. Creștinismul a fost cel care a introdus noțiunea de păcat trupesc. Astfel, tânăra însărcinată, care urma să se căsătorească cu un alt bărbat decât tatăl viitorului ei copil, se chinuia să vomite, până când reușea să avorteze, lucru care ar reprezenta o manevră inversă a însămânțării artificiale, pe care bucală.

Este evident faptul că oamenii acelor timpuri considerau femeia ca pe o principală genitoare și păstrătoare a rasei.

Ca urmare, înainte sau după căsătorie, prea puțin conta, scopul principal era ca ea să zămislească copii. Cea care își impunea să vomite, nu dădea dovadă de mare seriozitate, părând să nu ia în considerare nici faptele trecute, nici pe cele prezente. Ceea ce prima pentru ea era golirea, fapt ce îi permitea să-i ofere viitorului soț un teren, dacă nu nou, cel puțin apt să-i primească sămânța, putând astfel ca urmașii să se bucure de a fi recunoscuți.

Aceste concepții sunt cel puțin șocante, dacă le comparăm cu credințele creștine, implantate inclusiv celților, în Evul Mediu. Nu putem face nimic în acest sens și ne mulțumim doar să jalonăm situația existentă în epoca dananneană, care se va explica ulterior, atunci când vom studia mentalitatea deosebită a tuathanilor și a zeilor, sau a presupușilor zei.

„Vrăjitoarele”.

Utilizăm acest termen contra voinței noastre, știut fiind că simpla sa enunțare provoacă azi un complex de

tare psihice și morale, de răutate, cruzime și impostură. Astfel este caracterizată în secolul XX persoana cu asemenea preocupări. Dar dacă au existat vrăjitoare ale răului de ce nu ar fi fost posibil și contrariul lor, adică vrăjitoare ale binelui? În cele ce urmează ne vom ocupa doar de acestea. Având calități magnetice, aceste vindecătoare se foloseau în lupta lor contra bolilor, de fluidul lor, de undele curative emise de anumite corpuri, sau de simplul lor efect. În ciuda binefacerilor pe care le-au adus umanității, erau considerate totuși „vrăjitoare”, dar care își concentraseră puterea și știința, încă de la început, spre pozitiv, spre lucruri bune, așa cum celelalte se concentrau în a face doar rău.

Neîncrezător sau chiar terorizat în adâncul ființei sale, omul puternic al secolului XX se preface că nu crede în aceste forțe și științe care trădează anormalul. Toată lumea se declară sceptică, în afara legiuitorului și a juriștilor, care au inclus în codul penal un articol ce prevede amenzi și alte pedepse, ce pot fi aplicate persoanelor care au efectuat practici vrăjitorești contra ființelor umane sau a animalelor. Contrar acestui lucru, nu se prevede nimic, nici recompense, nici decorații, pentru cei ce prin practici analoage, răspândesc în jurul lor binele. Mai mult, aceștia din urmă pot fi chemați în judecată și tribunalul, în ciuda celor mai probatoare și elogioase mărturii, îi poate condamna la amenzi astronomice. Este probabil o poliță mai veche, bazată pe invidia de care au dat dovadă în Evul Mediu tămăduiții conformiști și clerici ce nu puteau admite ca un simplu laic să poată desăvârși miracole, pe care ei nu le puteau face, în ciuda pretensei lor științe și a sanctității lor.

De aceea ne displace profund acest termen, pe care l-am preluat doar pentru că traducătorii și cercetătorii tradiției celtice l-au folosit în operele lor. Preferăm însă, în ciuda respectului pe care îl purtăm savanților ce au utilizat totuși acest termen, să îl înlocuim cu un altul, mai puțin peiorativ și insultător, de origine bretonă, ce desemnează de fapt aceleași persoane. Acest cuvânt este Korrigan (la

plural Korri-ganed), care în traducere etimologică înseamnă micuță magiciană albă; albul se referă la culoarea straielor albe de lână, pe care le purtau aceste femei, cât și la puritatea intențiilor lor. Adevăratele Korriganedele nu-și polarizau munca extra-normală nici pozitivând-o, nici negativând-o. Ele acționau prin telepatie, viziune, percepția curenților, cufundare în memoria universală și dedublarea ființei, toate acestea fiind practici pe cât de negate, pe atât de utilizate în anumite circumstanțe, de serviciile speciale și secrete ale marilor națiuni. De pildă cei ce prezintă proprietăți telepatice sunt utilizați pentru a intra în legătură, pe calea gândurilor, cu membrii echipajelor de pe submersibilele care au pierdut legăturile radio. Cei care au capacitatea de dedublare sunt rugați să se preteze, grație talentului lor, la acțiuni de spionaj, fiind extrem de siguri și de discreți, atâta timp cât nu pot fi nici văzuți și nici înțeleși de persoane neavizate. Korriganedele noastre ocupau un loc respectat printre femeile tradiției celtice, fie ele galice sau britanice. Multe dintre ele dețineau chiar poziții de frunte în Gestele tuathane.

În ajunul celei de a doua bătălii de la Mag Tured, Lug, care în campania lui Dagda trecea în revistă diferitele servicii ale armatei invadatoare, nu a uitat prezența Korriganedelor.

Cităm din Epopeea irlandeză a lui Dottin:

„Și voi, Buchulle și Dianann, zise Lug celor două vrăjitoare, de ce fapte mărețe sunteți capabile în această bătălie?

— Nu e greu, spuseră ele, o să vrăjim arborii, pietrele și pământul, încât dușmanilor o să li se pară că au de-a face cu o trupă înarmată și o să-i derutăm complet, umplându-i de oroare și neîncredere...”

O perfectă lucrare de sugestie, de fapt, o halucinație în masă. Dervișii și fakirii folosesc frecvent acest procedeu, ajungând la rezultate excelente.

Cuchulan, pentru a-și perfecționa măiestria în arta luptei, a fost trimis în Alba (Marea Britanie) la Korrigan

Scazarc **h**. Această bătrână l-a instruit nu în a lovi și a para loviturile, ci i-a împărtășit vicleniile și șiretlicurile de care trebuie să faci uz pentru a putea învinge un adversar puternic: fascinația privirii, mimicile de intimidare, gesturile amenințătoare, fentele, ce fac adversarul să fie neatent măcar pentru o clipă, suficient pentru a-i aplica lovitura decisivă. De aceste tehnici și nu de forță a făcut uz în lupta cu Aife, pe care după aceea a posedat-o cu forța, cum de altfel a violat-o și pe fiica lui Scazarc **h**, ceea ce dovedește că Korri-ganed-ele nu erau toate urâte sau bătrâne. A fi Korriggan nu însemna că nu puteai avea și „sex-appeal”!

Scazarc **h** era deci mai cu seamă o bună psiholo-agă, învățându-l pe fiul lui Lug să-și domine adversarul nu prin mijloace neloiale sau mijloace extra-normale, cât prin procedee naturale, aproape de neînvinși, pentru că produceau reflexe de apărare sau de prudență, care puneau adversarul în poziții de inferioritate sau incomode, în timpul luptei.

Cuchulan, cu puțin înainte de a muri, a întâlnit în drumul său, patru asemenea femei, care frigeau un câine. Eroului i se prezisese că va fi în pericol dacă va întâlni așa ceva. În plus, printr-un tabu, i se interzisese să mănânce carne de câine, pentru că în numele său apărea silaba „cu”, care semnifica cuvântul câine. El își va sfida destinul, căci va opri carul, va intra în vorbă cu Korriganed-ele și va accepta invitația lor de a mânca o bucată de friptură de câine.

În realitate Korriganed-ele nu i-au făcut nimic rău. Prevenite intuitiv, prin cufundarea în memoria universală, pentru care trecutul și viitorul nu reprezintă decât prezentul, ele s-au așezat exact la locul pe unde campionul urma să treacă și au fript un câine din care, în mod normal, omul nostru nu trebuia să mănânce. El a fost cel care și-a polarizat în mod negativ destinul, oprindu-se, vorbind cu femeile și acceptând să ia parte la masa lor. Dacă nu s-ar fi oprit, nu ar fi coborât din car și și-ar fi continuat drumul, în loc să mănânce cu Korriganed-ele din

carnea interzisă, ar fi avut parte, poate, de un alt destin. Dar îi sunase ceasul, așa că a înțeles sensul acestei înscenări, căreia Korri-ganed-ele nu i-au aplicat nicio putere malefică. El a bravat și restul a urmat de la sine.

Dacă printr-un horoscop conceput în mod serios vi se va anunța că pe data de 10 mai, de pildă, veți fi în pericol de moarte, doar dacă atingeți pedala de accelerație a mașinii dumneavoastră, puteți fi sigur că nu vi se va întâmpla nimic neplăcut, dacă veți circula toată ziua pe jos. Din contră, dacă veți conduce mașina în forță, veți fi în pericol de a vă accidenta grav. Astrologul nu are puterea să intervină.

La fel s-a întâmplat și cu Korriganed-ele ce se înfruptau din câine. Ele n-au făcut decât să joace rolul

1) În bretona modernă, Ki = câine.

În care fuseseră distribuite. Asta e tot. Cassandra, troiana, plângea amarnic profetind nenorocirea, dar nu întreprindea nicio manevră malefică contra Troiei.

Dacă Priam i-ar fi restituit-o cu onestitate încornoratului Menelaus pe frumoasa Elena, orașul nu ar fi fost niciodată luat cu asalt prin calul de lemn al lui Ulise și nu ar fi cunoscut furia adversarilor victorioși. Rolul Cassandrei este neutru. Reaua voință a troienilor a polarizat negativ soarta cetății lor. La fel se pune problema și cu Korriganed-ele din tradiția celtică. Rolul lor este neutru. Dacă s-ar fi ținut cont de avertismentul lor, ar fi fost cu atât mai bine, dacă nu, cu atât mai rău. Iată de ce oamenii acelor vremi respectau aceste femei, iar dacă apăsarea și un amestec de teamă, acest lucru nu se datora atât Korriganei cât certitudinii resimțite confuz, de a-i fi interpretat bine prevestirile, proasta lor interpretare putând duce la catastrofe.

Evident, condiția primordială este de a acorda încredere Korrigan-ei și prevestirilor sale, cât și de a ști să le interpretezi cu inteligență. Aceasta nu lipsea oamenilor de atunci și aveau dreptate când considerau că arta Korriganed-elor se baza pe forțe cu atât mai sigure, cu cât scăpau de deformărilor datorate materiei, totul gravitând în

domeniul psihicului și al metafizicului.

Femeile extraterestre

Dacă Korriganed-ele din tradiția celtică nu sunt decât câteva, în schimb femeile extraterestre sunt aproape în număr egal cu cele terestre. Pentru a ne convinge este suficient să ne reamintim de descrierea din Regatul morților în care Brann se minunează de mulțimea de femei divers colorate, care se zbenguiau la malul mării. Judecând după persoanele importante pe care le luăm ca exemplu, se constată că femeile extraterestre diferă de cele terestre prin trei aspecte de bază:

1) totala lor independență față de bărbați, fie ei chiar și soții lor;

2) prin imoraliitate;

3) prin supremația de care dau dovadă în diferite domenii, intelectuale sau spirituale.

Mergând mai departe și considerând că femeile celte se bucurau în acea perioadă îndepărtată de cea mai mare libertate din lume, evident temperată de obligațiile și complementaritatea cu bărbații, acest lucru este floare la ureche față de libertățile permise femeilor extraterestre.

Ele se vânturau, fără nicio grijă față de cei din casă și familie. Se urcau în car și porneau, ca și femeile moderne de azi (e drept, nu toate) care se urcă în mașină și pornesc unde au chef. Domnul extraterestru nu părea câtuși de puțin supărat. El părea însă parcă mai puțin agitat decât femeia sa. Un adevărat cuplu de film american sau de comedie muzicală. Ai fi tentat să crezi chiar că bărbatul nu trăia în același plan cu femeia sa, ceea ce ar părea a fi ideal; ne gândim dacă nu cumva regula de conviețuire a extratereștrilor nu ar fi fost cumva matriarhatul.

Femeile acestea, fecioare sau femei măritate (nu se precizează), soseau pe planeta noastră, pentru a incita bărbații să le urmeze pe tărâmul fericirii și al încântării. Cea care l-a invitat pe Conte să o urmeze, nu a avut nicio jenă în gesturile și promisiunile ei cu care l-a ademenit pe prinț.

A mai existat, se zice, o femeie de o rară frumusețe

care l-a invitat pe Cuchulan să viziteze Regatul morților. În fine, femeia care l-a ademenit pe Brann s-a purtat ca o adevărată patroană de bordel, ispitindu-l pe bărbat cu descrieri încântătoare și sugestive. Credem că ce s-a întâmplat între Cuchulan și zeița Badb, în acea zi memorabilă, în locul numit: noroiul de nesuportat, ar fi fost dificil să mai continue, altfel, zeiță sau nezeiță, este greu de crezut că Badb să fi rezistat tentației și să nu fremete la gândul de a se mai întâlni cu campionul, așa cum, pudic, ne spune filul.

Același Cuchulan, aflat de astă dată în Regatul morților, o curtează pe Fand, lucrurile mergând destul de departe. Imoralul problemei apare în ideea că Emer, soția lui Cuchulan, îl așteaptă pe acesta pe Pământ, iar scena erotică dintre Fand și Cuchulan are loc la reședința lui Manannan, soțul lui Fand.

Să nu ne simțim însă complexați de faptul că extraterestrele din tradiția celtică sunt niște fete zălate. Dacă Biblia, fidelă misoginiei fundamentale și ereditare evreiești nu ne prezintă decât bărbați extraterestrii (unii bărbați din Constantinopol ar putea fi de acord), mitologia greco-latină restabilește echilibrul. Evident, înțeleapta Pallas-Athena și pudica Diana par două surori obișnuite. În schimb celelalte divinități feminine sunt destul de rele de muscă.

Junona, Venus și multe alte locuitoare din Olimp sau din altă parte nu sunt, la drept vorbind, exemple de virtute sau modele de fidelitate.

Nu ne rămâne decât să concluzionăm că lucrurile se împart în două: moralei, pudorii și fidelității îi revine o parte substanțială, iar pentru imoralitate, ca să nu spunem altfel, ce rămâne.

Pentru extraterestrii, poate mai mult pentru femei decât pentru bărbați, invitațiile ostentative, flirtul și acuplările au aproape aceeași importanță ca băutul, mâncatul și dormitul. Sunt funcții naturale.

Din moment ce există farmec, atracție și simțuri, trebuie să profităm de ele. La aceste ființe nu exista

noțiunea de iubire sfântă, sau acel caracter semireligios al actului sexual.

Femeile extraterestre denotă o viață intelectuală mai avansată decât a bărbaților. Regatul morților de pildă îi este descris lui Brann de o poetesă. Femeile sosite pe Pământ și care incită bărbații tineri (de preferință) să le urmeze în sejururi de plăceri, au o exprimare căutată, mărturie a unei formații și culturi net superioare celor a femeilor pământene, din acea epocă.

Bărbații au alte preocupări. Ei au datoria să guverneze, să conducă, să se dueleze, să lovească cu lancea sau cu ghioaga, sau să folosească arme științifice. Femeilor le este destinată gândirea, limbajul ales, poezia și artele. Nu ne dovedim oare prea generoși dându-le bărbaților sarcina să guverneze? Ideal ar fi ca ei să fie doar buni executanți ai ordinelor ce decurg din gândirea femeilor. Cele care preluau vizitatorii masculi, prezentându-le probleme spirituale, nu erau oare tot femei? De fapt, inițierea de la ele ni se trage. Cu ocazia șederii alături de Fand, Cuchulan a suferit unele transformări profunde ce s-au manifestat la întoarcerea sa pe Pământ. De unde inițial era un bun luptător, cu o forță de invidiat, inițierea la care a fost supus, l-a făcut dușman al violenței, schimbare ce în final i-a cauzat moartea.

Acest studiu rapid și din păcate incomplet, făcut asupra femeilor extraterestre, prezente în tradiția celtică, ne conduce la constatarea că de fapt comportarea obișnuită a acestora este total inversă cu a femeilor terestre. Aceste femei sunt extrem de libertine, imorale, impudice, instruite, capabile să facă o conversație spirituală, comparativ cu femeile celte ale timpului, la care pudoarea reprezenta o problemă de șarm; și acestea erau instruite (una din problemele de superioritate ale rasei celte) dar fără a face caz de asta, fiind extrem de discrete; nu excelau însă în ceea ce privește spiritualitatea.

Cele mai avansate în materie sunt Korriganed-ele, dar care nu sunt inițiate, ci consacrate, în urma unui antrenament ce le-a dezvoltat facultățile psihice și

metafizice, nedepășind domeniul experimental și practic.

În acele sejururi nu existau boli, suferințe, supărări, ci o bucurie permanentă, o mulțumire, un dulce vita, în vreme ce planeta noastră era imperiul bolilor, al suferințelor, durerii, supărării, tristeții, doliului și morții.

Denumirile ce au avut drept scop desemnarea acestor sejururi atât de contradictorii sunt și ele diametral opuse. Pământul este Regatul celor vii, dar trecerea noastră prin acest regat se desăvârșește obligatoriu prin plecarea dintre cei vii. Cealaltă reședință, nedeterminată spațial, este reprezentată de Regatul morților, iar trecerea noastră prin acest regat este desăvârșită prin revenirea la viață, dacă bem din apa fântânii fermecate.

Tradiția celtică nu și-a propus oare să ne facă să aflăm de existența acestei lumi paralele cu a noastră? Să existe oare o Anti-Terra, așa cum există o Anti-Materie?

Existența acestei Anti-Terra a făcut obiectul de studiu al unui mare număr de cercetători și scriitori. Ea ar explica disparițiile de neînțeles ce au avut loc în zilele noastre, începând cu indivizi izolați, echipaje de nave și avioane și până la regimente întregi. Aceste aspecte le găsim semnalate în cartea lui Bergier Extraterestrii în istorie.

Dacă cercetările ne-au prezentat aceste două lumi paralele, tradiția celtică ne-a furnizat coordonatele. De fapt, dacă ne gândim bine, oare nu în aceeași insulă numită pământul femeilor, iar alteori insula lui Avalon (insula merilor), Morgane, extraterestra din tradiția britanică și-a adus fratele, pe celebrul rege Arthur, căzut într-un somn letargic, ce ar fi putut fi la fel de bine și hipnotic, fiind însoțită de femeile mării, considerate poate un soi de Korriganed-e maritime?

Capitolul XIII

FIZIOLOGIA ȘI PSIHOLOGIA ZEILOR

Fără a fi giganți ca fomorii, zeii pogorâți din cer erau

înalți de statură.

Din tot statul major al tuathanilor, doar Dagda a lăsat în tradiție amintirea de a fi gras, fapt ce se poate explica fie, pe de o parte, datorită vârstei – căci era cel mai bătrân dintre toți – fie, pe de altă parte, poftei sale nestăpânite de cunoaștere, ce a devenit simbolul foamei.

Aveau și o forță superioară ființelor terestre, incluzându-i în acestea și pe giganți. Se deplasau repede și erau capabili să facă salturi incredibile. Cuchulan, care era doar semizeu, moștenise această forță și ușurință în a sări, de la tatăl său, zeul Lug. Nu vă amintiți de saltul pe care l-a făcut peste prăpastia ce îl separa de Scazarc h? Nu a reușit el să treacă peste zidurile cetății, ca peste o simplă ștachetă?

Nu e nevoie să căutăm departe cauza acestei supleți și a puterii musculare anormale. Planeta de unde veneau acești zei era alta decât Pământul și avea poate un volum superior Terrei, fapt ce atrăgea după sine o forță de atracție, ce implica o dezvoltare musculară superioară, pentru a te putea deplasa. Pe Pământ, unde forța gravitațională era redusă, aceste ființe beneficiau de o putere și de o ușurință în mișcări, ce le permiteau să țopăie ca niște capre.

Printre altele, mâncau și beau ca pământenii. Le plăceau petrecerile și mâncau mâncare obișnuită, stropită din belșug cu bere, fapt ce nu dovedește tendințe gastronomice prea rafinate.

Arta culinară nu era specialitatea lor și nu excelau nici în alte arte. Dacă Dagda și Lug erau excelenți harpiști, trebuie să înțelegem din aceasta că erau doar buni executanți, nu și buni compozitori. Ei aveau îndemănare, nu și inspirație și cântau doar atunci când urmăreau un rezultat practic: să provoace râsul, plânsul sau somnul ascultătorilor, în scopul de a-i anihila. Poeții lor, abili vorbitori și versificatori, aveau un singur scop: să-i facă cunoscuți. Ei nu făceau decât să le laude invincibilitatea și să le batjocorească adversarii.

Erau violenți, necontrolându-și reflexele. Pentru o

simplă rivalitate de metodă în îngrijirile date, Di-ancecht își ucide fără multă judecată fiul, sau pe primul său adjunct, Miach, ceea ce pare un procedeu nu tocmai normal.

În timpul celei de a doua bătălii de la Mag Tured, un spion îl rănește pe Gobniu. Acesta, fără să mai aștepte, îl dezarmează și îl străpunge pe trădător, fără a încerca măcar să îl interogheze cu privire la planurile fomorilor. Gândirea și viclenia nu se dovedesc a fi calitățile lor dominante. Lug și-a ucis cu sânge rece, pe câmpul de luptă, propriul bunic, pe Balor și a luptat în continuare, fără a părea cătuși de puțin tulburat de acest paricid. E drept că dacă nu l-ar fi ucis, ar fi căzut poate el victimă. Ciudat spirit de familie, dar la război ca la război.

Cu femeile, domnii zei se comportau ca răcanii. Le înșăcău, le violau, după care plecau cu inima curată. Atunci când o făceau premeditat, le dădeau să bea o băutură care conținea virmele sau musculița, în fine, ceva neidentificat, ce urma să provoace însămânțarea artificială. Așa a procedat Lug, însărcinând-o științific pe biata Derdera, cu viitorul său fiu, Cuchulan.

În gestele în care se vorbește despre zei și colaboratorii lor am găsit această caracterizare a stării lor de spirit: Oamenii au fost uciși; femeile au fost luate; vacile au fost rechiziționate. Frumoasă mentalitate.

Din partea unor soldați pământeni, acest lucru ar părea normal, căci oamenii, lăsați liberi pe căările războiului, nu aveau să devină niciodată sentimentali. De la zei însă avem alte pretenții.

De fapt, acești zei se purtau ca o companie de mercenari într-o operațiune în Katanga. Deși își iubeau copiii (să ne amintim că Lug i-a venit în ajutor lui Cuchulan), impresia era că o făceau nu atât din dragoste părintească, cât din considerațiuni tactice: copiii aceștia erau prețioși, pentru că erau mutanți, fiind excelenți auxiliari, poate chiar succesori ai acțiunii de colonizare ce avea loc. Trebuia privit în viitor; calculul pare însă sordid.

Niciun pic de spiritualitate sau de sentiment religios.

Nicăieri în tradiție nu apare nicio legătură între aceste ființe și o divinitate. Niciodată o rugămintă făcută unei forțe superioare. O singură regulă domnește și în general este respectată drastic (excepție, reîmbarcarea galilor): respectarea cuvântului dat, dar și acest lucru este făcut pentru a impune o reciprocitate și nu pentru o virtute teologică.

Ni se poate riposta că noțiunea de divinitate și de respect al legilor morale nu își are rostul, din moment ce ei înșiși sunt zei. Cui se găsește în vârful Himalayei, nici prin cap nu-i trece să privească în jos. Trebuie să recunoaștem că am cam început să ne îndoim de caracterul divin al acestor conchistadori. Este posibil ca galii să îi fi considerat zei, din simplul motiv că erau foarte puternici și aveau arme, care lor li se păreau supranaturale. Același fenomen s-a produs în America de Sud cu spaniolii, pe care pieile roșii îi considerau zei de fier, pentru că purtau armuri. Aceștia însă erau doar simpli soldați ai Majestății Sale, pe cât de catolici pe atât de cruzi și războinici, considerându-se copiii pierduți ai unei odisei fără întoarcere.

Există doar două diferențe între zeii de fier și zeii din Dana: faptul că cei din urmă au coborât din cer, în vreme ce primii veneau din Spania și faptul că armele celor din urmă erau efectiv perfecționate, din moment ce noi, care ne pretindem în culmea progresului, încă nu am reușit să le redescoperim.

De fapt, Dagda, Lug, Gobniu, Diancecht și toți ceilalți erau oameni de știință, tehnicieni de prim ordin și savanți de înaltă clasă. Poate că erau chiar abrutizați de atâta știință și tehnică. Pentru ei, totul dispărea, când era vorba de cunoaștere și eficiență. Ei nu aveau ca scop al vieții decât invențiile lor. Știința îi secătuisese din punct de vedere moral și sentimental. Forța lor umană, ca să nu zicem divină, era redusă aproape la stadiul de robotizare. Se mândreau față de ei înșiși cu nemurirea lor, care era însă relativă, dacă ne gândim la Nuada și Miach. În realitate, temporalitatea specifică planetei lor era total diferită de

cea a Terreii. În vreme ce pământeni aveau o moștenire de doar jumătate de secol, la epoca respectivă, ei erau înainte cu câteva secole de cultură. Dacă nu piereau accidental, sau în luptă, natura lor și eficacitatea cu care acționa medicina, le-ar fi permis o longevitate comparabilă unor personaje biblice, cum ar fi fost de pildă Matusalem, care a trăit 930 de ani, ceea ce, trebuie să recunoaștem, este o performanță. Reversul medaliei constă tocmai în această certitudine a longevității, superioară adversarilor lor, care îi abrutiza, secătându-i științific și făcându-i vulnerabili pe plan psihologic. Posibilitățile lor adaptative erau ca și inexistente. Ei înaintau datorită forței și înarmării lor care îi apăra, dar erau ca niște compresoare sau buldozere care evoluau irezistibil, dar care riscau să fie imobilizate, atunci când un adversar, inferior ca putere, dar mai viclean, le-ar fi pus în dificultate.

Este exact ceea ce au pățit zeii aceștia, coborâți din cer, care suntem convinși, nu erau decât simple ființe sosite de pe o altă planetă, ce doreau să se impună prin forță și știință. Totul a mers bine chiar și atunci când s-au certat cu fomorii, care erau constituiți la fel ca și ei, fiind poate chiar subordonații lor, și chiar și când s-au ciocnit de războinicii tereștrii, curajoși, e drept, dar inferiori ca dotare militară și putere musculară.

Schimbarea s-a produs însă atunci când au avut de-a face cu druizii, oameni aparent vulnerabili, neînarmați și câtuși de puțin violenți. Aceștia însă erau inteligenți, subtili și extraordinar de bine înarmați psihologic și parapsihologic.

Astfel fură învinși extraterestrii!

Capitolul XIV DRUIZII SALVATORI

Cine erau druizii? S-au spus atâtea prostii în legătură cu aceștia, încât este cazul să stabilim adevărul, o dată

pentru totdeauna, scurt și concis.

De reținut că nu erau preoți. Reprezentanții celți ai cultelor purtau numele de Gutuatarii. Societatea celtă era împărțită în trei clase: muncitorii, nobilii și războinicii și în fine înțelepții.

Clasa înțelepților, pe care o putem numi, grosso modo, a druzilor, avea la rândul ei trei ordine:

— Ovații, inițiați ai științelor;

— Barzii, inițiați ai artelor și în mod deosebit ai poeziei și muzicii;

— Druzii propriu-ziși, inițiați în studii superioare de psihologie, parapsihologie, psihism și metați-sihism. În plus erau juriști, educatori și parte dintre ei, înainte de a deveni druzi, trecuseră prin celelalte două discipline, fapt ce le conferea o formație superioară, extrem de complexă.

Atragem atenția, să fie reținut faptul că toți ovații, barzii și druzii erau inițiați, fiecare dintre ei având o contribuție particulară la cunoștințele pe care le dețineau, interpretarea lor având o orientare de un spiritualism transcendental ce domina ori ce alte preocupări.

Regula de bază a clasei din care făceau parte, le interzicea portul sau întrebuințarea armelor, druzii fiind liniștiți, dar având un extraordinar ascendent față de toți ceilalți membri ai societății celte. Nimeni, nici cel mai faimos războinic și nici chiar regele cel mai puternic nu ar fi îndrăznit să se opună unui ordin dat cu calmitate, sub formă de sfat, de un druid.

Ascendentul acesta de care se bucurau din timpuri străvechi ei reușeau să îl impună chiar și adversarilor poporului lor. Din acest motiv, ei nu ezitau să intre în rândul adversarilor, fiind apărați prin imunitatea sacră a mantiei lor albe de in pentru a juca rolul de diplomați ai păcii.

Știința aceasta, cât și ascendentul moral și înțelepciunea, le dobândiseră în urma parcurgerii unor minuțioase studii scolastice, extrem de lungi, care se definitivau printr-o inițiere majoră într-un spiritualism adânc. Pitagora, care era un maestru al gândirii, nu ar fi

stat pe gânduri să le devină elev. Însuși Cezar, care în niciun caz nu putem afirma că îi iubea pe celți, le-a recunoscut druzilor valoarea indiscutabilă.

Forța enormă a acestor înțelepți, atât de puțin cunoscută astăzi, când în manualele de istorie nu li se consacră decât 2 - 3 rânduri, consta în cunoașterea aprofundată a legilor naturii (inclusiv a naturii umane). Această stăpânire a legilor naturii le permitea să îi utilizeze efectele, sau să le modifice după plac. Să ne amintim de calmul cu care Amergen, printr-o simplă incantație și acționarea fluidului său personal, a oprit furtuna artificială stârnită de tuathani, cu scopul de a scufunda flota galică. El a reușit să rupă vraja și a restabilit ordinea normală a apelor și a vânturilor. Atunci când însă o furtună adevărată a amenințat flota galeză, el nu a mai putut interveni în fața dezlanțuirilor naturale, dar a putut totuși să modifice efectele, salvând flota de la naufragiu, prin împingerea navelor în larg și apoi acostarea lor în alt loc al insulei.

Grație acestor forțe și a faptului că nimeni nu-i putea considera dușmani, ca urmare a non-violenței, druzii, imediat ce au venit în contact cu tuathanii, au putut circula liberi printre ei, dând sfaturi unora, îngrijindu-i pe alții, evident prin metode mult mai puțin savante decât cele practicate de discipolii lui Di-ancecht, dar în fond, la fel de eficace. Ei au fost cei ce l-au calmat pe Cuchulan, aflat în acea criză brutală de delir, cauzată de o febră puternică. Ei au restabilit ordinea în căsnicia lui, dându-i să bea, lui și lui Emer, acea licoare a uitării, care ar fi putut la fel de bine să fie doar fixația unei cure hipnotice, în cursul căreia hipnotizatorul îi ordona subiectului să uite totul.

Dacă la început druzii își câștigaseră o mare considerație, cu timpul ei au dobândit un ascendent real chiar asupra celor ce se proclamaseră zei. Dacă bietul popor celt, uluit de aceste ființe puternice și atotcunoscătoare le conferise divinitatea, nu același lucru se întâmpla cu druzii, care nelăsându-se impresionați, în înțelepciunea lor nu credeau decât într-un singur zeu,

necunoscut.

Ei înțeleseseră repede cine erau aceste ființe și se comportau în consecință. Slăbiciunea acestor preținși zei consta în precaritatea psihologiei lor și lipsa totală a antrenamentului lor psihic. Prin această breșă au pătruns druizii în lumea gândirii elementare a extratereștrilor, subjugându-i.

Acceptarea supremației înțelepților celți îi nemulțumea pe tuathani.

Ei își pierduseră rapid încrederea în ei și în supremația materială pe care le-o dădea forța herculeană și utilizarea armelor lor științifice.

Prin simpla putere a fluidului său dominator, îmbлъnzitorul domină fiarele, a căror putere musculară este superioară lui, stăpânind doar din priviri forța celor mai puternice fâlci. Cu toate că este poate de zece ori mai slab decât fiecare dintre fiare, el reușește să le domine, datorită superiorității sale psihice.

Același lucru s-a întâmplat între druizi și extratereștrii; în asemenea măsură îi demoralizaseră, încât, înaintea ultimei lupte, își pierduseră pofta și instinctul de a ataca, ajungând la convingerea că, chiar dacă ar fi învins, ar fi rămas tot supuși înțelepților în straie albe, ajunși stăpâni peste un domeniu din care ei nu cunoșteau nimic: domeniul spiritualității. Aceasta a fost cauza pentru care, nefăcând uz de armele lor științifice, capitulară în fața presiunii galice. Cedând Tara, prestigioasă cetate irlandeză, ei se retraseră și se făcură invizibili, bând berea preparată în acest scop de Gobniu. Dar chiar și așa, rămaseră în continuare dominați de druizi.

În vreme ce galii sărbătoreau victoria, datorată în realitate puterii spirituale a înțelepților care îi descurajaseră profund pe extratereștri, pedestrașii tuathani se îndreptau spre bazele lor de debarcare.

Instalațiile perfecționate de campanie fură demontate sau nimicite în grabă și grosul corpului de debarcare, sporit prin copiii născuți în perioada de

dominare dananneană a insulei, fu îmbarcat și porniră cu toții spre misteriosul pământ din nord-vest.

În fond, totul s-a desfășurat frumos și poate, atinși de o bunăvoință necunoscută până atunci, iradiată poate și de înălțarea morală a druizilor, statul major al extraterestrilor hotărî să nu părăsească ținuturile, înainte de a le propune foștilor lor adversari, prietenia.

Într-o zi, când galii, sau cei mai învățați dintre înțelepții și conducătorii lor se adunaseră și conform obiceiurilor acestei rase vorbărețe, țineau discursuri și profeții, s-au pomenit că extraterestrii s-au întors. Sosiți fără zgomot în astronavele lor, în mijlocul neatenției și a gălăgiei generale, ei au coborât din aparatele lor strălucitoare. Tradiția spune că ar fi fost învăluiți într-o lumină puternică, de glorie și apoteoză.

Unul dintre ei a declarat galilor stupefiați că vor părăsi Irlanda, dar că nu o vor abandona pentru totdeauna. Este posibil să se mai întoarcă în vizită, discret și fără niciun resentiment sau dorință de revanșă.

După încercarea neizbutită de colonizare a unei părți din Terra, aceste ființe coborâte din cer s-ar reîntors pe planeta lor.

În același mod, devașii hinduși au revenit la ceruri, zeii greci în Olimp, îngerii biblici la curtea lui Iehova. Dar cu toții, indiferent de tradiție, revin când și când pe Pământ. În timpul acestor treceri, foarte scurte de altfel, extraterestrii cu nume diverse, originari poate de pe planete diferite (este posibil și chiar de crezut), împărtășesc rapid ceva din știința lor, câtorva cercetători pământenii, sau lasă însărcinată o fecioară și pornesc fără să mai aștepte, oferind cadou pământenilor un mutant, în general cu o talie superioară mediei, cu o inteligență transcendentă, ce va să devină un călăuzitor al oamenilor, sau un fondator de religii, lăsând peste secole amprenta unei combinații, între spiritul de sinteză al extraterestrilor și irezistibilul elan spiritual al pământenilor.

Așa a fost Krishna, Iisus, Appolonius din Tyane, Mahomet etc.

În urma plecării preînșilor zei nu ne-a rămas decât să cercetăm tradiția celtică, pentru a încerca să descoperim care ar putea fi planeta mamă a acestor ființe, de unde au venit ele traversând cerul și unde s-au înapoiat atunci când ne-au părăsit.

PARTEA A CINCEA PORNIND ÎN CĂUTAREA PLANETEI MAMĂ

Capitolul XV PRIN COSMOS ALĂTURI DE TALIESIN

Cunosc povești sosite din cer...
Taliesin

Am citat de multe ori numele Tuatha de Dannan, dar nu i-am explicat niciodată semnificația.

Am așteptat să vină ora când am putea da cheia misterului privitor la planeta de unde ar fi sosit preînșii zei. Tuatha de Dannan are semnificația de trib (sau clan) al zeului Dana. Despre clanuri sau triburi știm câte ceva. Definindu-le după exemplele pământene, acestea cuprindeau populații indigene ale misteriosului tărâm din nord-vest, formate, educate și antrenate de extraterestrii care poposiseră prima oară pe Pământ în acea zonă, cu mult înainte de colonizarea Irlandei și a țărilor celtice. Acești tuathani constituiau corpul expediționar de pedestrii, conduși de statul major celest. Zeul conducător, nu ne îndoim, a fost Dagda sau Dagde (etimologia Dag = bun, capabil; Da = zeu). Dagda era o ființă polivalentă, care datorită competențelor sale inepuizabile, prin setea sa permanentă de cunoaștere, era cel mai indicat pentru a conduce eșalonul superior al expediției tuathane. Să nu uităm că acest nume Tuatha de Danann le-a fost atribuit de către gali, ceea ce explică de ce șeful lor a fost considerat rege. Mai rămâne Dana, pe care o găsim prezentă în tradiție, încă de la începutul epopeii.

Dana și-a chemat fiii: Dagda, Diancecht, Lug, Gobniu, Ogme și ceilalți și le-a spus să coboare pe Terra, unde domnea dezordinea.

Datorită acestei dezordini, ființele din țara de la nord-vest i-au trimis pe fomori în Irlanda, pe post de santinele, ca să vegheze asupra celor ce se petrec în Europa.

Dacă fiii lui Dana trebuiau să coboare pe Terra pentru a restabili ordinea, este indiscutabil că ei locuiau pe o altă planetă.

Această planetă era Dana. În mod curent se vorbește despre o țară, un continent sau o lume, ca despre o persoană. Nu se spune de pildă: „Franța trăiește vremuri grele” sau „Europa veghează pentru salvarea civilizației”?

Vorbind despre cosmonauții americani debarcați pe Lună nu s-a spus „Terra și-a trimis fiii să pună piciorul pe Lună”?

În așteptarea confirmării acestei ipoteze, lucru care sperăm că nu se va lăsa prea mult așteptat, considerăm că Dana era planeta de unde au venit extraterestrii pentru a conduce tuathanii, pentru a pedepsi fomorii rebeli și a-și întinde posesiunile asupra țărilor celte. Unde o fi fost însă situată această planetă?

O vom repera prin deducție, parcurgând poemele lui Taliesin.

Acest bard s-a născut în Marea Britanie, dar ca mulți alți contemporani ai săi din secolul V-VI, a navetat între pământul său natal și Armorica, unde, datorită barbariei feroce a saxonilor invadatori, emigrase un mare număr de bretoni.

După cunoștințele noastre a fost unul dintre cei mai mari barzi ai ramurii britanice.

Citindu-i poemele, devenim atenți la declarațiile sale peremptorii (căci Taliesin nu e un poet romantic) care par să se lege, ca tenderul de locomotivă, de docu-mantarea noastră de până acum.

Acest bard, care în plus era și druid (el o recunoaște într-unul din poemele sale) avea să ne lumineze calea

cosmică ce avea să ne conducă drept la Dana.

Pentru început redăm un fragment din Misterele lumii în care ni se reamintește promisiunea de prietenie făcută de extraterestrii în momentul plecării lor:

Omul din mulțime nu își va da seama Vinovat este cel care prin fapte diverse și-a pierdut țara celestă și prietenia adevărată. Prin acest pasaj din Conjurația ostilă intrăm direct în problemă.

Atunci când ți se împărtășește magnifica știință a astrelor, poți cunoaște tot ce este deasupra.

Iar în cele ce urmează, pașii ne poartă în Regatul morților, citat și de tradiția galică.

„Amvonul meu este la caier sidhi, unde nimeni nu suferă și nu îmbătrânește.

Manawydd și Pryderi l-au cunoscut bine.

El este înconjurat de trei cercuri de foc.

Zidurile cetății sunt scăldate de apele oceanului

Acolo susură o fântână, al cărei nectar

Este mai dulce decât vinul alb”.

(Cele trei predici ale lui Taliesin).

Și în fine, în Predica lui Koridwen apare declarația definitivă:

„Stăpână a puterii aerului ascultă-mi vrerile cele mai aprinse...

Se spune că sunt un inițiat al Curții lui Don”.

Numele galic de Dana, în bretona literară este tot Dana, iar în galeză ia forma de Don. Taliesin se declară deci a fi fost inițiat la curtea lui Dana.

Aici survine o adnotare făcută de J. Markhale cu privire la un pasaj din Marii barzi galezi. El pune degetul pe rană, dar cercetările sale, neavând aceeași orientare cu ale noastre, nu simte esențialul.

Iată adnotarea:

„Este un joc de cuvinte: Llys Don semnifică Curtea lui Don, dar desemnează de asemenea Constelația Cassiopeea”.

Am aflat deci ceea ce doream să știm: Curtea lui Don, Dan sau Dana este același lucru cu Constelația

Cassiopeea, iar Dana reprezintă cea mai mare planetă de aici.

Dacă într-o noapte senină veți privi Steaua Polară, răătăciți cu ochii puțin spre dreapta. Acolo apare o pată albă. Aceasta este constelația pe care vechii celți o numeau Curtea lui Dana. Aici se găsește Dana, planeta de unde au pornit extraterestrii, în amețitoarea lor călătorie, pentru a se opri în final pe Terra, undeva în extremul occident european. Aici aveau să se reîntoarcă, nu înainte de a le promite celților ajutorul și prietenia lor, „marea prietenie” cum o numește Tali-esin.

Ne-am satisfăcut deci curiozitatea în ceea ce privește localizarea în spațiu a acestei planete, nu însă și cu privire la manifestările acestei puternice prietenii. Dacă Taliesin se referă însă la acest fapt, asta dovedește că lucrurile s-au petrecut întocmai și în realitate. Cum însă?

Bardul știe acest lucru mai bine ca oricine, căci poate tocmai el este fructul concret al acestei amicitii. Cu cine avem deci de a face și de unde vine el?

Nu putem reda propriile explicații ale lui Tali-esin asupra naturii lui și modului în care a fost conceput, povestea fiind prea lungă și greu de priceput pentru cititorul neobișnuit cu frazeologia bardică. Vă cerem deci să ne credeți, căci până acum v-am dat suficiente dovezi de corectitudine în interpretarea acestei frazeologii și să acceptați un rezumat succint și clar al originii sale.

Cel dintâi care a purtat numele de Taliesin era un extraterestru. Acesta nu s-a integrat condiției umane, decât după o inseminare artificială, pe cale bucală, înserat fiind într-un bob de grâu. Redescoperim în această afirmație expunerea procedeeului savant pe care s-a bazat, cu aproape două milenii și jumătate în urmă, nașterea lui Cuchulan și a semenilor săi. Taliesin este deci un mutant, care va primi prin telepatie inițierea și directivele pe care se va baza ducerea la bun sfârșit a misiunii lui. Citatul care urmează este edificator:

(Extras din poemul lui Taliesin Holul lui Koridween:
„Mai întâi am fost modelat sub forma unui om, în holul lui

Koridween, pentru a fi purificat. Cu toate că aveam o comportare rezervată și modestă eram o personalitate în sanctuarul celor înalți. Pe când eram prizonier, o dulce inspirație mă împlini, legile fiindu-mi date într-o limbă fără grai". O limbă fără grai nu poate să însemne decât o transmitere telepatică, detectată de umanoidul Tali-esin, dar emisă de extraterestri. Bardul a înțeles exact acest lucru și, cu toate că e un mutant, a păstrat ceva și din facultățile umane de înțelegere a noțiunilor spiritualiste. Iată ce va scrie în poemul Rămășițele adâncului:

„Glorie stăpânului, Supremul Ordonator al Regiunilor înalte care și-a extins puterea până la tărâmurile acestei lumi”.

Cât despre misiunea sa, cea care i-a fost transmisă prin telepatie, el a definit-o printr-o abreviere:

„Sunt Bard. Sunt Guid. Sunt judecător”.

Bard, adică poet celt. Guid, adică mare inițiat. Judecător, adică își are originea la Curtea lui Dana.

Capitolul XVI

URMAREA MARII AMICIȚII

Cazul Merlin

„Sunt bard. Sunt guid. Sunt judecător”. Aceasta ar fi putut fi și definirea personalității aceluia faimos Marzin (în galeză Myrddin), pe care știința supranor-mală l-a calificat drept magician și căruia Chrétien de Troyes și imitatorii săi i-au deformat fără milă numele în Merlin, considerând probabil că Marzin era prea barbar pentru ținutul delicat al descendenților lui Sigisbert, Childebert și alți Chilperici...

Dacă s-ar fi mulțumit doar să-i masacreze numele ar fi făcut răul doar pe jumătate. Din păcate, de teama creștinătății, ei i-au îndulcit cu ferocitate povestirile, inspirate din vechile basme britanice, încât personajele cu care ne întâlnim sunt niște păgâni perfecți, dar care sunt în stare să leșine atunci când li se vorbește de lancea cu

care a fost împuns Christos, sau de vasul în care i-a picurat sângele.

Sincer vorbind, ostracizarea făcută celtilor și tradițiilor lor de către latini s-a perpetuat timp de secole. În epoca în care au fost traduse, romanele bretone au fost transformate, prin creștinarea pudibondă a unor texte cu totul respectabile, în versiunea lor păgână.

În zilele noastre acestea s-au pierdut, fiind declarate drept false, de către detractorii fanatici. Profețiile specifice ale lui Merlin nu sunt totuși atât de hermetice ca cele ale lui Nostradamus! Apocrife sunt și cântecele din Barzas Breiz. Și la fel de apocrife sunt și operele compilate de bravul galez Iolo Morganog după basmele ossianice ale lui Macpherson, etc. Bineînțeles că detractorii nu au adus nicio probă valabilă în susținerea tezelor lor, ci doar critici scolastice, desconsiderând descoperirile adevăraților cercetători.

Să revenim însă la subiectul nostru: Marzin, zis Merlin.

Mama sa era o korrigan-a, fiică de rege, iar tatăl său, după cum vom vedea, un extraterestru. Aceste două personaje reale aveau să fie transformate însă, mama sa devenind o creștină credincioasă, fugită din mănăstire, iar tatăl său, un demon scăpat din infern. Și toate acestea, doar pentru ca puterile extraordinare de care dădea dovadă Merlin să pară mai veridice.

În secolul al XIX-lea, viconte Th. Hersart de la Villemarque, distins folclorist, născut și crescut aproape de Pont-Aven, a publicat o lucrare intitulată Barzas Breiz (ceea ce în traducere ar însemna: producții poetice bretone), în care erau redată o serie de cântece bretone, în marea lor majoritate reculese și de alți folcloriști, fapt ce confirmă autenticitatea lor. Printre aceste cânturi, care cronologic se întind din vremea druidică și până la Revoluția din 1789, figurează și cel pe care îl vom reda aproape in extenso, el referindu-se la originile lui Merlin.

(Extras din Barzas Breiz, Cântecul de leagăn al lui Merlin:

„Au trecut treisprezece luni și trei săptămâni de când am adormit în pădure. Am auzit cântul frumos și blând al unei pasări...1 Fără să mă asigur am urmant-o cu inima deschisă. Mergând pe urmele ei m-am tot îndepărtat. Oh! Ce tânăr eram! Ea cânta din ce în ce mai frumos, iar eu o urmăream, cu capul în jos, până când căzui, răpus de oboseală și adormii, sub un stejar, într-un loc îndepărtat și acolo avui un vis care m-a tulburat din cale-afară. Am visat că eram în casa unui mic Duz în undele apei unei fântânițe...

Plângeam, căci îmi doream un leagăn. Spiritele negre, toate în carne și oase, zac în abisul de gheață. De n-ar fi vis! De n-aș rămâne necunoscut lumii!

1) În textele religiei noastre termenul de pasăre poate avea și altă semnificație. A se vedea: Păsările de la Riannon.

2) Duz = în bretonă este similar cu Little people (spiriduș) în irlandeză. Este de reținut prezența fântâniței ce aduce extrem de mult cu cea care juca rolul de poartă de ieșire din Regatul morților.

Copil, abia născut, se porni pe răs repetând: taci mamă. Nu plânge. N-o să-ți pricinuiesc nicio supărare. Dar mi se frânge inima s-aud că tatălui meu i se spune Duh negru.

Tatăl meu, între cer și pământ, este la fel de strălucitor ca și Luna. Tata îi iubește pe săraci și când poate îi ajută”.

Nu lipsește nimic! Nici pasărea care cântă blând apropiindu-se de korrigan-a care se plimba, nici somnul profund în cursul căruia avu loc zămislirea supranaturală, de data asta, nu prin însămânțare artificială, ci prin procedeul clasic de interpenetrare a câmpurilor magnetice, nici viziunea reîncarnării ego-ului, sub forma unui Duz, nici localizarea în spațiu a vehiculului în care se deplasa tatăl extraterestru, la fel de strălucitor ca și Luna, nici, în sfârșit, marea amicitie dintre tatăl lui Merlin și bieții oameni ai rasei terestre.

Ca și Taliesin, și Merlin este un mutant, fiu al unei

fecioare pământene și al unui extraterestru, cu care va rămâne permanent în contact și care va trezi în el acele facultăți extraordinare ce rămân necultivate la majoritatea oamenilor. De la tatăl său, sau de la cei asemeni acestuia va moșteni Merlin darul de a prevedea viitorul, puterea de a deveni invizibil, pentru un timp, ca și cum ar fi băut din berea lui Gobniu, capacitatea de telepurtare și ubicvitate, toate acestea recomandându-l drept remarcabil consilier al regelui Arthur, probabil un alt extraterestru, căci și nașterea acestuia este cât se poate de ciudată. Un lucru este sigur. Regele și bardul consilier, comunicau prin telepatie. Indiferent unde ar fi fost Merlin, în Marea

Britanie sau în Armorique unde îi plăcea să se odihnească, era suficient ca monarhul să îl cheme cu gândul, pentru ca acesta să apară alături de el, gata să îi îndeplinească porunca.

A mai existat și o mașină zburătoare (dacă nu o fi fost una din cele deja cunoscute), care a jucat un rol de seamă în cariera lui Merlin. Pe vremea aceea era prietenul și consilierul regelui Uter. Acesta urma să aibă a doua zi o bătălie de care depindeau soarta tronului și a coroanei sale. Deodată, a apărut pe cer un corp roșu, care a zburat la rasul solului, peste tabăra bretonilor. Aceștia, morți de frică, dădură buzna în cortul în care Uter discuta cu Merlin, chemându-i să vadă și ei îngrozitorul fenomen. Uter ieși în grabă, urmat de Merlin, care nu se grăbea. Magul, după ce a privit, i-a anunțat liniștit pe războinicii intrați în panică, că ceea ce văd este un dragon, a cărui trecere anunța victoria armatei lui Uter.

Mutantul ceruse probabil prin telepatie tatălui său, sau celor asemeni lui, să evolueze deasupra trupelor, tocmai pentru a le impresiona. După care, utilizând un procedeu parapsihologic tipic druidic, a adus vorba despre un dragon și le-a anunțat victoria. Războinicii, entuziasmați de prezicerea făcută, aveau să lupte a doua zi cu o furie neașteptată, încrezători în triumful lor. Adversarii lor, cu toate că le erau superiori ca număr, au

fost derutați, prinși de panică, fapt ce i-a permis astfel lui Merlin să se bucure din plin de succesul vicleniei sale. El speculă efectele acestui fapt, stabilind ca de aci înainte regele să poarte numele de Uter-Pendragon și să i se brodeze pe stindard un dragon roșu. Prin acest simbol Merlin a concretizat pactul de amicitie, stabilit în trecut între celți și extratereștri. Simbolul avea să fie atât de durabil, încât și astăzi drapelul național galez este ornat cu un Dreig coch, adică un dragon roșu.

Cu timpul, pe măsură ce misiunea sa față de ultimii mari suverani ai imperiului celt este îndeplinită, el se retrage în pădurea Brocéliande din Ar-morique (denumită în zilele noastre pădurea din Paimpont). Acolo, datorită harului său deosebit, el materializează sufletul tuturor arborilor pădurii, creând o frumoasă fată: Viviane.

Ce a mai rămas oare din acest mutant, a cărui istorie și personalitate au fost deformate cu regularitate, începând cu Chrâtien de Troyes și terminând cu Wald Disney? Nu se mai știe nimic. Să fi pierit ca un simplu muritor? Să fi fost luat în țara tatălui său?

Singurul fapt cert este că grămada de pietre grele din capătul unui teren de cultură, în pădurea Paim-pont, botezată mormântul lui Merlin, nu a fost niciodată mormântul acestuia. Ar fi putut fi un monument megalitic, sau pur și simplu o grămadă de pietre, adunate cine știe de cine și pentru ce.

Mort, sau plecat departe de Pământ, Merlin va face să se vorbească din nou despre el, jumătate de secol mai târziu, fiind direct implicat în evenimentele ce au făcut să se clatine din temelii biserica catolică din Bretania.

Aceasta însă este o altă istorie, cea a unui om extraordinar, al cărui nume și personalitate sunt păstrate cu grijă de o conspirație a tăcerii, în ciuda faptului că în arhivele bisericii, există încă textul cu sentința procesului, făcut cu mare pompă în Evul Mediu, la Reims, în fața unui conciliu, prezidat de însuși Papa, fapt ce denotă că persoana în cauză nu era un fite-cine, dar față de care, în ciuda condamnării sale la moarte, s-a lăsat o tăcere

mormântală și o uitare voită.

Cazul Eon de l'Étoile (Eon din Stea)

Să te numești, în plin Ev Mediu, Eon de l'Étoile, reprezintă un fel de profesiune de credință sau un program bine stabilit. Dacă în zilele noastre s-a pierdut semnificația numelor, nu același lucru se întâmpla în acea epocă. Personajul despre care vom vorbi în continuare a trăit în prima jumătate a secolului al XII-lea, având ca loc de origine Loudeac și fiind o persoană publică.

Azi suntem obișnuiți ca persoanele să aibă două nume: un prenume, diferit de la om la om și un nume de familie, ereditar prin filiație paternă.

Altfel stăteau lucrurile în secolul al XII-lea. Evident, încă de la naștere, oricine căpăta un prenume, care avea să îi placă sau nu, dar pe care i-l dăduseră părinții și nașii. Și totul se oprea aici. Nume de familie nu exista. Acesta a apărut abia în secolul al XIV-lea și nu în toate țările. La nobili, copiii purtau același nume, dar ca să se deosebească de părinți, numele era urmat de rangul cuvenit.

Pentru diferențiere, cei ce nu aveau titlu, fiind simpli muritori sau burghezi, mai aveau în completare un supranume. Acesta putea fi de trei feluri:

- Numele meseriei: Brutar, Dulgher, Lemnar;
- Caracteristica fiziologică: Roșcovanul, Blondul, Chiorul;
- Detalii topografice ce permiteau reperarea locului de naștere: Fântână, Pădure, Fermă.

În secolul al XIV-lea aceste nume suplimentare au devenit ereditare, transformându-se în nume de familie. Numele acestea și-au pierdut cu timpul semnificația inițială.

Întorcându-ne acum în epoca în care numele suplimentare aveau semnificația lor exactă, vom constata că numele Étoile (Stea) nu corespunde nici uneia dintre categoriile precizate. Nimeni nu locuiește pe o stea sau în împrejurimile acesteia. În plus, nu reprezintă nici vreo meserie sau o particularitate fizică. Suntem tentați să îl

considerăm un titlu, dar omul nostru era din Loudeac, regiune unde în secolul al XII-lea limba bretonă era singurul mod de exprimare și unde nu se dădeau decât nume de locuri. Dacă numele lui Eon ar fi reprezentat denumirea unei feude, el s-ar fi numit de pildă Eon Steredenn sau Eon ar Steredenn, particula neexistând în bretonă.

Nu ne rămâne decât să presupunem că Eon, burghezul din Loudeac și-a adăugat acest nume celest și în plus și în franceză (nu în bretonă), pentru că își petrecea timpul, cu precădere în Haute-Bretagne, deja francizată pe jumătate. Acest nume ce îi conferea deci o ereditate, dovedea poate, tocmai originea sa extraterestră, cu atât mai mult cu cât personajul de care vom vorbi, vădea și anumite capacități extraordinare. Isotria însă nu ne ajută cu nimic în ceea ce privește originea sa, iar ipoteza noastră nu beneficiază de informații precise. Încă de tânăr, Eon și-a impresionat concetățenii, retrăgându-se în pădurea Brocéliande (ce va deveni cu timpul Paimpont), pentru a trăi în singurătate și a medita. Doar părinții și prietenii îl mai vizitau din când în când, aducându-i câte ceva de mâncare. Acestora el le declara deschis că este în legătură permanentă cu Merlin, care fusese de acord să-l inițieze.

Și astfel, într-o bună zi, el părăsi pădurea și se apucă să împărtășească lumii cunoștințele sale. Toți cei care îl cunoscuseră până atunci, fură mirați de profundele schimbări ale personalității sale. Îmbrăcat sărăcăcios, cu barba și părul în neorânduială, el bântuia, propovăduind mulțimii, cu o voce puternică și profundă, străpungându-și auditoriul cu o privire scânteietoare.

În Extraterestrii în istorie, Bergier menționează existența unor personaje medievale, care erau instructori, cu origine necunoscută și care prezentau o caracteristică asemănătoare, având o intensă luminozitate în priviri.

Eon propovăduia temele tradiționale druidice: succesiunea regulată a încarnărilor, paradisul și infernul, subiecte interzise de biserică. Se vedea clar că renunțase

la această lume, pentru a putea pătrunde evoluția spirituală. În plus îi ataca violent pe clericii canonici, ce se pretau la a vinde indulgențe, și pe bogații care tezaurizau și se îmbogățeau în detrimentul săracilor.

Era deci un adevărat contestatar al unei epoci, în care burghezia în plin avânt strângea cu aviditate banii, pe care bogații seniori feudali îi scăpau printre degete, organizând războaie măcinătoare, iar clericii vedeau o odioasă rapacitate și o intoleranță arbitrară.

Curând, Eon avu o mulțime de discipoli, cărora le impunea o existență similară, ajungând până acolo încât aceștia își înlocuiau numele printr-un altul iniția-tic, în urma unui jurământ, cum a fost de pildă cel al Sfântului Petru al cultului Stelei (Pierre de l'Etoileisme), ce a fost ars la Saint-Malo.

În scurtă vreme doctrina lui Eon s-a răspândit ca pulberea. Orașele Nantes, Rennes, Saint-Malo, Plofir-mel, au devenit adevărate bastioane ale etoilismului. Roma era consternată și Papa îl delegă pe părintele Alberic d'Ostie, ca în calitate de legat, să conducă o puternică misiune antietoilistă în Bretania. Fu ca o lovitură de sabie dată în apă. Singurii care îl ascultau erau catolicii credincioși, ce nu mai aveau nevoie să fie convinși. Cât despre ceilalți, aceștia preferau să-l asculte pe Eon, sau pe discipolii lui. Lucrurile riscau să se lungească, iar timpul lucra contra bisericii.

Atunci, Alberic recurse la metode drastice. Îl amenință cu excomunicarea pe ducele Bretoniei, care până atunci rămăsese de-o parte, rezervat. Acesta urma să impună supunere populației.

Nedorind să-și piardă coroana și să-și vadă ducatul sfărâmat de anarhie și lupte religioase, suveranul breton se supune trimisului Papei și Eon fu arestat la

Nantes, ca apoi, prin grija bisericii să fie transferat în afara ducatului, în Franța, mai exact la Reims, unde compăru în anul 1148 în fața unui conciliu prezidat de Papa Eugeniu al III-lea, în persoană.

Era acuzat de erezie. Era cea mai mică vină ce i se

putea aduce. În plus, i se mai aducea ca vină exercitarea unor puteri anormale, pe care nu le-ar fi putut deține, decât dacă și-ar fi vândut sufletul diavolului; s-a mai constatat că putea dispune de darul telepurtării și ubicvicității. S-a mai dovedit că în nenumărate rânduri, în diverse ocazii, a înmulțit hrana, dând să mănânce și să bea tuturor celor ce-i însoțeau.

Încheierea unei tranzacții cu diavolul nu are darul să ne satisfacă, din moment ce inițiatorul său, care avea puteri similare, îl învățase aceste științe extra-umane.

Din proces nu au lipsit nici aspectele pitorești. Eon de l'Étoile a fost adus în fața judecătorilor, sprijinindu-se într-o furcă de lemn, cu două brațe. Intrigat, Papa ceru să i se explice ce nevoie avea de aceasta. Străfulgerându-l cu privirea, Eon răspunse:

„Dacă o țin cu vârfurile în jos, înseamnă că Domnul Dumnezeu îmi dă putere asupra unei părți din oameni. Dacă vârfurile sunt în sus înseamnă că puterea mea se va răsfrânge asupra a două părți, totdeauna însă El își rezervă măcar a treia parte”.

Prin interpretarea pildei sale, putem înțelege că Eon nu împărtășea învățăturile creștine, care împărțeau ființa umană în două părți: corpul și sufletul, ci adoptase împărțeaua druidă, în trei subdiviziuni: corpul, sufletul și spiritul.

Pontiful a priceput perfect aluzia biciuitoare. Lucrurile se petreceau în vremea când biserica își aroga dreptul de condamnare, nu numai pe pământ, dar și în cer, intrând astfel în domeniul spiritului.

Papa Eugeniu se făcu că nu aude, sau mai bine zis că nu înțelege sensul acestei replici obraznice și izbucnind în râs, spuse:

„Omul ăsta e nebun”.

Eon fu condamnat la detenție pe viață și muri cinci ani mai târziu, dacă în adevăr a fost vorba de moarte, căci nimeni nu a asistat la moartea sa, iar ereticii erau îngropați în mare taină, pentru ca nimeni să nu poată aduce omagiu rămășițelor lor.

Capitolul XVII

CONCLUZII

După cum am văzut din rândurile acestei cărți, inspirate din diversele tradiții, extraterestrii ar fi venit din nord-nord-vest, sosirile și plecările lor coincidând aproape întotdeauna cu datele sărbătorii de Beldan (1 mai) sau Șaman (1 noiembrie).

Din geografia modernă am învățat că planeta Terra este protejată, ca un cavaler din Evul Mediu, de un soi de platoșă, numită Centura lui Van Allen, compusă din particule radio-actice infime.

Traversarea acestei centuri implică anumite riscuri, la care se pot expune aparatele de zbor, de tipul farfuriilor zburătoare sau carul zeiței Badb, ele însele puternic radioactive, dacă e să judecăm după urmele lăsate pe sol.

Natura, mereu conciliantă, a prevăzut pentru cei ce vor să o străbată, trei deschideri în această centură, adevărate porți de intrare în lumea noastră. Una dintre ele se găsește aproape de Polul Sud, cea de a doua deasupra Africii, iar cea de a treia, singura ce prezintă interes pentru noi, ceva mai jos de Polul Nord. Această deschidere se găsește deci pe traiectoria ce leagă Curtea lui Dana și Dana propriu-zisă, cu Terra, ceea ce explică pe unde intrau și ieșeau extraterestrii noștri.

De ce pătrundeau extraterestrii în spațiul nostru vital și de ce preferau să plece în jurul datei de 1 mai sau de 1 noiembrie? Acest lucru nu-l putem ști, dar putem în schimb să facem supoziții. Poate, printr-un joc al unor forțe naturale necunoscute nouă, era mai ușor de străbătut poarta de nord, la aceste date.

Ceea ce știm însă, este faptul că în anul 1970, când am început redactarea acestei lucrări, regiunile europene nordice au fost vizitate în două rânduri de O.Z.N.-un Prima apariție a avut loc pe cerul Saint-Nazar-ului, la 1 mai, fiind

martori o mulțime de oameni, prezenți la festivalul prilejuit de sărbătoarea muncii.

Cea de a doua, anunțată la radio că s-ar fi înregistrat în Norvegia, avu loc la 2 noiembrie. Erau obiceiuri tenace, condiționate probabil de considerente științifice, de ordin practic.

Nu ne rămâne decât să acceptăm ideea că cu patru mii de ani în urmă, la aceleași date, călătorii celești au pătruns prin aceeași poartă de nord. Mesagerii marii amicitii nu ne uită!

Răsfoind tradiția celtică, galică și britanică, am ajuns la certitudinea că la fel s-a întâmplat și în India.

Orientul Apropiat, țările mediteraneene și America precolumbiană; ca și acestea deci, țările celtice au găzduit invaziile extraterestre sosite din cer, ceea ce denotă că întreaga noastră planetă a fost pentru una sau mai multe perioade, punctul de interes pentru aceste ființe din înalturi.

Am putut să ne convingem, studiindu-le armele, mijloacele de locomoție, cunoștințele medicale și chirurgicale, că acești oameni de acum câteva mii de ani erau deținătorii unor cunoștințe egale parțial, superioare în alte domenii, științei noastre din secolul XX.

În vreme ce textele hinduse, biblice și mitologia greacă nu spun nimic cu privire la localizarea porții de intrare a acestor neobișnuiți călători, în vreme ce tradiția amer-indiană emite doar o probabilitate în ceea ce privește o posibilă origine venusiană, bazată pe calendarul de la Poarta Soarelui din Tiahuanaco, tradiția celtică ne-a permis în schimb să descoperim că vizitatorii planetei noastre veneau din Dana, cea mai mare planetă a Curții lui Dana, cu alte cuvinte din Constelația Ca-siopeea, ceea ce reprezintă un punct capital. Am putut constata astfel existența unei lumi paralele cu a noastră, numită Regatul morților, unde nu se știe de boli, tristețe și moarte și de unde se poate reveni, când dorești, pe Pământ, fără să mai vorbim de dreptul anumitor pământeni de a ajunge acolo, în acea lumea a fericirii, care ar fi putut la fel de bine să fie

cea pe care Lobsang Rampa a desemnat-o sub apelativul de „Lumea luminii auri”, iar alții, cum ar fi fost celțul Gwened, „Țara albă”.

Toate aceste precizări sunt adunate în tradiție, dar sunt înțelese de cei ce le ascultă ca o grămadă de povestioare, care, pentru o ureche distrată și nepricepută trec nebagate în seamă. Și asta pentru că parizienii sau londonezii, ca și savanții conformiști ai științei oficiale nu consideră galii Extremului Occident decât un soi de neciopliți, de incuți și de târtani, după cum spune cu iritare Morvan Lebesque. Și cu toate acestea, toate comorile pe care și le-au expus, se găseau în lada cu amintiri a sărmanei și amărâtei rase celte, căreia suntem mândri că îi aparținem.

În ciuda acestui fapt, două probleme, prezente în toate tradițiile, inclusiv în cea celtă, ne crează o oarecare mirare:

1) tentativele de colonizare ale extratereștrilor au fost întotdeauna sortite eșecului, în ciuda superiorității cunoștințelor și mijloacelor tehnice de care dispuneau. După un timp, pe parcursul căruia dominația lor într-o anumită zonă părea bine consolidată, ei pierdeau teren, se nelinișteau, păreau dominați de oameni și încet-încet erau îndepărtați. Apoi luau drumul invers, spre bazele lor de plecare, nu înainte de a le promite dușmanilor lor că se vor mai întoarce să îi vadă și acest lucru doar în semn de prietenie. Ei care la început trăsneau cu focul cerului ca biblicul Iehova și nu vorbeau decât de răzbunare, aveau să devină blânzi ca și cum ar fi fost atinși de o vrajă benefică, ca și cum ar fi avut o revelație care i-ar fi zăpăcit, emoționându-i.

Era ca și când acești pionieri ai științei integrale și ai materialismului încrâncenat ar fi descoperit brusc o concepție de care habar nu aveau până atunci, acest simț uman al spiritualității, însoțit de toate atributele lui: psihologia, parapsihologia, metafizica.

Dacă ei striveau oamenii grație forței lor, oamenii în schimb îi dominau, blând, prin facultățile lor spirituale.

Mai întâi în mod confuz, apoi cu acuitate crescândă, ei au realizat superioritatea rasei umane; în acel moment au cedat, ca fiarele în fața îmblânzitorului, fiind cuprinși de o dragoste sinceră față de cei ce au știut să se impună prin aceste mijloace pe care ei le ignorau. Din acest motiv au promis că se vor întoarce, pentru a-i ajuta prin forțele și cunoștințele lor. Și au mai fost, de-a lungul secolelor și mutanții, superiori psihic majorității oamenilor, deținători ai unor puteri și secrete necunoscute muritorilor, care au pus în slujba spiritualității umane toate calitățile lor.

2) Acești mutanți, pe care istoria ni-i prezintă ca pe niște exemplare de primă valoare, atrag tocmai prin aceea că își urmează calea pe care au pornit, contra imbecililor și profitorilor.

Dar iată că, față de victimele lor, acești mutanți se comportă fără revoltă, fără a încerca să se apere.

Krishna a murit, cu toate că putea să evite această soluție extremă. Cuchulan s-a îndreptat singur, direct spre adversari, în loc să se fi dedicat studiului și spiritualității în care se inițiasse. Iisus, care era în stare să vindece paralitici, ar fi putut să-i paralizeze pe romanii total dezinteresați de problemele lui, ca și pe gălăgioasa populație evreiască și să se pună la adăpost, în totală liniște. Marzin, în loc să se retragă în pădure, ar fi putut să întoarcă sortii victoriei în ultima bătălie a lui Arthur, chemându-l în ajutor pe tatăl său și pe toți dragonii roșii ai prietenilor săi. Eon de l'Étoile, mulțumită capacității sale de teleportare ar fi putut să dispară din fața Papei Eugeniu și al ochilor năucii ai întregului conciliu, pentru a se reintegra într-un loc sigur, în care i-ar fi plăcut să fie.

Ei însă nu au vrut asta. Ei au lăsat lucrurile în voia sortii, nevrând să forțeze, în interesul lor, legea cauzalității.

Prin natura lor extraterestră ei cunoșteau viitorul și modul în care va evolua umanitatea, fiindu-le interzis să-și trădeze misiunea, desolidarizându-se de oameni.

Moștenind de la mamele lor, prin natura lor pământeană, sensul spiritului, ei nu se îngrijeau de ființa

lor fizică, refugiindu-se cu totul în invulnerabilul psihic. Spiritul lor declanșă (cu sau fără conștientizare) înțelepciunea filosofiei druide:

„Ceea ce trebuie să fie, va fi”.

Ca urmare a supunerii și renunțării de care au dat dovadă, evoluția umană (nu cea care se face simțită pe Pământ, ci cea care se realizează în lumea spirituală) s-a ridicat la un grad superior. Și în final, datorită acestei prietenii de netăgăduit, se poate spera ca într-un viitor îndepărtat, să fie posibilă crearea unei ființe totale, puternică și atotcunoscătoare, asemenea extraterestrilor, dotată însă cu un spirit transcendental. Ființa aceasta va fi asemeni unui zeu, ce se va integra în infinitul nebănuț.

Înainte de a încheia, autorii cărții, membri ai Colegiului druidilor, barzilor și ovaților din Bretania, care prin această lucrare au realizat chiar mai mult decât își propuseseră, țin să-i mulțumească Marelui Druid al Bretoniei, Costig Sarzhaw, care le-a permis, prin accesul la biblioteca sa atât de bogată în materie de celtică, să realizeze o mare parte din documentarea de care au avut nevoie.

Făcând aceasta, i-a ajutat, așa cum Lug a făcut-o pentru Cuchulan.

Indice de termeni, nume și indicații geografice

A

Abla = câmpie la vest de Mag Tured, unde se afla situată fântâna tămăduirii.

Aife = vrăjitoare războinică pe care Cuchulan a învins-o în luptă.

Airmed = fiica lui Diancecht, soră cu Ocetriuil și Miach, zeiță medic extraterestră.

Amairgen = șeful spiritual al galilor.

Amergen = șef al druidilor gali, veniți din Spania, primul care a debarcat pe pământul Irlandei.

Arboch = lac la nord de Mag Tured

B

Badb = zeiță războinică, celebră pentru carul său de luptă; s-a întrecut în luptă cu Cuchulan.

Balor = unul dintre cei mai reductabili șefi ai fomorilor din Toriniz, bunicul zeului Lug; era cel mai bătrân șef militar din Toriniz; era ciclop.

Bard = celt inițiat în arte, în special în poezie și muzică.

Barzaz Breiz = producții poetice bretone. Beldan = sărbătoare celtă ce coincide datei de 1 mai.

Bendiget Vran - gigant debarcat în Irlanda, venind din Marea Britanie în fruntea unei armate de războinici, pentru a-și salva sora, Branwenn, maltrată și batjocorită de soțul său, irlandezul Matholwch.

Bolg = popor celt (Fir Bolg) care a trăit o perioadă de timp în Belgia (Belge-francizarea termenului Bolg). Sub conducerea lui Rudraig a invadat Irlanda.

Branwenn = sora uriașului Bendiget Vran, căsătorită cu irlandezul Matholwch.

Bress = fomor, fiul lui Elatha și al lui Ieri, rege, semizeu extraterestru, general comandant al Corpului Expediționar.

C

Celtiberi = populație celtă din Spania.

Conte = fiul lui Conn, regele absolut al Irlandei, care avea să plece pentru totdeauna, condus de o frumoasă mesageră necunoscută, în Regatul morților.

Conn = regele absolut al Irlandei, tatăl lui Conte.

Corpre = zeul fil al extraterestrilor.

Creidne = zeul fierar și al lucrărilor de precizie al extraterestrilor.

Cuchulan = semizeu, erou legendar, fiu al zeului Lug.

D

Dagda (Dagde) = zeu extraterestru, conducătorul suprem, considerat seniorul științei complete.

Derdere = mama lui Cuchulan, care va rămâne însărcinată înghițind o musculiță aflată în paharul cu vin

oferit de zeul Lug.

Diancecht = zeu extraterestru, șeful medicilor.

Domnani = populație de origine celtică.

Droweset = râu din vecinătatea localității Mag Tured, din care fomorii au fost sfătuiți de Octriallach, fiul regelui lor, să ia fiecare câte o piatră, pentru a astupa fântâna sănătății.

Druid = înțelept celt, inițiat în studii superioare de psihologie, parapsihologic psihism și metapsihism. În plus ei erau juriști și educatori.

Duz = denumirea bretonă a spiridușilor (Little people).

E

Elatha = fiul regelui fomorilor, care, împreună cu Ieri l-au conceput pe Bress, printr-o zămislire neprihănită. Avea să ajungă, la rândul său, rege al fomorilor.

Emer = soția mult iubită a războinicului Cuchulan.

Ieri = mama fomorului Bress, al cărui tată era Elatha.

F

Fand = soția lui Manannan, rege al Regatului morților, de care s-a îndrăgostit Cuchulan, atunci când a călătorit acolo.

Ferniad = prieten din copilărie al lui Cuchulan și apoi tovarăș de arme, în perioada de inițiere, care avea să se confrunte în luptă cu Cuchulan, ce îl va doborî folosind lancea magică.

Fil = bard irlandez.

Fomor = veche populație irlandeză, reprezentată prin giganți, dintre care unii erau ciclopi, având câte un singur braț și un singur picior.

G

Gaebolog = numele lăncii miraculoase primite în dar de Cuchulan, de la vrăjitoarea Scazarc **h**.

Gali (scoți) = popor reprezentat de fiii lui Mile, care, sosind din Spania, au invadat Irlanda la bordul navelor cu pânze.

Galioni = populație de origine celtică.

Gestă = poem epic sau eroic din Evul Mediu

Gobniu = zeu extraterestru în sarcina căruia intrau metalurgia, forjele și armurăria.

Grellach doluid = (Grellach = noroi; doluid = de nesuportat). Noroiul de nesuportat; numele locului unde avusese loc întâlnirea dintre Cuchulan și zeița

Badb.

Guid = mare inițiat celt.

Gutuatrii = reprezentanți ai cultelor la popoarele celte.

I

Ibernia = altă denumire dată Irlandei. Iwerzon = denumirea celtică a Irlandei.

K

Korrigan (plural Korriganed) = termen de origine bretonă care în traducere ad literam ar însemna „micuță magiciană albă”, preluând noțiunea de vrăjitoare.

L

Lama = preot sau credincios budist, mongol sau tibetan, ce practică tehnicile yogine.

Liban = femeia fantastică ce l-a invitat și l-a însoțit mai întâi pe Loeg, conducătorul carului lui Cuchulan, apoi pe Cuchulan însuși, în Regatul morților.

Loeg = conducătorul carului de luptă al lui Cuchulan.

Luchrupan = veche populație irlandeză, reprezentată prin ființe mici, fantomatice, considerate arhetipul spiridușilor din basmele populare.

Luchtain = zeu dulgher al extraterestrilor.

Lug = cel mai renumit personaj al mitologiei celtice, întemeietorul cetății Lugodunon (devenită prin latinizare Lugdunum, iar apoi prin francizare Lyon); era nepot al fomorului Balor; avea sarcina să controleze armata, fiind la fel de polivalent ca însuși zeul Dagda.

M

Marcassin = student sau discipol al măestrilor gândirii și științei.

Matholwch = irlandez, soțul Branwennei, sora uriașului Bendiget Vran.

Merlin (Marzin sau în galeză Myrddin) = înțelept celt, considerat de istoriografi magician, fiu al unei Korrigane, fiică de rege și al unui extraterestru.

Miach = zeu extraterestru, chirurg.

Morigane = zeiță războinică, rănită în lupta purtată cu Cuchulan, dar îngrijită în final de acesta, prin magnetism.

Mabinogion = culegere de texte celte.

N

Nemedieni = popor aflat sub conducerea lui Ne-med, sosiți dinspre nord-vest, invadatori ai Irlandei.

Nuada (Nuadu) = zeul rege al extraterestrilor, generalisim al armatelor, căruia i s-a grefat mâna tăiată.

O

Octriallach = fiu de rege fomor, care a descoperit fântâna sănătății, cu ajutorul căreia tuathanii își readuceau la viață luptătorii uciși.

Octriuil = zeu medic al extraterestrilor.

Ogme (Ogma) = zeu războinic al extraterestrilor.

Ollam = doctor suprem în științe.

Oshin MacFin = erou cunoscut mai ales sub numele de Ossian, care întors dintr-o călătorie fantastică, atunci când a atins pământul Irlandei, a îmbătrânit brusc.

Ovați = celti, înțelepți, inițiați în științe.

P

Partholonieni = popor condus de regele Partholon, care a invadat Irlanda.

Porcher = maestru al gândirii și al științei.

S

Șaman = sărbătoare celtă ce coincide datei de 1 noiembrie.

Scazarc h = vrăjitoare a războiului, care l-a inițiat pe Cuchulan în tehnicile vicleșugului luptei.

T

Tuatha de Dannan = popor sosit pe teritoriul Irlandei din zonele de nord-vest.

Tuomo = practică yoga, care prin concentrație, provoacă realizarea de radiații termice neobișnuite pentru

corpul omenesc.

U

Ulat = locuitor al unui popor ce locuia în nordul Irlandei (aproape de actualul Ulster), al cărui apărător în luptă avea să fie Cuchulan.

W

Walkirie = zeiță germanică a războiului.